

Chồng Ấm Giường

Contents

Chồng Ấm Giường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52

Chồng Ấm Giường

Giới thiệu

Anh và cô là những cô nhi không có cha mẹ từ nhỏ được ông nhà họ Hạ nhận nuôi dưỡng. Anh lạnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-am-giuong>

1. Chương 1

Cánh cửa đẩy ra, trong nháy mắt, Chu Khắc Phi lập tức có cảm giác muốn rút lui.

Anh quay đầu hỏi người trợ lý đã theo anh một năm, “Có thật là tiệc họp mặt gia đình?”

Trợ lý xấu hổ gật đầu.

“Chỉ là cùng họp mặt gia đình với bạn bè thân thiết?”

Trợ lý lại xấu hổ gật đầu lần nữa.

Chu Khắc Phi cười mà như không cười, “Cô nói cho tôi biết, nhìn có điểm nào giống cuộc gặp mặt thân thiết giữa bạn bè và người thân trong nhà hay không?”

Ít nhất cũng có hơn một trăm bàn cap cấp trong đại sảnh yến hội, đập vào mắt có hơn hai trăm tân khách, tất cả mọi người đều y phục sang trọng, các quý phụ lớn tuổi đeo đầy châu báu, đàn ông thì mang đủ loại đồng hồ Thụy Sĩ và nhẫn kim cương.

Dọc theo vách tường là một bàn dài tiệc đứng, trứng cá muối, tôm lăn bột chiên... đều là những món ăn cao cấp ở nhà hàng.

Bồi bàn mặc y phục trắng đi tới đi lui, ân cần tiếp đãi mỗi người khách. Tiền bạc của chủ nhân chắc giống như quốc vương Ả rập cưới vợ, hết sức xa hoa, anh thậm chí còn nhận ra người đang đánh đàn trên đài chính là nhạc sĩ nổi tiếng thế giới.

Nhìn chum đèn pha lê trước mắt và tháp rượu sâm banh cùng những đồ trang trí công phu khác, khiến anh nghĩ đến dòng chữ trong thư mời, đây chính là đại thọ sáu mươi tuổi của giáo sư yêu quý của chúng tôi, Tề Ân Thực, người nổi tiếng tiết kiệm đây sao? Chu Khắc Phi không thể không hoài nghi thiệp mời có phải đã bị ai đó đánh tráo hay không.

Anh nhịn không được liếc cô trợ lý.

“Haiz ah, Boss, anh không cần nhìn em như vậy” Chu Tư Nhân bày ra vẻ mặt sợ hãi, “Nếu anh biết Tề Ân Thực có địa vị gì, toàn bộ bác sĩ trị liệu sinh hóa của Đài Loan đều phải gọi bà một tiếng lão sư, con cháu của bà đều có tiền đồ như thế nào, thì tất nhiên đại tiệc phải làm lớn một chút chứ sao.”

“Trước đó bà ấy có biết tiệc sẽ làm lớn thế này không?”

” . . . ”

“Có Biết hay không?”

“Boss....Chủ tịch không thể nói với anh, nếu nói chắc chắn anh sẽ không đến đây.”

Chủ tịch mà Chu Tư Nhân nói đến chính là Hạ Hữu Quang, là Hoa kiều đang sống tại New York. Từ khi Chu Khắc Phi mười bốn tuổi, đã nhận sự giúp đỡ của ông, học trung học, cao trung, đại học, rồi đến Mỹ, đối với một cô nhi mà nói, đó là một ân huệ rất lớn. Bởi vậy, sau khi lấy được học vị, anh đã đến làm việc tại công ty của Hạ Hữu Quang.

Chỉ trong thời gian năm năm, anh đã giúp Hạ thị khuếch trương thanh thế gấp ba lần, mỗi ngày hai mươi bốn tiếng, bán nhiều loại hàng hóa tiêu dùng trên kênh truyền hình mua sắm.

Chu Khắc Phi là một giám đốc marketing giỏi, với anh mà nói, chỉ có người không bán chứ không có thứ không bán được, chuyên gia marketing do anh huấn luyện có thể bán được xe hơi từ một miếng giẻ lau bàn, và từ nước hoa cũng bán được sơn, một khi xuất hiện trên truyền hình, tấm bảng “Hết hàng” được trưng lên là chuyện thường thấy, quả thật màn trình diễn tốt đến mức khiến người khác ghen tỵ.

Đúng, anh là chính lính dù đánh bộ, nhưng anh lại là tên lính dù ưu tú nhất.

Hạ Hữu Quang rất yêu mến anh, gần như xem anh là người thân, tất cả mọi người đều biết chuyện này, tựa như lúc này đây, Hạ thị muốn gia nhập thị trường Đài Loan, chuẩn bị cùng sở nghiên cứu của Tề Ân Thực hợp tác tiêu thụ sản phẩm, chuyện trọng yếu như vậy ông lại cử Chu Khắc Phi, mà không phải người thân duy nhất, cháu gái Hạ Á Thiều.

Nếu là bàn chuyện làm ăn, khó tránh khỏi sẽ có trường hợp xã giao, Chu Khắc Phi đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà, tình huống trước mắt có cần khoa trương như vậy không.

“Hơn hai trăm người tham dự, cái này mà gọi là tiệc nhỏ sao?”

“Chủ tịch biết rõ anh không thích tham gia bữa tiệc lớn thế này mới bảo em đừng lăm miệng, đưa thiệp mời cho anh là được rồi, cho dù không giống sự thật, cũng là chủ nhà lừa anh, không phải chủ tịch lừa anh.”

“Cô có biết cái này gọi là lấy oán trả ơn không?”

“Em cũng bị người ép buộc mà.” Tốt xấu gì Hạ lão đại mới là ông chủ lớn a.

“Nếu như tôi muốn trừ tiền lương của cô thì không cần bất cứ lý do nào, có biết chưa?”

“Haiz ah, Boss, đừng như vậy, em thật sự rất đáng thương.” Ai cũng lấy điều này ra để uy hiếp cô, Hạ Hữu Quang nói nếu cô dám tiết lộ quân tình sẽ khai trừ cô, Hạ Á Thiều nói nếu cô không theo dõi Chu Khắc Phi, báo cho cô ta biết Chu Khắc Phi có tới lui với cô gái nào không, cô xác định sẽ xong đời đi, bây giờ Chu Khắc Phi còn nói cô lấy oán trả ơn, đòi trừ tiền lương của cô, công việc trợ lý này thật là khó a.....

Nhưng mà, tiền lương của Hạ thị lại vô cùng tốt, lúc trước cạnh tranh phải qua được hai mươi người đủ loại màu da, Chu Khắc Phi thấy cô là đồng hương Đài Loan nên mới đặc biệt mướn người không có kinh nghiệm như cô.

Bốn vạn tiền lương a....

Còn có tiền làm gián điệp cho Hạ Á Thiều.....

“Boss, em thề, từ nay về sau, em tuyệt đối sẽ không phản bội anh”

Chu Khắc Phi không có ý kiến nhìn cô.

“Thật mà” Chu Tư Nhân vội vàng ra vẻ thành thật, “Xin anh tin em, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không, nhưng mà, bây giờ, mau đi chào hỏi Tề Ân Thực một tiếng, nếu là đối tượng hợp tác, đi chào hỏi chỉ tốt chứ không xấu đâu.”

“Điều này không cần cô nói” Đã đến đây, đương nhiên phải chào hỏi, bằng không chẳng phải là một chút thu hoạch cũng không có.

Sải bước vào đại sảnh được bao phủ bởi tấm thảm dày, anh đem thiệp mời đưa cho bồi bàn, “Chu Khắc Phi.”

Bồi bàn lật tìm vài trang trong danh sách khách mời, thấy tên của hắn, dán lên một đóa hoa nhỏ, chứng tỏ người này đã đến.

Hội trường lớn đã chật nức người.

Chu Khắc Phi ngăn một bồi bàn lại, hỏi thăm vị trí của Tề Ân Thực, rồi bước tới.

“Giáo sư Tề, bà có khỏe không? Tôi là đại diện của Hạ thị ở New York, Chu Khắc Phi, chúc bà sinh nhật vui vẻ.”

Tề Ân Thực cười tiếp nhận lời chúc mừng của anh, “Chào Chu tiên sinh”

“Gọi tôi Khắc Phi là được rồi”

“Hạ Hữu Quang nói với ta là sẽ cử trợ thủ đắc lực tới, ta còn tưởng ít nhất cũng là một người trung niên, không ngờ còn trẻ như vậy.” Tề Ân Thực cười nói với anh, “Hạ Hữu Quang rốt cuộc cũng chịu nghỉ ngơi rồi a”

“Hạ tiên sinh luôn sẵn sàng tạo cơ hội cho người trẻ tuổi”

“Nhưng mà cũng phải dựa vào bản lĩnh của cậu mới được”

Nói chuyện vài câu, Chu Khắc Phi đã cảm thấy khí thế trường bối của Tề Ân Thực, cả bề ngoài lẫn cách nói chuyện đều có sự ngắn gọn và phóng khoáng.

Không giả vờ quen thuộc, cũng không thích giả rộng lượng, một là một, hai là hai, điều này làm Chu Khắc Phi nhẹ nhàng thở ra, anh ghét nhất là loại trường bối khoe khoang hình thức.

Tự biên tự diễn không nói làm gì, nếu có cơ hội, có thể đạp người khác xuống, sau đó liền nói những câu đại loại như, tôi đây đã ăn muối nhiều hơn cậu ăn cơm. Những người như thế, ngoại trừ tuổi tác ra, không có gì hơn người.

“Tham gia loại tiệc tùng này rất vất vả a.”

“Không ạ, tôi rất vinh hạnh”

“Cậu không cần khách khí như vậy, tiệc mừng thọ này là do học trò của ta bày ra, ngay cả ta cũng không biết họ sẽ phô trương như vậy, muốn rời đi mà thấy không phải, đành ở đây kiếm cái gì ăn, để đồ tử đồ tôn thăm hỏi, cậu muốn đi trước cũng không sao, ta không bao giờ miễn cưỡng người khác để lấy địa vị”

Chu Khắc Phi nhìn không được muốn cười, vị trưởng bối này tốt hơn tưởng tượng của anh rất nhiều, nếu con gái của bà có được phân nửa sự cởi mở này, bọn họ rất có thể sẽ hợp tác tốt.

Trưởng bối cũng đã mở lời như vậy, anh cũng không muốn giữ ý nữa .

Nơi này, anh thật sự không thích.

“Vậy tôi không khách khí.” Chu Khắc Phi cúi người chào, lần nữa nói: “Chúc bà bách niên giai lão”

Chu Khắc Phi không chủ định hướng ra sân hút thuốc.

Trước mắt là cảnh đêm phồn hoa của Đài Bắc

Đêm hè, gió đêm mang đến không khí mát mẻ, cũng làm cho anh cảm thấy rất quen thuộc, sự quen thuộc chưa bao giờ biến mất trong mấy năm gần đây, quen thuộc giống như Bái Nghê vẫn đang bên cạnh, chỉ cần anh quay lại, đã có thể thấy được ánh mắt rạng rỡ vui vẻ của cô.

Bái Nghê thích cảnh đêm, yêu mến những vì sao, yêu mến tất cả những thứ có thể phát sáng trong đêm tối.

Cô thích nhất là nắm tay anh, nói với anh về khát vọng ở tương lai.

Họ sẽ có mấy đứa con, đặt tên chúng là gì, bố trí phòng như thế nào...

Nhìn sương mù dần tản ra trong đêm, Chu Khắc Phi giật mình, cho dù xa cách ngàn ấy năm, trong thâm tâm anh vẫn có loại đau đớn này, đau đến tận tim.

Bái nghê . . . em thế nào rồi? Có khỏe không?

Hít sâu một hơi thuốc Chu Khắc Phi chậm rãi thở ra.

Bái Nghê mang họ Trình, giống anh- cùng theo họ của viện trưởng.

Cô rất thông minh, rất hứng thú với công nghệ bảo vệ môi trường, chính sự say mê đó đã giúp cô nhận được sự giúp đỡ của các nhà tài trợ tiến vào cánh cổng trường đại học.

Quen biết nhau ở trường đại học, cùng là trẻ mồ côi lớn lên trong cô nhi viện, sau khi yêu nhau, họ nhanh chóng thống nhất mục tiêu cuộc sống, họ muốn có nhà, có một phòng khách tràn ngập tiếng cười của trẻ thơ.

Muốn thường xuyên chụp ảnh, và lưu lại mỗi thời khắc hạnh phúc.

Giúp con cái ghi lại quá trình trưởng thành bằng những thước phim

Biến ngôi nhà trở thành nơi ấm áp nhất thế giới.

Bái Nghê có cái mền nhỏ, ôm từ nhỏ tới lớn, mỗi ngày phải ôm nó mới có thể ngủ, niềm vui lớn nhất của cô là vừa trùm cái mền kia vừa cùng anh miêu tả mộng tưởng tương lai, bất luận là chuyện lớn hay nhỏ, từ miệng cô nói đều trở nên thú vị vạn phần.

Hai người đều cảm thấy người kia chính là ông trời mang đến đề đền bù tổn thất ỉnh, có lẽ đã từng trải qua những mất mát trong cuộc sống, hai người đều quý trọng lẫn nhau, cẩn thận gìn giữ tình cảm này, các bạn học chỉ biết là anh có bạn gái nhưng không ai biết cô là ai, cô cũng vậy.

Bạn bè trong cô nhi viện thỉnh thoảng sẽ đến thăm cô, cô em gái đặc biệt tốt với cô cũng có khi ở lại qua đêm, nhưng anh chưa bao giờ gặp mặt bọn họ.

Không phải không muốn công khai, mà là, họ muốn đợi đến khi tình cảm đã chín muồi.

Khi thời cơ thích hợp đến, họ sẽ tuyên bố.

Vốn dĩ kế hoạch là họ sẽ kết hôn sau khi tốt nghiệp, nhưng mà, Bái Nghê và bạn học đi biển Hoa Đông chụp ảnh làm tư liệu lại xảy ra chuyện, cô trượt chân ngã xuống biển, một đi không trở về.

Cô không có người thân, bởi vậy người không cam lòng cũng chỉ có anh.

Một thanh niên hai mươi ba tuổi, anh không có khả năng, những việc anh làm được cũng có hạn, anh dành suốt hai tháng tìm kiếm cô trên bờ biển, rốt cuộc cũng phải chấp nhận sự thật.

Đại dương không có điểm dừng, ngày Bái Nghê rơi xuống lại đúng có sóng lớn.

Người dân địa phương nói với anh, bờ biển này cho dù biết bơi cũng chưa chắc có thể lực vượt sóng suốt mấy cây số để có thể vào bờ.

Bái Nghê rất giỏi cưỡi ngựa, cô có thể lực khá tốt nhưng mà, cô không biết bơi.

Ngay cả bơi đơn giản nhất cô cũng không biết.

Hạ Hữu Quang lại tận tình lo lắng, hỏi anh có muốn đi Mỹ không.

Anh suy nghĩ, cũng tốt, dù sao Đài Bắc đã không còn gì khiến anh lưu luyến.

Bảy năm trôi qua, anh vẫn độc thân, mấy lần Hạ Hữu Quang muốn tác hợp anh với cháu gái của ông, nhưng đều không thành công.

Anh không muốn kết hôn, lập gia đình.

Nếu có một ngày anh bước vào lễ đường, nhất định là vì người con gái anh yêu đang đứng cạnh anh, anh muốn cùng cô sống qua cả đời, chứ không phải vì nguyên nhân nào khác...

“Này!” Tiếng nói non nớt của trẻ con vang lên, “Chú cũng bị mẹ mắng sao?”

Chu Khắc Phi lấy lại tinh thần.

Nói chuyện với anh là một đứa bé mới cao khoảng một mét, không nhìn rõ tướng mạo, mơ hồ thấy được một đôi mắt to tròn.

“Chú cũng bị mẹ mắng à, cho nên mới ngồi một mình buồn bã ở đây?”

Giọng nói ngây thơ làm anh nhin không được mỉm cười.

Nếu như có thể, anh cũng hy vọng được mẹ mắng, chỉ tiếc là, anh đã bị bỏ rơi từ khi mới lọt lòng, anh thậm chí còn chưa từng biết mặt ba mẹ ruột.

Thời thiếu niên, chuyện này cũng làm cho anh mặc cảm, buồn phiền, tức giận, ôm hận, nhưng, từ lúc gặp Bái Nghê, anh đã dần dần bị cô ảnh hưởng.

Cô từng nói, nhất định không được như vậy. Cô vẫn luôn nói, đó hẳn là cứu cánh cuối cùng.

Muốn tạo dựng tương lai bền vững, đừng chìm đắm trong quá khứ không thể nào thay đổi.

Cứ như vậy, từ từ, anh cảm thấy mình cũng thay đổi, ở cùng một chỗ với Bái Nghê bốn năm, anh đã học được cách tha thứ, cũng không cần nén giận, thời thiếu niên, anh lạnh lùng nhìn người khác có cha mẹ, nhưng bây giờ, anh đã biết không cần phải như vậy.

Chu Khắc Phi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng cậu bé, “Con là cháu trai của giáo sư Tề Ân Thực?”

Bữa tiệc lớn như vậy, không ai mang theo trẻ con, trừ khi là người nhà của chủ nhân.

Quả nhiên, cậu bé gật đầu nhẹ, “Bà là bà ngoại của con”

“Sao con lại ra đây một mình?”

“Con vừa bị mẹ mắng, cho nên muốn ra đây hít thở không khí trong lành, không ngờ, có người còn tới sớm hơn con nữa.” Cậu bé thở dài một hơi, “Vậy, Chúng ta như thế này là người lưu lạc thiên nhai a”

Còn nhỏ lại bày đặt lý luận, Chu Khắc Phi buồn cười, kỳ quái, có phải trẻ con đều như vậy không? Hay là sự giáo dục của Tề gia làm cho nó khác hẳn người thường?

“Con mấy tuổi?”

“Sáu tuổi” Cậu bé nhìn hẳn, “Còn chú?”

“30.”

“Già quá”

Chu Khắc Phi mở to hai mắt. Già?

Anh mới ba mươi, nhìn khắp buổi tiệc, anh hẳn là người trẻ tuổi nhất, không ngờ trong mắt bạn nhỏ này, người thanh niên như anh lại bị hình dung trong hai chữ, già quá.

Nhưng mà so với bạn nhỏ đang thay răng này, thật sự nói là già cũng không sai.

Anh vươn tay ra, “Chú tên là Chu Khắc Phi”

“Con là Trần Đông Lê, mẹ con gọi con là Trần Bảo Bối”

“Bạn nhỏ Trần Đông Lê, bên ngoài rất nhiều muỗi, hay là chúng ta vào trong nhà”

Bạn nhỏ này ra đây cũng năm phút rồi, con gái của giáo sư Tề hẳn là đang tìm khắp nơi.

“Cũng được” Bạn nhỏ hít một hơi, “Nên đổi mặt thì phải đổi mặt, con cũng không thể trốn mẹ con cả đời.”

“Con làm gì để mẹ con giận vậy?”

“Aizz, có người nói chuyện với mẹ con, muốn hẹn mẹ con đi chơi, nhưng mà con không thích chú đó, cố ý đổ nước chanh lên người chú ấy.”

Chu Khắc Phi cười thầm, nếu con rể của giáo sư Tề biết được, nhất định cảm thấy vui vẻ, con trai che chở ẹ mình như vậy, “Con làm rất tốt a”

“Thật sao?”

“Nếu có người muốn hẹn hò với mẹ, không cần khách khí”

“Dạ”

“Nhưng mà, đổ nước trái cây như vậy không tốt, quá lộ liễu, lần sau, con cứ đứng sát kề mẹ là được rồi.”

Nam nhân có mục đích cũng không thể nào trước mặt trẻ con lại tỏ tình với mẹ nó.

Cậu bé hoài nghi, “Thật vậy hả?”

“Lần sau thử xem sẽ biết.”

“Nếu có tác dụng, lần sau con sẽ mời chú ăn bánh xốp nướng mật ở Lệ Bảo quán”

Không hổ danh là cháu trai của giáo sư Tề, mới chỉ hiển một kế mà đã được chiêu đãi bánh mật ở Lệ Bảo quán, đến đây mấy ngày, anh biết rõ, bánh mật là món tủ của Lệ Bảo quán, rất nhiều cô gái đều thích.

Nắm tay bạn nhỏ dẫn vào đại sảnh, ánh đèn sáng ngời soi rõ dung mạo đứa bé.

Ánh mắt sáng ngời, cái miệng đáng yêu.

Khuôn mặt nho nhỏ, mũi mím trắng trẻo, nếu không mặc âu phục, thật giống một bé gái.

Người nhà hình như cũng thấy điều đó, cho nên để cậu bé mặc áo sơ mi nhỏ với quần ca rô, vớ trắng và giày tây đen, tóc cũng cắt ngắn ngắn, vừa nhìn đã biết giới tính.

Nhìn đi nhìn lại, thế nào mà ngũ quan vẫn giống một cô bé.

Chu Khắc Phi đột nhiên ngơ ngẩn, đứa nhỏ này, sao càng nhìn càng giống Bái Nghê?

Nó có đôi mắt trong tròn xoe của Bái Nghê, cái miệng nhỏ nhắn, cái mũi thẳng, vành tai mỏng...

Dung mạo tương tự làm lòng anh ảm áp, cảm thấy ông trời cũng không đối xử tệ với anh lắm, để anh gặp được một người giống con của cô.

Anh sờ lên đầu đứa bé, “Đi tìm mẹ đi, giải thích với mẹ là con không cố ý.”

“Dạ”

Cậu nhóc chạy vài bước, quay đầu vẫy tay với anh, “Tạm biệt chú”

Yến tiệc rườm rà cuối cùng cũng kết thúc.

Khách khứa từng tốp từng tốp ra về.

Theo phép lịch sự, Chu Khắc Phi quyết định đợi cho đến khi khách về gần hai phần ba rồi mới chào từ biệt giáo sư Tề.

“Boss.” Chu Tư Nhân tỏ vẻ đã ăn uống no nê, khí sắc hồng nhuận, “Chúng ta chừng nào về?”

“Đợi đến lúc còn sáu mươi người”

Chu Tư Nhân oa một tiếng, “VẬY chẳng phải còn rất lâu sao?”

“Cho nên tôi mới nói là đợi”

“Nếu còn phải đợi, em nói cho anh nghe tình báo mới thu thập nha.”

Chu Khắc Phi không cho ý kiến, bởi vì theo kinh nghiệm của anh, tin tình báo của Chu Tư Nhân đều là tin bát quái, vợ nhỏ ở ngoài, anh em trong nhà cãi cọ, chị em đấu đá ... gì gì đó.

Chu Tư Nhân hạ giọng, nói nhỏ: “Thì ra, con gái của giáo sư Tề Ân Thực, người cùng bàn thảo hợp đồng với quản lý kia, cô ấy cũng không phải con ruột của giáo sư Tề, là con nuôi.”

Điều này anh biết.

“Nghe nói, mấy năm trước giáo sư Tề đi biển Hoa Đông câu cá, cá thì không câu được, lại câu được một người, điều thần kỳ là, người đó sau khi được cứu lên, không biết đựng đầu vào đâu, hỏi cái gì cũng không biết, sau khi kiểm tra tổng quát, bác sĩ nói là đã mang thai hai tháng, cô gái đó cũng sợ, khóc mấy ngày, giáo sư Tề bản chất lương thiện, lại thấy có duyên, cô gái đó đáng thương như vậy, nên đã nhận cô ấy làm con gái.”

Chu Khắc Phi không đồng ý, nói: “Sao lại có chuyện đó, chẳng lẽ cô gái kia không có người thân? Con không thấy, chẳng lẽ họ không đi tìm?”

Huống chi sóng biển Hoa Đông anh đã chứng kiến, có người nào lại có vận khí tốt như vậy?

“Boss, anh nói đúng rồi, giáo sư Tề có báo án, đã tìm được thông tin về cô gái kia, hộ tịch ở Đài Bắc, sinh viên đại học quốc lập, nghe nói vì chụp ảnh làm báo cáo, không cẩn thận rơi xuống biển, không có người nhà, là cô nhi, cho nên không có ai tìm, người báo án tìm lúc trước hình như là bạn trai.”

Biển Hoa Đông, vì chụp ảnh không cẩn thận rơi xuống, không có người thân, người báo án là bạn trai lúc đó, Chu Khắc Phi không tin vào trùng hợp ngẫu nhiên, thế giới này không có nhiều sự trùng hợp như vậy...

Nhưng mà, anh tin vào mắt mình

Mắt thấy là sự thật...sự thật

Anh đã nhìn thấy.

Người phụ nữ trẻ đứng cạnh giáo sư Tề, hai người nắm tay nói chuyện đáng vẻ rất thân mật, tựa như mẹ con ruột, .

Đó là Trình Bái Nghê.

Tuy đã bảy năm không thấy, tuy khoảng cách xa xôi, nhưng anh biết rõ là cô.

Chu Tư Nhân vừa nói gì? Đầu của cô gái kia bị thương, cái gì cũng không nhớ?

“Sau khi đăng thông báo tìm tin tức, giáo sư Tề thu được không ít tư liệu, vốn là muốn tìm người bạn trai kia, để bọn họ gặp mặt, có lẽ con gái nuôi sẽ nhớ được gì đó, kết quả, anh biết sao không?”

Thanh âm của Chu Khắc Phi khô khốc, “Người kia xuất ngoại”

“Đúng vậy. Boss, sao anh biết? Về sau có đưa vài bạn học tới gặp cô ấy, nhưng mà cô gái kia không nhớ được gì, nhưng mà, nếu nói cô ấy mất trí nhớ cũng không đúng, cái gì cũng không nhớ rõ, lại có thể nói tiếng Anh, biết lái xe, sử dụng thành thạo vi tính, cũng nhớ được bài hát yêu thích, nhưng mà gặp bạn học lại không thể gọi tên, nói rằng cái gì cũng không có ấn tượng, bác sĩ nói chuyện này là bình thường, giáo sư Tề cũng quyết định thuận theo tự nhiên.”

Bái Nghê và giáo sư Tề còn đang nói chuyện.

Đột nhiên một đứa bé trai chen vào giữa hai người, hếch mặt, giậm chân, kéo kéo tay Bái Nghê, hiển nhiên là đang làm nũng

Chính là đứa bé vừa mới nói chuyện phiếm với anh ở ngoài sân, sáu tuổi... không phải Trần Đông Lê, là Trình Đông Ly.

Đó là con của cô.

Cũng là con của anh.

2. Chương 2

Mười năm trước

Chu Khắc Phi nhìn quanh gian phòng nhỏ, đây chính là chỗ ở của anh trong bốn năm tới.

Từ lúc biết nhận thức cho đến nay, đây là lần đầu tiên anh có cái bàn của mình, cái giường của mình, không gian của mình, cảm giác rất kỳ lạ, nhưng bình tĩnh nghĩ lại, anh thấy thật vui vẻ.

Tựa như hầu hết thanh thiếu niên, anh cũng có khát vọng về một nơi thuộc về riêng mình.

Khi tắm không cần xếp hàng, muốn ngủ không lo bị người khác làm ồn.

Hạ Hữu Quang là một người có tư chất thiện lương, ông ta có tiền nhưng cũng không keo kiệt, chỉ xem đó là vật ngoài thân, ông giúp những đứa trẻ mồ côi có cuộc sống tốt hơn, thậm chí hơn cả những đứa trẻ bình thường, khi ông biết Chu Khắc Phi xin ở ký túc xá của trường ông lập tức từ New York gọi điện về cho anh, yêu cầu anh không được ở ký túc xá.

Ông cho rằng, Nhiều người như vậy chen chúc trong một căn phòng, ồn ào cãi nhau, làm sao mà học bài được?

Hạ tiên sinh nói, ở gần trường đại học ông có một tòa nhà trọ cho thuê, vừa mới hoàn thiện, dự định năm nay bắt đầu cho thuê, ông đã để lại hai gian phòng, một cái cho anh, một cái cho đứa trẻ khác.

Là con gái, cũng giống anh, là cô nhi.

Điều khác biệt chính là, Chu Khắc Phi một lòng muốn báo đáp Hạ Hữu Quang, vì vậy dù không cảm thấy hứng thú vẫn chọn học cùng ngành marketing, hy vọng trong tương lai có thể trợ giúp cho Hạ tiên sinh, còn đứa trẻ kia hình như không nghĩ như vậy, lựa chọn học một ngành không hề liên quan đến kinh tế – bảo vệ môi trường.

Lão tiên sinh cũng không ngại, không muốn ép buộc gì, quan trọng là đường đường chính chính làm người.

Có thời gian phải học bài chăm chỉ, còn thời gian nữa thì cố gắng lấy hai học vị, hoặc là học tiếng nước ngoài, không cần ra ngoài làm thêm

Cứ như vậy, lần đầu tiên trong đời, Chu Khắc Phi có một không gian hoàn toàn thuộc về mình.

Cái bàn, cái ghế, giường chiếu, tủ quần áo ... tất cả đều có sẵn tại cửa hàng đồ nội thất, nhưng anh vẫn rất cao hứng.

Anh vẫn nghĩ rằng phải chờ tới lúc mình đi làm, mới có được một chỗ như vậy.

Một buổi trưa hè, ánh mặt trời chói chang, bức màn màu xanh nhạt, sân nhà xinh đẹp bằng gỗ.

Chu Khắc Phi nằm chữ đại trên giường, đắm mình trong tiếng đàn piano du dương, anh cảm thấy sự yên lặng.

Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên anh mới thấy thư giãn như vậy.

Anh có thể nằm trên giường nghe nhạc, nghĩ chút chuyện, hoặc ngăn người không suy nghĩ gì cả, không cần lo lắng sẽ có người đến quấy rầy, chính mình có thể quyết định thời gian ăn cơm, thời gian tắm rửa, thời gian đọc sách, không cần phải phối hợp với thời khóa biểu của tập thể.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh nghe một chút tiếng động

Thùng thùng, thùng thùng....

Chu Khắc Phi chậm rãi tỉnh lại.

Thanh âm đến từ vách tường bên kia, trực giác nói cho anh biết, đối phương đang dọn đồ trong nhà, nhà này có tổng cộng tám mươi phòng, chuyển vào chuyển ra cũng bình thường.

Anh không có hứng thú với việc riêng tư của hàng xóm láng giềng, vì vậy, anh vặn to nhạc rồi vùi đầu, tiếp tục ngủ.

Loáng thoáng nghe được tiếng cười.

Là con gái.

Lần đầu tiên Chu Khắc Phi nói chuyện với hàng xóm là nửa tháng sau, trong lúc chờ thang máy.

Trong sảnh, dưới ánh mặt trời sáng ngời, anh có thể nhìn kỹ dung mạo của cô – đôi mắt to tròn, miệng chúm chím, khoe miệng cong cong, không cười mà giống như đang cười, ánh mắt như có làn nước gợn sóng.

Cô gái cười với anh, dịu dàng mà sinh động, “Tôi là Trình Bái Nghê”

Chu Khắc Phi nghĩ thầm, tôi không có hứng thú muốn biết

Không biết là đứa trẻ may mắn từ nơi nào đến — nhà này được Hạ Hữu Quang đầu tư, đương nhiên việc chính là kiếm tiền, thiết bị hoàn thiện không cần phải nói, thậm chí đủ để một cặp vợ chồng sống tốt, tiền thuê mỗi tháng một vạn, không phải gia đình bình thường có thể trả nổi.

Nhìn y phục của cô, tuy không có cái gì giống hàng hiệu, nhưng chất liệu và kiểu dáng cũng không đơn giản, quan trọng nhất là trên gương mặt của cô, có sự thanh xuân sáng ngời, hiển nhiên không biết đến nỗi khó nhọc của nhân gian.

Cuộc sống nghèo khó ở cô nhi viện làm Chu Khắc Phi có cảm giác không cùng loại với những đứa trẻ tốt số, không thích tới lui, không thích nghe họ nói đến chuyện gia đình ấm áp.

Cho nên anh chỉ khẽ gật đầu với nữ sinh ngây thơ trước mắt.

Thấy anh lãnh đạm đáp lại, thiếu nữ cũng không tức giận, chỉ vào phong thư anh lấy ở chỗ bảo vệ, nói: “Tôi cũng có một cái như vậy”

Chu Khắc Phi nhướng mày, trên mặt lộ ra sự hoài nghi — đó là chi phiếu mà phòng kế toán của Hạ thị gửi tới, trên phong thư có in logo của công ty, rất dễ nhận biết.

Mỗi tháng anh đều nhận được một phong thư như vậy, là tiền sinh hoạt của anh.

Cô cũng có một cái, ý tứ chính là... Chính là. . .

Nhưng mà nhìn cô hoàn toàn không giống.

Cô sáng ngời, xinh đẹp, rạng rỡ giống như được lớn lên trong vòng tay yêu thương.

“Tôi là Trình Bái Nghê.” Cô nói lại tên mình, vươn tay về phía anh, “Tôi cũng là cô nhi được Hạ tiên sinh bảo trợ, chúng ta ... làm bạn tốt nha.”

Nghe được chữ “Làm bạn tốt” Chu Khắc Phi mới cảm thấy có chung cảm giác giống cô.

Trẻ con lớn lên trong cô nhi viện hẳn cảm hơn đứa trẻ bình thường, chúng trưởng thành sớm, cũng dễ cảm thấy cô độc hơn người thường, nhìn các học sinh khác than phiền rằng cha mẹ nghiêm khắc, anh em đánh nhau, bọn họ chỉ có thể tưởng tượng cảm giác được làm nũng.

Anh vươn tay, “Chu Khắc Phi.”

Bàn tay mảnh khảnh của thiếu nữ mang theo một chút tình cảm ấm áp.

Một buổi chiều hè muộn, khi đang nằm trên giường nghe violon, lần đầu tiên anh phát hiện mình không có các náo chuyên tâm nghe được.

Trong tiếng nhạc, đầu óc anh lại hiện lên bộ dáng mỉm cười của cô.

Cảm giác hơi kỳ quái.

Không hẳn là thích nhưng lại có điểm không thể quên được.

Chu Khắc Phi vốn cho rằng mấy ngày nữa cảm giác này sẽ mờ dần đi, nhưng đáng tiếc nó hoàn toàn không có cơ hội giảm xuống, với những lần hai người tình cờ gặp gỡ ở lầu dưới, lại ngẫu nhiên gặp để nói chuyện phiếm, anh bắt đầu cảm thấy trong tâm trí mình có một cái khung mà bên trong là hình ảnh của cô, anh ở đâu cũng bắt gặp bóng dáng của cô.

Hoàn cảnh giống nhau, lại học cùng trường, bọn họ có thể nói rất nhiều chuyện.

Có lần anh chứng kiến một nữ tu sĩ tới tìm cô, hai người nắm tay nói chuyện thì thầm, nữ tu sĩ đã luống tuổi, đeo kính mắt, biểu lộ sự thương yêu, vừa vỗ lưng cô vừa nói chuyện.

Anh nghe thấy nữ tu sĩ gọi cô là Tiểu Đào.

Về sau, Bái Nghê nói với anh, Nhà thờ ở vùng ngoại thành, từ nhỏ đến lớn rau dưa ăn đều là bọn họ tự trồng, hoa cỏ cũng vậy, có thể bán kiếm ít tiền, chính vì thế, các nữ tu sĩ lấy tên thực vật làm nhũ danh cho bọn trẻ, Hoàng Hòe, Tiểu Hạnh, Tiểu Nam Qua, Tùng Bách... Hy vọng bọn nhỏ có thể chung sống hòa bình với thiên nhiên, quý trọng ân huệ của đất đai.

“Cho nên tất cả mọi người đều gọi em là Tiểu Đào sao?”

Bái Nghê nhẹ gật đầu, trên mặt xuất hiện một loại biểu hiện không thể diễn tả, “Rất giống tên của nha hoàn trong phim cổ trang đúng không, em biết.”

Tôi thật không hiểu vì cái gì mà nha hoàn trong các phim cổ trang, nếu không phải gọi là Tiểu Đào thì cũng là Xuân Đào.

“Không đâu, nghe rất đáng yêu.”

Bái Nghê hơi hoài nghi, hỏi: “Thật chứ?”

Nhũ danh của cô đã bị nhiều người cười.

“Thật mà.”

Nhìn vẻ mặt thành thật cam đoan của anh, Bái Nghê nhin cười không được, “Mặc dù là tên nha hoàn nhưng mà dù thế nào vẫn tốt hơn trái khổ qua nhỏ, không biết có phải vì tên đó hay không mà mặt bạn ấy càng lớn càng giống trái khổ qua.”

Sau đó lại cùng anh bình phẩm về nhân vật trong Vĩnh trạch và truyện Nhóc Maruko

Nhóc Maruko thật sự rất buồn cười, nhưng cô thích nhất là bộ tranh biếm họa “Nhiệt huyết cô giáo” của Nhật Bản.

“Nếu như có thể xem kịch suốt ngày thì tốt quá.” Bái Nghê mang vẻ mặt hy vọng nói.

Không biết vì nguyên nhân gì, anh cảm thấy tỉ lệ hai người gặp mặt ngày càng cao, lúc đầu là hai ngày gặp một lần, có khi mấy ngày liên tục đều nhìn thấy, chuyện phiếm vài câu, đơn thuần chỉ là chuyện phiếm thôi nhưng Chu Khắc Phi lại cảm thấy rất thoải mái.

Bởi vì bọn họ là cùng một loại người, đối với tâm tình phức tạp của thế giới này, chỉ có bọn họ có thể hiểu, sự khác biệt chính là, nữ tu sĩ đã giáo dục tư tưởng thương yêu cho Bái Nghê rất tốt

Cô như một mặt trời nhỏ, đầy lòng biết ơn với tất cả mọi thứ.

Anh Thích nói chuyện với cô, thích nghe cô nói, thích cô nhìn anh, cười với anh.

Lúc ấy, anh không biết nên hình dung như thế nào, thật lâu về sau, anh mới biết rõ, loại cảm giác này gọi là tương tư.

3. Chương 3

Vào kỳ nghỉ đông năm thứ tư, cả Chu Khắc Phi và Trình Bái Nghê đều nhận được thư của Hạ Hữu Quang, ông sắp trở lại Đài Loan công tác một thời gian ngắn, muốn gặp mặt bọn họ.

Anh biết Hạ Hữu Quang rất yêu mến anh.

Cùng một bức điện tín nhưng Hạ Hữu Quang sẽ viết cho anh nhiều hơn Bái Nghê, hai người nói chuyện điện thoại cũng nhiều lần hơn, cũng có khi anh viết email kể cho Hạ Hữu Quang chuyện trường học, Hạ lão tiên sinh còn muốn anh gửi ảnh chụp cho ông xem. Lúc đầu anh cũng không rõ tại sao, về sau mới biết, cháu trai của lão tiên sinh đã chết vì bệnh, chỉ còn lại cháu gái, anh nghĩ, có lẽ lão nhân gia thấy anh hợp ý nên xem như con cháu.

Khi còn học trung học, Chu Khắc Phi đã gặp ông mấy lần, cũng có thể coi ông như ông nội.

Có sự khôn khéo của người làm ăn, lại có cá tính chính trực của quân nhân xuất ngũ, việc Hạ tiên sinh bảo trợ cho những đứa trẻ mồ côi quả thật rất vĩ đại, ông hi vọng tương lai bọn họ có thể làm người hữu dụng, giúp ích cho xã hội.

Đối với cuộc gặp mặt sắp tới, Bái Nghê lại hơi căng thẳng

Cô Rất chờ mong gặp mặt ông, rất muốn chính miệng cảm tạ, nói lời cảm ơn ông đã cho cô cơ hội để có thể giống như các bạn học khác, không cần lo lắng về vấn đề tài chính, được thoải mái học tập, tự do phát triển... Không quá khắt khe như Bái Nghê, Chu Khắc Phi như đã có sự chuẩn bị trước.

“Bình tĩnh đi nào.” Anh an ủi cô, từ một tuần trước Bái Nghê đã lo lắng không yên, “Hạ tiên sinh là người rất tốt, em cứ xem ông như ông nội là được rồi.”

“Em chưa có kinh nghiệm nói chuyện với bậc trưởng bối.”

“Không có sao đâu mà, ông ấy nhất định sẽ hỏi em có dự tính gì trong tương lai hay không, sau đó thuận tiện sẽ cho em vài lời khuyên đơn giản chỉ là nói chuyện công việc thôi mà.”

Bái Nghê nhăn mũi, “Nói chuyện công việc?”

“Qua mấy tháng nữa chúng ta sẽ tốt nghiệp, ông ấy đương nhiên hy vọng chúng ta tìm được một công việc tốt, cho nên mới bắt đầu phỏng vấn trước, thảo luận vấn đề này với chúng ta.”

Kỳ thật, nghỉ hè năm trước Hạ Hữu Quang đã từng hỏi anh có muốn đến Mỹ du học không, nhưng anh nói còn phải suy nghĩ thêm, tuy chỉ là giúp Hạ Hữu Quang quản lý trung tâm mua sắm, cũng không phải anh không muốn du học, chỉ là anh không muốn phải rời xa Bái Nghê.

Du học, nhất định phải có Bái Nghê.

Nhưng vấn đề là, chi phiếu Hạ Hữu Quang cho anh không thể trang trải sinh hoạt phí cho cả hai người, anh cũng không muốn đòi hỏi lão tiên sinh phải chi trả thêm cuộc sống của Bái Nghê ở Mỹ.

Bởi vậy, với lão tiên sinh, anh vẫn nói là cần thêm thời gian để suy nghĩ.

“Em học bảo vệ môi trường, tương lai đương nhiên là làm nghề này, chỉ là đối với các ngành nghề có lịch sử hàng trăm năm, bảo vệ môi trường vẫn là từ mới.” Bái Nghê hơi buồn rầu nói, “Vạn nhất ông ấy không hiểu sự quan trọng của nó, em phải giải thích thế nào?”

“Em cứ coi như mình là cô giáo, ông ấy là học sinh, dùng phương pháp đơn giản nhất giải thích cho ông ấy biết em học cái gì, tương lai muốn làm gì?”

“Em lo ông ấy không hiểu.”

“Hạ tiên sinh tuy tuổi đã cao, nhưng cũng không phải sống ở thời cổ đại, em yên tâm đi.” Bái Nghê gật gật đầu, lại không tự chủ nhìn vào tấm bưu thiếp, với những dòng thăm hỏi ngắn gọn cùng với thời gian và địa điểm cuộc hẹn.

Thư ký của Hạ Hữu Quang đã đặt sẵn bàn ở nhà hàng, đến lúc đó chỉ cần trực tiếp đến chỗ hẹn là được.

Trên thực tế, người thư ký không biết bọn họ học cùng trường đại học, nên đã tách ra hai ngày hẹn, Bái Nghê thứ bảy, Chu Khắc Phi chủ nhật.

Buổi chiều cuối tuần nọ, Bái Nghê mặc áo khoác lông trắng, váy dài màu cà phê, giày ủng, tóc cột cao, bộ dáng vô cùng đơn giản nhưng vẫn không che giấu được vẻ mặt khấn trương.

“Em mặc như vậy, ông ấy chắc sẽ thích chứ?”

Chu Khắc Phi vuốt nhẹ tóc cô, “Cũng Không phải là đi tham kiến hoàng đế cổ đại, em không cần khấn trương như vậy.” “Em sợ Hạ tiên sinh không thích em.”

Cô rất mực cảm kích và ngưỡng mộ Hạ Hữu Quang, rất biết ơn ông đã cho cô một cuộc sống tốt đẹp hơn, cô sùng bái nhân cách và sự độ lượng của ông. Có những doanh nghiệp bảo trợ cho trẻ mồ côi chỉ vì muốn tranh thủ danh tiếng, còn đối với bọn trẻ lại chẳng hề quan tâm, gửi tiền cũng chỉ cho có lệ thôi, nhưng Hạ Hữu Quang không phải người như thế.

Ông sẽ nói chuyện điện thoại với bọn họ, Giảng sinh nào cũng sẽ viết thư, hỏi han bài vở cũng như tiến độ học tập của bọn họ, muốn bọn họ đường đường chính chính làm người, muốn bọn họ có thể làm chuyện mà mình cảm thấy tự hào, hoàn toàn giống bậc trưởng bối trong suy nghĩ của Bái Nghê. Cô hy vọng có thể cho ông thấy mình thật sự xứng đáng với sự chiếu cố của ông trong những năm qua.

Chu Khắc Phi không ngừng động viên cô, để cô yên tâm rằng Hạ Hữu Quang nhất định sẽ yêu mến cô.

Vừa ra khỏi cửa, Bái Nghê đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu lại hỏi: “Có cần nói với ông ấy chuyện chúng ta yêu nhau?”

Thư ký có thể không biết việc hai người là hàng xóm nhưng Hạ tiên sinh biết.

Đến lúc đó, nhất định ông sẽ nhắc đến Chu Khắc Phi, Bái Nghê do dự không biết có nên nói hay không. Từ lễ Giảng sinh năm thứ nhất, cô và Khắc Phi đã đến với nhau, tính đến bây giờ, cũng đã hơn ba năm.

“Ông ấy nhất định sẽ hỏi.”

Đối với nghi vấn của cô, Chu Khắc Phi không suy nghĩ, trả lời: “Không cần nói.” “Anh cảm thấy như vậy có tốt không?”

“Chưa tới lúc.”

Tuy mới chỉ gặp mặt một lần nhưng bọn họ vẫn thường xuyên liên lạc qua điện thoại, Hạ Hữu Quang luôn căn dặn anh “Chăm chỉ học tập”. Bởi vậy theo suy luận của anh, chắc sau khi tốt nghiệp mới có thể công khai chuyện tình yêu của bọn họ

Chu Khắc Phi nói suy nghĩ của mình cho Bái Nghê, cuối cùng còn bổ sung thêm, “Anh không muốn ông ấy cảm thấy chúng ta dành thời gian để yêu đương, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, đến lúc đó mới nói cho ông ấy biết, cầm bằng tốt nghiệp và giấy khen nói không phải tốt hơn sao, cho dù có yêu nhau nhưng vẫn không quên bốn phận, chúng ta đều tốt nghiệp loại ưu, trong đó còn có một kỹ sư bảo vệ môi trường giỏi nhất, người bảo vệ của trái đất.”

Bái Nghê ôm anh thật chặt, mỉm cười: “Dạ”

Anh hôn nhẹ lên trán cô: “Đi thôi.”

Yêu nhau hơn ba năm, anh vẫn xem cô như bảo bối, ngày càng nâng niu, hàng ngày đưa đón, đưa đi chơi, thậm chí lúc cô nổi hứng bốc đồng muốn đi leo núi, lúc về, anh lại sắm vai quản gia và người hầu, chăm sóc, đấm bóp cho cô.

Qua mấy ngày đó, toàn thân cô cứng đờ, đừng nói là việc nhà, ngay cả rời giường cũng không nổi, mỗi ngày anh đều mát xa chân cho cô, chỉ cần nằm xuống là cô lập tức ngủ ngay, anh ôm cô, hôn lên trán, một bên vỗ vỗ lưng cô, “Tiểu Đào mau ngủ đi nào” – Nữ tu sĩ quả nhiên không có gạt anh, chỉ cần xuất chiêu này, chưa đầy năm phút, cô đã ngủ thẳng giấc đến sáng ngày thứ hai, lại một lần nữa dưới sự hỗ trợ của anh, giúp rời giường.

Hơn một tuần lễ sau, thân thể của cô mới từ từ hồi phục như bình thường, điều làm cho anh kinh ngạc là, Bái Nghê lại bắt đầu lên kế hoạch chinh phục tiếp.

“Em phải làm cho ngọn núi kia biết tay.” Về mặt của cô đầy quyết tâm..

Chu Khắc Phi nhìn cô ghi bảng lịch trình trên máy tính, thật sự anh rất muốn cười, nhưng mà nói thật, nhìn cô như vậy rất đáng yêu, cô sẽ rèn luyện mình vượt qua những thử thách khó khăn chứ không phải lựa chọn đi đường vòng.

Đây cũng là điểm mà anh thích nhất ở cô.

Đương nhiên, anh cũng vì cô mà thay đổi rất nhiều.

Bằng chứng là, trước khi Bái Nghê xuất hiện, anh hầu như không có bạn, bởi vì tất cả mọi người thấy anh luôn bày ra bộ mặt lạnh lùng khó gần. Nhưng kỳ nghỉ đông cuối cùng trước khi tốt nghiệp anh chẳng những trở thành hội trưởng hội học sinh lại còn là đại diện tiêu biểu trong lễ tốt nghiệp, bạn học có tụ hội gì đều gọi anh đến chơi cùng.

Bái Nghê như ánh mặt trời ấm áp, chiếu rọi vào từng góc ngách âm u trong tâm trí anh.

Anh không hề cảm thấy mình bị vứt bỏ nữa, cũng không còn oán hận cha mẹ, những người anh chưa từng gặp mặt.

“Trước kia, vào lễ Vu lan, Các sư đều chia cho bọn trẻ mỗi người một quả trứng, trên đó có viết tên mỗi người, đi đâu cũng phải mang theo nó, bởi vì nếu để đâu đó nhất định sẽ bị bạn khác đập phá, cứ như vậy, mang theo mỗi ngày mỗi ngày.”

Bái Nghê nói: “Trước khi ngủ, các sư sẽ dán lên quả trứng một miếng giấy để phân biệt, cứ thế, qua bảy ngày, năm nào cũng chỉ còn lại khoảng một phần ba trong số bọn trẻ là còn giữ được trứng nguyên lành, không bị người khác phá, cũng không bị bản thân mình làm hư, bạn nhỏ nào có thể giữ được trứng còn nguyên qua bảy ngày có thể nhận được một món quà nhỏ. Vậy biết làm thế nào? Kỳ thực trứng đã sớm hỏng mất rồi, chỉ là không ai nỡ ném đi, bọn em sẽ đâm một lỗ nhỏ, để chảy hết lòng đỏ và lòng trắng, rửa sạch sẽ, giữ làm kỷ niệm, anh biết điều này có ý nghĩa gì không?”

Chu Khắc Phi lắc đầu.

“Anh xem, chỉ là một quả trứng ở chung bảy ngày cũng làm bọn em có cảm tình như vậy, không nỡ vứt bỏ, huống chi trẻ con, mang thai chín tháng mười ngày lại là huyết mạch của mình, làm sao nỡ bỏ lại, cho nên, ba mẹ bỏ chúng ta ở đây, nhất định là có nỗi khổ riêng, trong lòng bọn họ nhất định đau như cắt.” Bái Nghê vuốt nhẹ tóc anh, mỉm cười, “Anh nên cảm ơn bọn họ.”

Chiều hôm đó, Bái Nghê tựa đầu lên vai anh, nắm lấy tay anh, kể với anh rất nhiều chuyện, phần lớn đều là quá trình học tập và lớn lên của cô tại cô nhi viện, với một sự cảm kích.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, sợi tóc mềm mại của Bái Nghê buông nhẹ lên cổ anh.

Lúc cô nói chuyện, thanh âm nhẹ nhàng làm cho anh cảm thấy mọi bế tắc dần dần được khai thông. Hơn ba năm, cô đã xua đi sự âm u và cô độc của anh, cũng gieo trong anh hạt giống của lòng biết ơn, để anh có thể mở lòng đối mặt với tất cả.

Anh bắt đầu cười nhiều hơn, bắt đầu hòa nhập, bắt đầu học cách không chỉ biết nghĩ cho bản thân, bởi vì, thế giới này rất tốt đẹp.

Mà tất cả những thứ này, đều do cô dạy anh, là món quà cô tặng anh.

Hạ Hữu Quang cũng yêu mến Bái Nghê, từ sau bữa ăn tối hôm Chủ Nhật, cô luôn tìm tìm cười.

“Thì ra ông ấy còn nhớ rõ chuyện năm nhất em muốn đi Singapore tham gia chung kết Triển lãm Kiến trúc Đô thị xanh nha.” Chu Khắc Phi cũng nhớ rõ chuyện này.

Thư mời để cô xuất ngoại tham gia triển lãm làm anh thống khổ mất năm ngày, cũng may, nó cũng chỉ là một cuộc thi nho nhỏ.

“Hạ tiên sinh còn nói với em, Bảo vệ môi trường không phải là đơn giản, nhưng là việc chúng ta nhất định phải làm, con đường em lựa chọn rất vất vả nhưng ông ấy tự hào vì em.” Nhìn thấy Bái Nghê cao hứng như vậy, tâm tình anh cũng tốt theo.

Trước kia, anh chỉ hy vọng có thể báo đáp Hạ Hữu Quang, hiện tại, anh lại hy vọng thêm một điều nữa, anh muốn cô vui vẻ, mãi mãi nở nụ cười hạnh phúc.

Kết hôn, chung sống với nhau.

Vì con cái nghịch ngợm mà phiền não, dồn đẩy xem ai nên rời giường pha sữa cho con, ký tên trong sổ liên lạc, tham gia hoạt động gia đình trong đại hội thể dục thể thao với con, đo chiều cao của con... những hình ảnh đó thật sự rất tốt đẹp.

Gia đình của bọn họ có thể sẽ không giàu có lắm nhưng chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Bọn họ cũng thống nhất rồi, tuyệt đối sẽ không vì một cuộc điện thoại mà bỏ rơi người nhà, cũng nhất định không vì tham gia hội nghị mà hy sinh thời gian ở bên gia đình. Con cái cứ mỗi ngày một lớn dần, không cần phải vùi đầu vào công việc nhất thời, lỡ đến một lúc nào đó quay đầu lại phát hiện mình không hiểu gì về con cái thì thật đáng trách.

Anh thích nhìn bộ dáng vui vẻ của Bái Nghê.

Như hiện tại vậy, lôi kéo tay của anh, lúi lo những chuyện trong bữa tối.

Nói nửa ngày, Bái Nghê thở dài một tiếng, giọng nói hơi tiếc nuối: “Thời gian một bữa cơm trôi qua thật nhanh!

Còn nữa, ông ấy hỏi em về anh, em chỉ có thể nói với ông ấy, Chu Khắc Phi rất tốt, em rất thích ở chung với anh ấy.

Nghĩ tới việc phải nói dối như vậy, em cảm thấy hơi có lỗi một chút.”

“Chúng ta không có lừa gạt ông ấy.”

Bái Nghê mở to hai mắt, “Như vậy còn không gọi là lừa gạt hả?”

“Đương nhiên là không rồi, chúng ta quan hệ tốt, em cũng thích ở chung với anh đúng không? Nhiều lắm cũng tính là không nói hết sự thật thôi, không thể coi là lừa gạt.”

Cô rất ít khi tranh luận với anh, thời điểm hai người bất đồng, chỉ cần anh có thể nói ra một luận điệu thuyết phục, cô có thể dễ dàng tiếp nhận.

Tựa như hiện tại, vì nói chuyện không lừa gạt này, anh phân tích một hồi, cô cũng nở nụ cười thật tươi.

Sau khi đánh răng Rửa mặt, cô ôm cái chăn cũ từ nhỏ đến lớn, cọ cọ vài cái rồi dựa vào anh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Buổi tối chủ nhật, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Chu Khắc Phi đi vào chỗ ngồi lại phát hiện ở bàn tiệc ngoài Hạ Hữu Quang còn có một cô gái.

Màu da ngăm đen, mái tóc uốn dợn bông bênh, trang diện đậm, hoa tai dài rủ xuống theo mỗi động tác của cô ta mà đung đưa, khó mà không chú ý đến được.

“Đây là cháu gái của tôi, Hạ Á Thiệu.” Hạ Hữu Quang giới thiệu với anh, “Lần này nó đi theo tôi, nói là muốn nhìn xem Chu Khắc Phi trông như thế nào.”

Chu Khắc Phi có điểm không rõ.

Đang muốn lên tiếng hỏi, Hạ Á Thiệu đã vươn tay ra, duyên dáng nói chuyện với anh: “Ông nội luôn khen anh trước mặt em, nói nào là thanh niên tài俊, rất có tương lai, ... nhắc tới là muốn em học tập anh, anh nói thử xem, ngay cả gặp cũng chưa gặp thì học tập thế nào đây? Cho nên em mới muốn gặp anh một chút.” Anh khẽ giật mình, nội tâm có chút cảm động, “Hạ tiên sinh nói quá lời rồi.” Nếu ông ấy nói mình rất có tương lai, ít nhất cũng có nghĩa là anh không làm ông thất vọng, lão tiên sinh là người tốt, anh không muốn phụ ý tốt của ông.

Hạ Hữu Quang vội vàng ngoắc anh ngồi xuống, “Đều ngồi đi, không cần khách sáo.” “Khách sáo nhất chính là ông nội.” Hạ Á Thiệu làm nũng “Cái gì mà phải coi trọng kỷ luật và quy củ, cũng không phải đang ở trong quân đội.”

Hạ Hữu Quang rất yêu thương đứa cháu gái này, bị nàng trách móc như thế lại cười ha ha vui vẻ không ngừng, “Con phải biết là ông nội xuất thân từ quân nhân.”

“Cả New York đều biết chủ tịch Hạ thị xuất thân là quân nhân mà.” Thức ăn nhanh chóng được mang lên.

Chu Khắc Phi vốn cho rằng bữa cơm này là buổi nói chuyện của người bảo trợ và anh, nhưng lại vì Hạ Á Thiệu, bỗng chốc thay đổi.

Cô sinh ra và lớn lên ở Mỹ, đối với chuyện ở Đài Loan tương đối hiểu kỳ, bởi vậy anh nói chuyện với cô về một ít phong tục đơn giản dễ hiểu. Hai năm làm cán bộ trong hội học sinh, anh cũng có kỹ năng nói chuyện, bằng chứng là, chỉ là những nội dung trong sách giáo khoa nhưng Hạ Á Thiệu lại nghe rất hứng thú say mê.

“Thì ra là vì bão à, khó trách lúc trước ở Trung Quốc thầy giáo nói ăn cái gì Cháo Tân Trúc, em cảm thấy rất kỳ quái, tại sao cháo đều phải ở Tân Trúc?”

“Sản phẩm nổi tiếng trên cơ bản đều cùng với địa phương thu hoạch hoặc là thời tiết mà liên quan nhau, cho nên đôi khi có thể dựa vào điều này mà đẩy mạnh sản phẩm.”

Gương mặt Hạ Á Thiệu có chút mị hoặc, “Có ai nói với anh là bộ dáng anh nói chuyện rất hấp dẫn chưa?” “Có”

“Người bình thường không phải lúc này đều nên khiêm tốn một chút sao?”

“Có thì nói có, không có thì nói không có, tôi không có thói quen khiêm tốn hay phóng đại.”

Chu Khắc Phi cười, “Tựa như, nếu cô hỏi tôi có phải cao 1,8m, tôi sẽ thành thực nói cho cô biết, kỳ thật tôi chỉ cao có 1m78, trung thực vẫn là tốt nhất, sẽ khiến cuộc sống thoải mái hơn.” “Em cuối cùng cũng biết tại sao ông nội lại thích anh như vậy.” Hạ Á Thiệu mở to mắt nhìn anh, “Bởi vì hai người giống nhau, quá nghiêm túc, nhưng mà ông nội đỡ hơn một chút, tuy tính tình nghiêm túc nhưng cũng không ức hiếp người khác.” Hạ Hữu Quang nghe vậy, cười to, “Thật là không biết lớn nhỏ.”

“Không biết lớn nhỏ có gì không tốt đâu? Anh ấy mới nói, cuộc sống như vậy mới thoải mái nha.” Bởi vì cá tính hoạt bát của Hạ Á Thiệu, bữa ăn trôi qua rất vui vẻ, trong lúc nói chuyện phiếm cũng ăn hết món ăn.

Lúc tạm biệt, Hạ Á Thiệu nói với anh, “Bây giờ mới tám giờ, anh dẫn em đi xem phim đi.” Chu Khắc Phi chưa kịp từ chối, Hạ Hữu Quang đã nói, “Đừng về muộn quá.”

“Con biết rồi.” Hạ Á Thiệu cười, “Ông nội thật rầy rà.”

Hạ Hữu Quang ở lại Đài Loan hết kỳ nghỉ đông.

Hạ Á Thiệu cũng quần lấy Chu Khắc Phi hết kỳ nghỉ đông.

Sau lần đi xem phim không từ chối được đó, Hạ Á Thiệu bắt đầu gọi điện thoại, nhắn tin, chat cho anh, nói mình chưa quen cuộc sống ở đây, muốn anh làm hướng dẫn viên.

Sau lần hẹn đầu tiên, Chu Khắc Phi đã nhận ra tâm tư của cô ta, về sau đều lấy cớ bận việc lo cho chuyện tốt nghiệp, không thể ra ngoài. Bị con gái nhà giàu yêu mến thật sự không phải chuyện thú vị gì, con trai

Hạ Hữu Quang mất sớm, cháu gái duy nhất được lớn lên trong sự nâng niu, chiều chuộng, ông nội hết mực yêu thương, muốn hái sao cũng được, nuông chiều thành bản tính công chúa mất rồi.

Anh từ chối năm lần bảy lượt, Hạ Hữu Quang lại tự mình gọi điện thoại hẹn anh.

Đến nhà hàng, anh không hẹn mà gặp Hạ Á Thiều, hơn nữa chỉ có một mình cô ta.

“Em biết ông nội nhất định có cách kêu anh ra gặp” Cô vui vẻ nói, “Cuối cùng cũng rảnh rồi rồi, chúng ta hôm nay đi chơi Cửu Phần được không? Em nghe nói chỗ đó rất vui.” Chu Khắc Phi nhú mày, cô gái này sao lại thế? Không hiểu là anh đang cự tuyệt hay là mặc kệ ý muốn của người khác?

Anh kéo tay của cô ra, “Hôm nay chúng ta không đi đâu hết.”

“Nhưng mà hôm nay không phải anh không bận việc gì sao?”

“Tôi vì Hạ tiên sinh mới đến đây, không phải vì cô.” Chu Khắc Phi nhìn ánh mắt cô ta: “Tôi chỉ có thể coi cô như bạn bè hoặc là em gái, những chuyện khác đều không thể.” “Anh Không phải anh có bạn gái rồi chứ?”

“Phải”

“Cô ta xinh đẹp hơn em? Hay có nhiều tiền hơn em?”

Chu Khắc Phi không muốn quan tâm tới cô gái này nhưng nể mặt Hạ Hữu Quang, anh thấy mình nên có nghĩa vụ chỉ rõ cho cô ta biết.

“Cô ấy không xinh đẹp như cô, cũng không giàu có như cô, nhưng cô ấy biết tôn trọng người khác, tôi rất cảm ơn ông nội của cô, tương lai, nếu có cơ hội, tôi sẽ cố hết sức báo đáp ông, nhưng tất cả không có nghĩa là cô muốn gì cũng được.”

Chu Khắc Phi trầm tĩnh nhìn Hạ Á Thiều, rành mạch nói ra từng chữ một, “Có lẽ cô cảm thấy thông qua Hạ tiên sinh hẹn tôi ra đây là chuyện không đáng nói không có chuyện gì, nhưng đối với tôi, đó là một sự thiếu tôn trọng, vô cùng thiếu tôn trọng.” Anh tăng thêm ngữ khí, “Người với người nhất định phải tôn trọng ý nguyện của nhau, cô không nên làm như vậy với tôi, cũng không nên như vậy với bất cứ người nào. Lần sau, trước khi muốn ép buộc người khác, hãy suy nghĩ kỹ.” Nói xong, bỏ mặc Hạ Á Thiều đang tức giận, anh rời khỏi nhà hàng.

Có lẽ là đã nặng lời, cô ta chẳng những không làm phiền anh nữa mà còn nhắn tin xin lỗi anh, hai người thỉnh thoảng nói chuyện trên MSN, dần dần cũng trở nên thân thiết.

Thi giữa kỳ vừa qua, kỳ nghỉ xuân cuối cùng của thời đại học cũng đến.

Bái Nghê và bạn học đi biển Hoa Đông chụp ảnh làm báo cáo, anh ở nhà, sửa chữa bài diễn văn tốt nghiệp.

Sau đó, bạn học của Bái Nghê thất kinh gọi điện thoại tới báo tin.

Sau đó, anh đón taxi, chạy như điên đến bờ biển kia.

Sau đó, anh tìm kiếm ròng rã hai tháng, làm hết những chuyện mà một người sinh viên có thể làm, rốt cuộc phải tiếp nhận sự thật, anh đã mất cô.

Anh đã không còn gì lưu luyến ở Đài Loan, Tháng bảy, anh mang theo ký ức về Bái Nghê bay đến Mỹ, bắt đầu cuộc sống mới.

4. Chương 4

Chu Khắc Phi tưởng rằng thời gian đã trôi qua thật lâu, nhưng kỳ thực chỉ là trong chớp mắt, Bái Nghê vẫn đứng bên cạnh Giáo sư Tề Ân Thực, bữa tiệc cũng gần kết thúc.

Anh thấy Bái Nghê ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu nói chuyện với con trai, thằng bé khoa tay múa chân rất hưng phấn, gương mặt cô tràn đầy vẻ dịu dàng, ôn nhu.

Chu Tư Nhân nói, khi giáo sư Tề đưa cô gái tới bệnh viện thì cô ấy đã có thai được mấy tháng rồi.

Đứa bé kia là con anh, anh chắc chắn như vậy.

Một thời gian ngắn trước khi biến cố bất ngờ đó xảy ra, Bái Nghê có vẻ uể oải, ngủ nhiều và lười vận động. Bởi vì biện pháp phòng tránh của bọn họ rất tốt, nên cả hai đều không nghĩ tới vấn đề mang thai, chỉ nghĩ cô quá mệt mỏi do bận rộn ứng phó với kỳ thi giữa kỳ.

Hoàn toàn Không nghĩ tới việc cô mang thai....

Nhìn bộ dáng thân mật của hai mẹ con trước mặt, anh thoáng cảm thấy vừa vui vừa buồn. Một mình cô nuôi con, nhất định rất vất vả, lại mất đi trí nhớ, đối mặt với một mảnh mờ mịt, anh có thể tưởng tượng đến những khó khăn và rối rắm mà cô phải đối mặt.

Vui vì, ông trời đã không quá tàn nhẫn với anh.

Bảy năm chia lìa, tuy dài đằng dặc nhưng không sao, bọn họ còn có tương lai, họ mới ba mươi tuổi, còn rất nhiều thời gian, có thể cùng nhau tay trong tay có thể tham gia đại hội thể thao với con, cùng lo lắng cho con, sau đó cùng nhau già đi.....

Còn nữa, giấc mơ làm nông dân của Bái Nghê có thể tiếp tục rồi..

“Boss, anh, anh làm sao vậy?”

Chu Khắc Phi hít sâu một hơi, hoàn hồn lại.

“Nhìn anh thật là lạ.”

“Không có việc gì.”

“Nhưng mà....” Rõ ràng như sắp khóc nha.

“Tôi nói không có việc gì!”

Giọng nói lạnh lùng làm Chu Tư Nhân ngậm miệng.

“Tôi đi rửa mặt, năm phút nữa chúng ta rời khỏi đây.”

Nhìn Chu Khắc Phi bước về phía toilet, Chu Tư Nhân cố gắng hồi tưởng hết thấy sự việc trong buổi tối hôm nay, bước vào đại sảnh thì tâm tình Boss hơi khó chịu nhưng mà cũng tương đối tốt.

Bọn họ ký tên ở bàn khách, sau đó chúc mừng sinh nhật giáo sư Tề, Boss nói muốn ra ngoài hút thuốc, vì vậy cô vui vẻ ở bên trong chơi, năm phút trước, Boss thoát nhìn không có việc gì, nhưng khi cô huyền thuyên kể chuyện của Giáo sư Tề và con gái nuôi, lúc đó trông anh giống như bị sét đánh a.

Chắc không phải là cảm động chứ?

Boss nhà bọn họ cũng không có giống như cô, cô cảm thấy cuộc sống khắp nơi đều là trùng hợp, Boss lại cho rằng ngược lại, không có sự trùng hợp nào cả.

Đối với chuyện của những người xa lạ mà nói, biểu hiện vừa rồi của anh thật sự rất kỳ quái nha.

Đi theo anh làm việc cũng hơn một năm, Chu Tư Nhân chỉ thấy qua ba biểu hiện của anh: Công việc thành công- vui vẻ, công việc không như mong muốn- buồn bực, còn có biểu lộ thường xuyên nhất, đó là mặt không biểu tình.

Một khi đã cười thì, nếu không phải cười xã giao thì cũng là cười nguy hiểm khi mưu kế trong buôn bán thành công. Còn cái biểu hiện nổi gân xanh trên trán và hốc mắt hồng hồng như vừa nãy, giống như khi cô chạy trong mưa, thật là.....

Không chỉ nói là chưa từng thấy qua, ngay cả nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ tới nha.

Đây có thể coi là tin tức tốt không ta? Có nên báo cáo một chút với Hạ Á Thiệu không đây?

Dù sao thì mỗi tháng Hạ Á Thiều cũng cho cô một ngàn usd phí tình báo, cô hẳn là phải hồi báo một chút mới được...

Chu Tư Nhân lấy điện thoại ra, nhưng vừa định gửi tin nhắn bỗng nhớ tới, lỡ như Hạ Á Thiều hỏi cô: “Tại sao tâm tình Chu Khắc Phi lại đột nhiên thay đổi lớn như vậy” cô biết nói sao bây giờ?

Không trả lời được cô sẽ thể hiện mình vô dụng, mà nếu không báo cáo, Hạ Á Thiều có thể cho rằng cô che dấu tin tức quân sự...

Nghĩ kỹ lại, cô bỏ điện thoại vào túi, trong nháy mắt thở dài một hơi.

Chu Khắc Phi không hẳn là một người tốt, nhưng bán đứng anh như vậy lại khiến cô có chút không thoải mái.

Đối với những chủ cửa hàng ở Trung Tâm mua sắm, thay vì nói “Vui lòng”, Chu Khắc Phi sẽ nói “Cảm ơn”.

Trong công việc, anh nghiêm khắc và luôn thúc giục mọi người hoàn thành chỉ tiêu, nhưng khi công tác thành công, anh luôn chia tiền thưởng và hoa hồng.

Anh là người công tư phân minh, nếu như anh nổi giận thì nhất định là vì công việc có sai sót chứ không phải ỷ vào chức quyền mà giận cá chém thớt.

Cô thích làm việc với anh, chỉ là, Hạ Á Thiều là tổng giám đốc của công ty, có thể khai trừ bất cứ kẻ nào, bản thân cô lại rất cần phần tiền lương này. Nếu được lựa chọn, cô cũng không muốn là người báo tin.

Bát cơm khó kiếm, phải làm vậy với Chu Khắc Phi cô cũng thấy áy náy.

Ngay lúc Chu Tư Nhân còn đang đấu tranh tư tưởng, Chu Khắc Phi đã trở lại.

“Đi thôi.”

Nhìn anh sải bước về cửa bên hông muốn rời đi, Chu Tư Nhân lên tiếng nhắc nhở: “Boss, Chúng ta không cần tạm biệt Giáo sư Tề sao?”

“Không cần.”

“Như vậy hình như không phải phép lắm...”

“Không sao cả.”

“Boss, hình như... Giáo sư Tề đang nhìn chúng ta...” “Muốn nhìn cứ để bà ấy nhìn.”

Mất rồi lại tìm lại được, bất ngờ này quá lớn, nếu muốn anh đối mặt với Bái Nghê lúc này, anh sợ mình không khống chế được, sẽ làm kinh sợ đến cô, đối với quá khứ đã như tờ giấy trắng của cô, anh chỉ là một người xa lạ.

Cô không biết gì về anh, anh cũng thế.

Cô có còn thích ngủ nướng, có còn thói quen cọ vào chăn bông, thích ăn dâu tây và dưa hấu nữa không? Công việc của cô ở phòng thí nghiệm chủ yếu làm gì?

Thời gian đi làm thời gian nghỉ ngơi, những nơi cô đến, những người cô gặp, có hẹn hò bạn trai hay không....

Còn nữa, con của bọn họ, Trình Đông Ly- cái tên khiến anh nghĩ đi nghĩ lại, hoa cúc mọc dưới rào vào mùa đông, thiên nhiên gặp nam sơn.

Bái Nghê vẫn luôn hướng tới cuộc sống điền viên.

Hết thấy tất cả đều vì tai nạn năm đó mà trở về con số không, người từng thân mật khắng khít lại biến mất, anh phải bắt đầu làm lại từ đầu

Đông Ly, thằng bé giống cô như đúc, không biết cá tính có giống như thế không?

Chu Khắc Phi biết rõ, giờ phút này anh không thể để cảm xúc phức tạp như vậy chi phối

Anh muốn nhanh chóng quay về khách sạn

Suy nghĩ thật kỹ về việc làm thế nào bắt đầu mọi thứ lại từ

Công việc hàng ngày của Trình Bái Nghê bắt đầu từ phòng thí nghiệm, đương nhiên, cô phụ trách bộ phận thương mại.

Thư ký Hà Vi Vi rất có trách nhiệm, cô vừa bước vào văn phòng được năm phút đã bưng khay nước tiến vào, “Chị Nghê, cà phê của chị đây.”

“Cảm ơn.”

Sau đó Hà Vi Vi bắt đầu đem từng thứ một trên tay bỏ xuống.

“Tài liệu cần ký tên hôm nay.”

Một xấp dày.

“Buổi chiều sẽ họp chuyên môn.”

Hắn một tập.

“Mười giờ sáng, Chu tiên sinh, người đại diện hệ thống mua sắm qua truyền hình New York của Hạ thị - sẽ qua trao đổi, đây là tài liệu về anh ta.”

Không quá khoa trương như hai cái trước nhưng cũng hơn mười trang.

Trình Bái Nghê nhìn những thứ mới để xuống, đỡ khóc đỡ cười, “Em có cần bày ra nhiều như vậy không?”

“Tin em đi, như vậy có thể tăng hiệu suất công tác của chị.”

“Vi Vi.. . . .”

“Em sẽ không hại chị đâu mà.”

Hà Vi Vi buông chồng cuối cùng trên tay xuống, “Phòng thí nghiệm cần mua dụng cụ phân tích mới, đây là bảng biểu so sánh giá cả của các nhà máy nước ngoài.”

“Được.”

“Cuối cùng, em vừa mới ghé qua Nông trại Vui Vẻ xem những thứ còn dư, nếu hôm nay chị dám đi thu hoạch trước khi xong việc, chị xong đời là cái chắc...”

“Vi Vi....”

“Em nói thật.”

Trình Bái Nghê có chút đau khổ, lại có chút muốn cười, nhìn thư ký của cô, “em gái” của cô, người vô cùng quan trọng trong đoạn đời thứ hai này.

Mặc dù Chứng minh thư ghi tuổi 30 tuổi nhưng kỳ thật cô chỉ có kinh nghiệm cuộc sống trong mấy năm gần đây.

Theo lời Bác sĩ và cảnh sát cô đã gặp tai nạn nghiêm trọng.

Rơi xuống vách núi, mất trí nhớ.

Còn ly kỳ hơn phim nữa.

Trong ký ức mơ hồ của cô chỉ hiện lên cảnh la hét trên biển, trước khi mở mắt, cảnh trong mộng của cô chỉ có cái này.

Từ sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, ngay cả tên cô cũng không nhớ, quả thực rất sợ hãi, chỉ dựa vào tư liệu của cảnh sát cùng với cố gắng liên lạc của Giáo sư Tề, ngày càng có nhiều người tới bệnh viện gặp cô.

Mỗi người gặp cô đều vừa khóc vừa cười, vừa mừng vừa sợ.

Bọn họ đem theo ảnh chụp, còn một số đoạn phim với ảnh triển lãm cắt ra từ sách báo, thì ra cô từng xuất ngoại hai lần.

Thì ra, tên của cô là Trình Bái Nghê.

Cô biết được chút ít thông tin rằng mình là sinh viên đại học của Đại học quốc gia, lớn lên ở cô nhi viện, rất được mọi người yên mến, lại còn nghe nói cô có bạn trai bí mật trong suốt 4 năm nhưng chưa ai từng gặp qua

Trong số người quen và bạn cùng lớp, Vi Vi là người đến thăm cô thường xuyên nhất

Lúc Vi Vi mười tuổi, cha mẹ cô qua đời trong một vụ tai nạn, người thân thích cũng không giàu có, không có khả năng nuôi dưỡng cô, đành phải đưa tới cô nhi viện.

Một đứa bé từng trải qua sự ám áp của gia đình, bỗng chốc từ thiên đường rơi xuống địa ngục, Vi Vi không hòa hợp được với mọi người, tối nào cũng khóc, khi trở về từ trường, không sợ người khác bàn tán, cô ôm Vi Vi vào lòng, từ từ dỗ dành cô ấy ngủ, đương nhiên, những điều này là do các sơ nói, cô không có một chút ấn tượng nào cả.

Điều duy nhất cô biết, đó là Vi Vi rất có quý với cô.

Ba tháng cô ở bệnh viện, hầu như Chủ Nhật nào Vi Vi cũng đi với bạn trai đến thăm cô, sau đó để mặc bạn trai bên cạnh xem TV, cố gắng nói chuyện với cô.

Sau khi xuất viện, cô xin cảnh sát địa chỉ chỗ ở trước kia, không ngờ bên trong đã có người khác ở, mà cũng đúng thôi, hôn mê ba tháng, nằm viện ba tháng, có chủ thuê nhà nào tốt đến mức không trả tiền nhà mà vẫn giữ phòng ở ĩnh chứ.

Sau đó, Giáo sư Tề hỏi cô có bằng lòng làm con gái của bà không.

Cái thai trong bụng ngày càng lớn, lại không chỗ nào để đi, cô suy nghĩ rồi đáp ứng.

Người mẹ nuôi trên năm mươi tuổi này quả thực rất tốt, chẳng những đưa cô về nhà, chờ sau khi cô sinh con xong, còn đưa cô vào làm việc trong công ty, giống như bồi dưỡng người nổi nghiệp vậy, Công ty của bà tuy trên danh nghĩa là Phòng thí nghiệm nhưng thực tế là một công ty sinh hóa cỡ trung, nhà xưởng đặt ở miền Trung, còn Văn phòng và nơi nghiên cứu phát triển thì xây dựng ở Đài Bắc.

Bởi vì đánh giá được thị trường cho nữ, công ty sản xuất một loạt các sản phẩm làm đẹp, từ mỹ phẩm, dưỡng da, trang điểm, đến các sản phẩm collagen, chống lão hóa Q10, axit amin, nước hoa hồng..., Cứ như vậy, mở rộng khai thác trên hệ thống trực tuyến, buôn bán online cũng phát triển, lợi nhuận mỗi năm mỗi tăng.

Ý tưởng này do Tề Ân Thực một tay sáng lập, trước mắt do Trình Bái Nghê cô toàn quyền làm chủ và triển khai.

Cô không phải là chuyên gia sinh học, lại càng không có khái niệm về kinh doanh buôn bán, nhưng may mắn là có Vi Vi đã tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh giúp cô từng bước đưa mọi việc vào quỹ đạo, Thêm vào đó, bạn trai của Vi Vi cũng làm việc ở đây, cậu ấy là kỹ sư hóa nên sẽ lo phần chọn nguyên liệu thô, cũng như loại bỏ kinh phí không cần thiết trong phòng thí nghiệm.

Nhờ sự giúp đỡ của hai người bọn họ, trước khi mọi người kịp nhìn ra, cô đã trở thành một người khôn khéo trong mắt đồng nghiệp.

Nhưng mà chỉ có người bạn này biết rõ, người khôn khéo này ngoại trừ điên cuồng chụp hình cho con trai thì cái điên cuồng còn lại đó chính là lên mạng chơi nông trại vui vẻ, có thể thu hoạch rau quả lại còn bán lấy tiền, tuy chỉ là trên mạng nhưng mà làm nông dân ảo cũng được, có còn hơn không.

Cô vốn muốn sáng hôm nay lên thu hoạch bồ đào, không nghĩ tới Vi Vi đã một bước ngăn chặn a.

Đợi tới tối thu hoạch, không biết đã bị trộm nhiều hay ít rồi, cái trò chơi này cho phép nông dân ảo có thể ăn trộm của nhau, tuy biết đều là ảo, nhưng vẫn đau lòng.

Bồ đào ơi, ráng đợi ta...

“Vi Vi, chúng ta trước kia cũng thường như thế này sao?” Tuy cô lớn tuổi hơn, lại còn là cấp trên, nhưng kỳ thật, Vi Vi còn giỏi giang hơn cô.

“Ý chị hỏi là trước khi chị mất trí nhớ sao?”

“Ừ.”

“Không phải.”

“Vậy sao bây giờ lại như thế này?”

Rõ ràng là bắt nạt cô, cô muốn có một chút tự tôn của cấp trên nha... còn nữa, cô thật sự rất muốn lên sớm một chút để thu hoạch bồ đào....

“Bởi vì hôm nay là một ngày trọng đại, Hạ thị kinh doanh rất phát triển, nếu hợp tác thành công với bọn họ, phòng thí nghiệm sẽ phát tài, tiền thưởng chắc là đủ để em và Lý Gia Hùng mua nhà, bọn em đều trông cậy vào số tiền kia, cho nên em phải nghiêm khắc với chị một chút.”

Thì ra là...

“Chu tiên sinh là người rất đúng giờ, cho nên trước khi anh ấy đến, chị hãy đọc kỹ tài liệu đi.”

Hà Vi Vi vỗ nhẹ vai cô, “Nếu có vấn đề gì hỏi lại em, em ra ngoài trước.”

Chu Khắc Phi quả nhiên đúng giờ như tư liệu nói.

Chín giờ năm mươi tám phút, Vi Vi gọi điện.

Mười giờ đúng, cô bước vào theo sau là một người đàn ông.

Tây trang chỉnh tề, trên khuôn mặt cương nghị là cặp kính không viền, ở anh toát ra một sự tự tin mà chỉ có những người thành công trong sự nghiệp mới có.

Anh nói với cô, “Chào Trình tiểu thư, tôi là đại diện của Hạ thị, Chu Khắc Phi.”

Cô đưa anh tới phòng khách nhỏ bên cạnh, “Vi Vi, pha hai tách cà phê, bỏ thêm nhiều sữa và đường nhé.”

Hà Vi Vi cứng đờ, nhiều đường nhiều sữa là thói quen cá nhân của Trình Bái Nghê, Chu Khắc Phi thích uống cà phê đen, đừng nói là nhiều đường nhiều sữa, một chút thôi chỉ sợ anh ấy cũng có ý kiến.

Chị Nghê ngay cả hỏi cũng không hỏi lại trực tiếp kêu cô pha hai tách cà phê ngọt sao? Chẳng lẽ ngăn cản chị ấy thu hoạch bồ đào lại gây đả kích lớn như vậy?

Nghĩ một lát, Hà Vi Vi quyết định không để ý tới Trình Bái Nghê, “Chu tiên sinh, xin hỏi anh muốn uống gì?”

Ngoài ý muốn, vẻ mặt Chu Khắc Phi ôn hòa, hơn nữa không biết có phải ảo giác không, trên mặt anh có một loại vui vẻ kỳ lạ, “Cà phê đen là được rồi.”

Đúng thôi, cô cảm thấy anh nhất định là không thích đường và sữa.

Sau khi Hà Vi Vi rời khỏi, Trình Bái Nghê ngồi xuống, hơi ngại ngùng: “Thật xin lỗi, tôi đã quên hỏi thói quen của Chu tiên sinh.”

Cô bị thế nào vậy? Rõ ràng trực tiếp nói ra, không hề nghĩ ngợi, cứ như mình biết rất rõ thói quen ăn uống của anh, thật đáng sợ.

Lần đầu gặp mặt lại xảy ra chuyện đáng ngại thế này, chắc hẳn ấn tượng của Phòng thí nghiệm Tề thị trong mắt anh đã bị ảnh hưởng, vì danh dự của công ty và tiền thưởng của mọi người, cô cố gắng tập trung hai trăm phần trăm tinh thần, thay công ty tranh thủ lợi nhuận cao nhất.

Chu Khắc Phi nhìn bộ dáng hơi ảo não của cô, có chút buồn cười trong lòng, sau đó từ từ ảm áp.

Cô còn nhớ rõ sở thích của anh.

Tuy đã không còn nhớ anh, nhưng theo phản xạ, vẫn thay anh gọi thứ anh thích, nhiều đường nhiều sữa—bọn họ là những đứa trẻ nếm qua khổ cực, cho nên không thích những thứ cay đắng, có khi vì muốn có tinh thần tốt khi uống cà phê, thêm nhiều thật nhiều sữa để át cả hương vị của cà phê.

Bái Nghê nhìn anh bằng ánh mắt xa lạ cũng gây cho anh một cảm giác buồn, nhưng may là đã chuẩn bị tâm lý, đối với anh, tất cả sẽ qua mau thôi.

Anh sẽ lại theo đuổi cô, bọn họ sẽ có kết hôn, sẽ có thêm đứa con khác, sau đó vào lúc thích hợp, anh sẽ nói cho cô biết về quá khứ của họ.

Hít sâu một hơi, Chu Khắc Phi tự bảo với lòng, nhất định phải bình tĩnh, “Hợp đồng đưa tới lúc trước, không biết Trình tiểu thư đã xem chưa?”

“Tôi đã xem xong rồi.”

“Nếu như Trình tiểu thư có thể chấp nhận điều khoản trong hợp đồng, tôi rất hi vọng có thể ký trong hôm nay.”

“Tôi nghĩ về điều khoản phân phối, Phòng thí nghiệm chúng tôi có vẻ gặp bất lợi.” Trình Bái Nghê mỉm cười, “Hạ thị muốn kiếm tiền nhưng cũng không thể vì thế mà muốn Phòng thí nghiệm của chúng tôi chịu thiệt chứ, nếu là nhà máy phân phối hàng, chúng tôi cũng cần trả cho nhà máy đó phần trăm lợi nhuận. Tuy nhiên, nếu như Hạ thị đồng ý dùng nhân lực của mình để giao hàng, thì lại là chuyện khác.”

Nhìn Trình Bái Nghê trước mặt, cô mặc một bộ trang phục công sở màu trắng, gương mặt thanh thực không khéo, toát ra một loại khí chất áp đảo người khác, Chu Khắc Phi cảm thấy có chút mới lạ, lại có chút đau lòng- Bái Nghê của anh luôn vô tư hồ hởi, cô cũng vui với sự vô tư đó, tràn ngập tình yêu với thiên nhiên, đối với kinh doanh không một chút hứng thú, Còn bây giờ lại ngồi đây đại diện cho Giáo sư Tề ký kết hợp đồng, ngoại trừ để kiếm sống và báo ân, anh không nghĩ ra được lý do nào khác.

Nếu như không có tai nạn ngoài ý muốn kia, nếu như cô một mực ở cạnh anh, anh sẽ chăm sóc cô thật tốt, cô có thể làm chuyện mình thích chứ không phải như thế này.

Dù cho văn phòng rất lớn, dù cho cửa sổ thủy tinh làm cho không gian có vẻ tươi sáng rạng ngời nhưng anh tin, nếu có thể lựa chọn, cô sẽ nguyện ở chân núi, bờ biển ghi chép về hệ sinh thái, rồi sau đó khuyến khích cộng đồng tiết kiệm năng lượng...

“Chu tiên sinh, anh cảm thấy thế nào?”

Thanh âm của Bái Nghê kéo anh về thực tại, anh lấy lại bình tĩnh, “Vấn đề này Hạ thị chưa nghĩ tới, tôi cần xin chỉ thị từ cấp trên.”

“Không sao, chờ sau khi anh liên lạc với bên New York xem xét lại rồi có thể đến đây bất cứ lúc nào.”

Chuyện làm ăn đến lúc này đã nên cáo từ, nhưng anh không muốn đi, kỳ lạ chính là hình như Bái Nghê cũng không có ý đứng dậy, chỉ nhìn anh, nụ cười trên mặt có chút ngưng ngừng.

Thật sự là đáng yêu.

Chu Khắc Phi rất muốn sờ mặt cô, rất muốn rất muốn, nhưng anh biết rõ, bây giờ đừng nói là sờ mặt cô, cho dù nắm tay lâu một chút cũng có vẻ kỳ quái.

“Tôi có thể gọi cô là Bái Nghê không?”

“Ừ.”

“Cô cũng đừng gọi tôi là Chu tiên sinh nữa, gọi tôi là Chu Khắc Phi được rồi.” Trình Bái Nghê gật đầu, sau đó nở nụ cười, “Chu Khắc Phi.”

Cô rất ghét người ta tỏ vẻ quen thuộc với mình, tham gia nhiều bữa tiệc xã giao, không ít người bị cô dùng ánh mắt cảnh cáo, lâu dần cũng không còn ai chủ động nói chuyện với cô, cô trở thành một trong những “nhánh hoa bên tường” tách mình khỏi đám đông; nhưng Chu Khắc Phi này thì không... nên nói thế nào nhỉ, giống như đã từng quen biết lại thêm một chút gì đó, tóm lại, anh thân thiết, cô không cảm thấy ghét.

Chẳng những không ghét mà còn hơi vui vẻ.

“Cuối tuần này, cô có rảnh không?”

Chu Khắc Phi nói với cô: “Tôi có thể mời cô đi ăn tối không?”. Nhìn anh cười rạng rỡ như vậy, cô chỉ có thể gật đầu.

“Như vậy, sáu giờ tôi tới đây đón cô được không?”

Lại gật đầu.

Chu Khắc Phi rất lễ phép cáo từ.

Trình Bái Nghê ngơ ngác ngồi trên ghế, tay ôm ngực, cảm thấy nội tâm có chút không ổn.

5. Chương 5

Chủ Nhật đến rất nhanh

Chu Khắc Phi cảm thấy khẩn trương không yên cùng với một chút chờ mong, dường như được sống lại câu nhiều năm về trước, anh đã rất lâu không có cảm xúc như vậy.

Dừng xe rồi nhắn tin cho Bái Nghê.

“Anh đến rồi”. Chỉ ba chữ cũng đủ gọi lên nhiều kỷ niệm.

Hai người bí mật yêu đương, từ trường về nhà luôn hẹn nhau ở cạnh gian 7Eleven, bên trong luôn chật ních sinh viên, cho dù có bị bắt gặp hai người cùng ở bên trong thì cũng không có nghi ngờ gì, ai tới trước sẽ gửi tin nhắn, sau đó họ cùng về nhà.

Ngay lúc anh còn đang hồi tưởng quá khứ thì Bái Nghê từ trong sảnh bước ra, nhẹ nhàng thoải mái.

Anh vội vàng xuống xe mở cửa cho cô.

“Mặc như thế này có được không?” Cô hơi lo lắng.

Hôm trước Chu Khắc Phi nói với cô là không cần ăn mặc quá nghiêm túc, bởi vậy, cô chỉ chọn áo sơ mi và quần lửng, giày đế bằng đơn giản, hoàn toàn phù hợp “Không cần quá nghiêm túc”, nhưng mà Chu Khắc Phi không nói cho cô biết đi đâu cho nên cô vẫn có chút lo lắng, anh không giống người sẽ đi ăn ở những quán ăn nhỏ bình dân, mà cách ăn mặc này của cô đi vào nhà hàng thì không tốt lắm.

“Rất tốt.” Chu Khắc Phi nói, trong mắt tràn đầy sự quan tâm, “Rất thích hợp với cô.” Khích lệ đơn giản nhưng cô lại cảm thấy thật cao hứng.

Hôm trước cô tan ca sớm, mất hơn ba tiếng đồng hồ ở cửa hàng chọn quần áo cũng đáng giá.

Ba tiếng đồng hồ đó, cô đã lâu không tốn nhiều thời gian như vậy để mua quần áo, chẳng lẽ thật đúng như Vi Vi nói, cô không chỉ có thiện cảm với người đàn ông này, mà là cảm giác cực kỳ tốt.

Nhìn lại Chu Khắc Phi, cũng không phải tây trang, ngay cả mắt kính cũng tháo ra.

Lần đầu tiên cô nhìn anh gần như vậy, ngũ quan hài hòa, đường cong hoàn mỹ nhưng ánh mắt lại dịu dàng, tuy trí nhớ lúc trước hai mươi ba tuổi đã mất đi, mấy năm gần đây cũng chưa từng yêu ai, nhưng cô hiểu được, anh nhìn cô có cảm tình trong đó.

Cô cảm thấy hơi thích thú, cũng có chút tò mò, mới gặp nhau hai lần thì lấy đâu ra cảm tình? Chẳng lẽ lại vừa gặp đã yêu?

Không thể nào, một ý nghĩ lóe lên trong đầu.

Dừng! Cô đúng là quá nhạy cảm rồi.

Cô biết bản thân mình tuy bộ dạng không tệ nhưng mà cũng không phải sắc nước hương trời gì, Chu Khắc Phi là một người đàn ông có điều kiện tốt như vậy làm sao vừa thấy cô đã yêu được chứ.

Trình Bái Nghê cảm thấy hai gò má cũng nóng ửng lên.

Lo lắng anh chứng kiến vẻ mặt khác thường của mình, cô lặng lẽ liếc nhìn anh, may mà anh chuyên tâm lái xe, không chú ý tới bộ dạng kỳ quái của cô.

Xe từ từ đi vào đường cao tốc.

Cô đang nghĩ xem nên nói gì đây để dời suy nghĩ ngượng ngùng kia, Chu Khắc Phi đã mở miệng trước: “Cô biết kỹ sư bảo vệ môi trường của Hội Khoa học gia Đức không, người đã thiết kế một thiết bị tiết kiệm năng lượng tự động đó?” “Tôi biết, tôi biết.”

Vi Vi luôn nghĩ rằng cô chỉ mê chơi Nông trại vui vẻ, kỳ thật cái mà cô quan tâm chính là tiết kiệm năng lượng và tự cấp nha.

Thật không nghĩ tới Chu Khắc Phi cũng chú ý tới tin tức này, cô còn cho rằng mình chỉ có thể thảo luận vấn đề này trên mạng thôi.

“Tôi xem qua phim tài liệu, công trình đó quả thật thần kỳ.” “Cô có chú ý tới phương pháp của bọn họ không?” “Đương nhiên là có.”

Trình Bái Nghê rất nhanh bị thu hút.

Hai người cứ như vậy, trò chuyện dọc đường. Kỳ thật, Chu Khắc Phi không hứng thú với bảo vệ môi trường lắm. Sở dĩ anh lưu ý tới phương diện này cũng vì Bái Nghê, cho dù mất đi cô, cho dù đã đến Mỹ, thói quen vẫn là thói quen, anh không thay đổi được, cũng không có ý định thay đổi, vì với anh, đó là một phần của cuộc sống.

Anh ở cùng với cô bốn năm, gần như có thể nói là hiểu rõ Bái Nghê hơn chính cô, bất cứ điều gì làm cô vui, bất cứ điều gì làm cô chú ý, anh đều hiểu tận tường.

Giống như bây giờ, anh nói một chủ đề, Bái Nghê đã nhanh cao hứng trở lại.

Xe tiếp tục chạy đến bờ biển.

Ngay lúc Bái Nghê đang chìm đắm trong nhiệt tình với Trái Đất, xe ngừng lại.

Cô có chút không muốn nhưng cũng rất vui nói: “Ồ đây à?” Anh gật đầu, “Ồ đây!”

Một bờ biển bạt ngàn mênh mông.

Bái Nghê nhìn anh lấy từng thứ trong thùng xe ra, cái bàn nhỏ, tủ lạnh nhỏ, mấy hộp thức ăn.

Một làn gió biển mát rượi thổi tới, ánh nắng chiếu xuống, cảnh sắc cực kỳ xinh đẹp.

Anh lấy trong tủ lạnh ra: nước nho, rau dưa đơn giản, bánh sandwich.

Trình Bái Nghê vừa cắn sandwich vừa ngạc nhiên nghĩ, người đàn ông này có thể đọc được suy nghĩ sao? Tại sao từ lúc cô lên xe tới bây giờ, mỗi việc anh làm đều khiến cô thoải mái và vui vẻ?

Kỳ thật cô một chút cũng không thích quần áo đắt tiền, không thích nhà hàng sang trọng, càng không thích đồ trang sức hay những bữa tiệc lớn. Cái cô thích chính là hẹn hò như thế này.

Phong cảnh đẹp, thức ăn đơn giản.

Cô cũng rất vui vì anh vừa lấy ra một bó hoa hồng to.

Hoa hồng là mới hái chứ không bị bọc bằng giấy kiếng.

“Cảnh sắc ở đây có đẹp không?”

“Đẹp”

“Trước đây tôi rất thường đến bờ biển, nhất là ngày hè, không cần nói gì, không cần làm gì, chỉ nhìn lên bầu trời.”

Trình Bái Nghê đương nhiên nghe được trong giọng nói của anh tràn đầy tình cảm, cô nhin không được hỏi: “Với bạn gái hả?” “Đúng vậy”

Đây là bờ biển mà trước đây bọn họ thích nhất, nhìn mặt trời lặn, đêm tối dần, có thể nhìn thấy sao băng. Thời sinh viên chỉ có xe máy, bọn họ chạy như bay tới đây.

Lúc đó anh luôn tự nhủ, chờ đến khi anh mua được một chiếc xe hơi nhất định phải lái xe chở cô đến đây.

“Cô gái đó bây giờ ở đâu?”

“Tôi đã Lâu rồi không liên lạc”

Trình Bái Nghê bất giác thở phào nhẹ nhõm— rất tốt, đã lâu không liên lạc.

Cô đối với người đàn ông này rất có cảm tình, hi vọng còn có thể gặp lại, không chỉ là ở bờ biển, hy vọng có thể lên núi nhìn cảnh đêm, bắt đom đóm... Nếu như anh có bạn gái thì không ổn.

“Tôi tên là Chu Khắc Phi, năm nay ba mươi tuổi.”

Điều này cô biết.

“Lớn lên ở cô nhi viện, cho nên không có người thân, tốt nghiệp đại học ở Đài Loan sau đó đến Mỹ học thạc sĩ, rồi làm việc ở Truyền hình Hạ thị TV, làm Giám đốc marketing, độc thân, chưa có bạn gái, không mắc nợ, New York có một căn nhà ở New York không lớn lắm nhưng không cho thuê.”

Trình Bái Nghê khẽ giật mình, sau đó mỉm cười.

Anh đang tự giới thiệu.

Mặc dù hơi thẳng thắn và trực diện nhưng với hai người xa lạ, cách giới thiệu này là cách đơn giản nhất để hiểu rõ lẫn nhau.

Lúc này biết đây là bờ biển anh và bạn gái thường tới, trong lòng cô hơi xao động.

Trực tiếp một chút cũng dễ dàng hơn.

“Tôi là Trình Bái Nghê, năm nay ba mươi tuổi, ừ, có thể anh đã nghe xuất thân ly kỳ của tôi, nhưng mà nhiều phiên bản quá, tôi không chắc anh nghe được phiên bản nào, vẫn nên giới thiệu lại một chút”. Cô háng giọng một cái.

“Bảy năm trước, tôi chẳng may rơi xuống biển, được giáo sư Tề Ân Thực, là mẹ nuôi bây giờ, cứu lên, nhiều chuyện trước đây tôi không nhớ rõ, mẹ nuôi không có con, lại cảm thấy đây là duyên phận nên nhận tôi làm con gái nuôi.”

Chu Khắc Phi lắng lắng nghe.

Hết thấy anh cũng biết, nhưng mà, anh muốn nghe chính miệng cô nói.

Không nghe đồn, cũng không tìm trên mạng, anh muốn chính mình cảm nhận một Trình Bái Nghê mới như thế này.

“Theo tư liệu, tôi cũng lớn lên ở cô nhi viện, bởi vậy lúc tỉnh lại không có người thân.” Cô cười với anh, “Nhưng mà bây giờ ngoại trừ mẹ nuôi, tôi còn có một đứa con trai sáu tuổi, lúc xảy ra tai nạn đó thì nó đã ở trong bụng tôi rồi, tuy không biết cha của nó là ai nhưng tôi rất thương nó, với tôi mà nói, đứa bé này chính là tất cả của tôi, cũng là động lực để tôi cố gắng.”

Tuy cô có hảo cảm với Chu Khắc Phi nhưng cô cũng không muốn giấu sự tồn tại của Đông Ly.

Đó là tất cả tình yêu của cô, cô rất tự hào về nó.

Nếu như tình cảm vừa mới bắt đầu của bọn họ vì sự tồn tại của Đông Ly mà biến mất, chỉ có thể chứng minh, người đàn ông này không phải là người cô cần.

Đối tượng của cô nhất định phải yêu con trai bảo bối của cô mới được, cho dù không thể coi như con ruột nhưng ít nhất cũng phải hiểu được yêu ai yêu cả đường đi, làm chuyện gì cũng phải nhớ kỹ, đứa nhỏ này là người mà Trình Bái Nghê yêu thương nhất, cô tình nguyện để mình bị cảm nặng cũng không muốn nó hắt xì một cái.

“Cô có nghĩ tới một ngày nào đó, cha của đứa nhỏ sẽ tới tìm cô?” “Đã từng nghĩ tới.” Cô thành thật nói: “Thời gian ở trong bệnh viện, hầu như ngày nào tôi cũng nghĩ, nhưng mà mỗi ngày qua đi, tôi đã không ôm nhiều hy vọng nữa.”

“Có thử tìm người đó chưa?”

“Người đó có để lại số điện thoại và địa chỉ liên lạc ở sở cảnh sát, mẹ nuôi giúp tôi liên lạc rồi nhưng không được, chỗ ở thì không có người, điện thoại cũng không gọi được, cơ hồ như đứt dây, mẹ nuôi cũng không phải FBI, như vậy không có khả năng tìm được.”

“Về sau tôi nghĩ, có lẽ tôi không có duyên phận với người đó, nếu không tại sao có thể trùng hợp như vậy, chỗ ở của tôi bị chủ nhà dọn sạch, ngay cả tấm hình cũng không có, người đó trông thế nào tôi cũng không biết, đứa nhỏ càng lớn càng giống tôi, một chút bóng dáng của người đó cũng không thấy.” Trình Bái Nghê dừng một chút, cười nói “Nói với anh những điều này, anh có cảm thấy kỳ quái hay không?”

“Không có”

“Vậy là tốt rồi.” Cô thở dài một hơi, “Không biết vì sao, tôi cũng cảm thấy anh sẽ không để ý.” “Nếu để ý tôi sẽ không hỏi cô.” Chu Khắc Phi cô gắng để ngữ khí của mình không xúc động, “Điện thoại di động của cô có ảnh không, cho tôi xem hình của nó một chút.”

“Anh muốn xem?”

“Muốn.” Anh bổ sung một câu, “Tôi muốn hiểu thêm về nó.”

Về mặt thân nhiên và chân thành của anh, Bái Nghê cảm thấy bất ngờ, thật sự cảm động.

Những năm lần lộn thương trường, cô có thể nhìn người đứng tám chín phần, người đàn ông này không phải lịch sự, cũng không phải lấy lòng, mà thật sự là muốn xem ảnh của đứa bé.

Mặc dù hơi kỳ quái, nhưng vẫn rất vui vì điều đó.

Trình Bái Nghê lấy điện thoại ra, mở một thư mục, “Ở đây toàn là hình của nó.” Chu Khắc Phi cầm lấy, mấy ngày nay cũng cố tâm lý, anh tin mình biểu hiện rất tốt, dù trong lòng rất phấn khích nhưng biểu hiện vẫn bình thường, ngón tay cũng không run rẩy.

Con lớn lên quả thật giống cô.

Lúc khóc, lúc cười, lúc ngủ, gò má áp chặt vào chăn, anh không nhận được bật cười, cọ chăn mới có thể ngủ, thói quen cũng giống hệt Bái Nghê.

“Tên nó là gì thế?”

“Trình Đông Ly, hoa cúc mọc dưới rào vào mùa đông, Đông Ly”

Điều này anh biết, Bái Nghê từng dùng qua tên này.

Tuy gặp tai nạn mà mất đi ký ức nhưng sâu trong thâm tâm, cô vẫn hướng tới cuộc sống điền viên.

“Kể một ít chuyện của đứa nhỏ cho tôi nghe đi.”

“Anh có hứng thú?” Cô vui vẻ nở nụ cười, tiếp tục hỏi, “Thật sao.” “Đương nhiên.” Anh sớm biết cô sẽ cảm thấy kỳ lạ, anh đã nghĩ một lý do hoàn mỹ, “Nó là phần rất quan trọng của cô, không phải sao? Cho nên tôi muốn bắt đầu từ đứa nhỏ, từ từ tìm hiểu cô.” Trình Bái Nghê ngơ ngác một chút, rồi đỏ mặt.

Người này thật là kỳ lạ, mấy năm nay, người lấy lòng cô không ít nhưng không ai thích cô nhắc tới con chứ đừng nói là chủ động hỏi.

Hướng chi cô nhìn được, anh không phải khách sáo hay hỏi cho có mà thật tâm muốn biết.

Vì vậy, cô bắt đầu nói về Tiểu Đông Ly.

Ăn tốt, ngủ tốt, nước miếng nhiều, thích làm nũng, ở vườn trẻ có rất nhiều bạn gái, buồn rầu trước mắt là năm tới không biết nên nhận chocolate của ai vào lễ tình nhân, nguyên nhân là vì năm nay ai cho cậu cũng không cự tuyệt, bị ba bạn gái giận một lúc làm nội tâm có chút tổn thương.

Cô nói tiếp, bởi vì bà ngoại, mẹ, quản gia đều là phụ nữ cho nên ý thức đàn ông của cậu đặc biệt mạnh mẽ, cho dù bữa sáng của cậu vẫn là sữa và bánh mì, lâu lâu cũng tè dầm nhưng không được coi cậu là trẻ con.

Chu Khắc Phi nghe được cười ha ha. Đứa bé này...

Nói chuyện đứa nhỏ, thời gian qua đi rất nhanh, lúc Trình Bái Nghê thức nhớ thì cũng đã sắp chín giờ.

Chu Khắc Phi tự giác nói: “Cũng muộn rồi, để tôi đưa cô về.” Xe chạy trên đường.

Đi trên đường cao tốc, rồi đến trung tâm thành phố, dừng lại trước một biệt thự nhỏ ở ngoài thành, cô không từ chối lời đề nghị, lần đầu tiên để đàn ông đưa về nhà.

Anh thay cô mở cửa xe, “Cám ơn cô.”

Trình Bái Nghê biết rõ ý của anh, nở nụ cười, “Tôi mới là người nên cảm ơn anh, tối nay quả thật rất vui.” Trời chiều, hoàng hôn, bầu trời sao, đã lâu cô không có thư giãn như vậy.

“Chờ tôi một chút.” Chu Khắc Phi ra sau xe, lấy một nắm ngôi sao đưa cho cô, trong nháy mắt, hôn lên trán cô.

Chớp mắt đó, cô dường như nghe được cả tiếng tim đập thành thịch.

Trong mắt anh có ánh lửa, nhìn cô ngơ ngác, nhìn không được cúi xuống, hôn lên trán, rồi gò má, sau đó là môi.

Trình Bái Nghê chỉ biết theo bản năng mà phối hợp với anh.

Cái hôn đầu tiên trong cuộc đời thứ hai.

“Lần sau.” Chu Khắc Phi nói, “Đưa bạn nhỏ đi theo, ba chúng ta sẽ cùng đi xem công viên thủy cung.”

* * *

Trình Đông Ly, sáu tuổi, là con trai duy nhất trong nhà, ngay từ nhỏ cậu đã cảm thấy mình phải có trách nhiệm chăm sóc bà ngoại và mẹ.

Phải nhắc bà ngoại uống thuốc, rồi đi ngủ sớm.

Phải gọi mẹ dậy khi mẹ gặp ác mộng, sau đó làm nũng để dời sự chú ý của mẹ.

Cậu rất quan tâm đến hai người phụ nữ này, đương nhiên rồi, dù đối với Tiểu Thiển, Mã Nhi, Bailey ở vườn trẻ cậu cũng thích, nhưng vẫn thương mẹ và bà ngoại nhiều hơn.

Bởi vì yêu thương nhiều hơn nên quan tâm nhiều hơn.

Bạn nhỏ Trình Đông Ly phát hiện mấy ngày nay mẹ không giống bình thường, gọi điện thoại nhiều hơn, bộ dạng lúc nói chuyện cũng rất vui sướng, hơn nữa đôi khi còn đi ra ban công không để cậu nghe thấy.

Thân là thành viên của câu lạc bộ tiểu quý, nhóc nhanh chóng kết luận đang yêu.

Không phải theo đuổi, mà là đang yêu

Nhận định này làm bạn nhỏ giật mình rồi.

Cậu biết rõ mẹ mình vừa xinh đẹp vừa giàu có, trước đây không ít người theo đuổi nhưng luôn bị mẹ buồn rầu từ chối qua điện thoại, còn nói con trai muốn chơi cùng, không tiện ra ngoài, sau đó tắt máy như trút được gánh nặng, Sau đó sẽ nói với cậu, “Nhóc con, chúng ta chơi đại phú ông nha”.

Bạn nhỏ đếm ngón tay, đã ra ngoài hai cuối tuần liên tiếp, chưa kể còn một ngày thứ tư mẹ cũng không ở nhà.

Trình Đông Ly có một loại cảm giác giống như bị kẻ địch tập kích.

Lỡ như, chỉ là lỡ như mẹ muốn kết hôn với người kia, sau đó người kia không thích cậu ở cạnh mẹ thì sao bây giờ?

Cậu còn nhớ, trước kia có chú Tạ, con một người bạn của bà ngoại, nghe nói điều kiện rất tốt, vì mấy năm nay chuyên tâm làm việc nên không quen bạn gái, bà ngoại rất thích chú ta, thường hẹn tới nhà, muốn tác hợp mẹ và chú ấy, trước mặt người lớn, chú ta đối xử với cậu rất tốt, cùng chơi, cùng nói chuyện với cậu, nhưng một khi không có mẹ và bà ngoại thì liền bỏ mặc không quan tâm gì tới cậu hết.

Còn ở trước mắt cậu gọi điện thoại, nói: “Đúng, điều kiện của cô ta không tệ hẳn là biết rất giàu có, phòng thí nghiệm trị giá cũng mấy ngàn vạn, nghe nói mỗi năm cũng kiếm được không ít, cưới được cô ta thì kinh tế nửa đời sau không cần lo lắng rồi, Chỉ có điều bất lợi lớn nhất là trên còn có một mẹ già, dưới còn một đứa con riêng.” Cậu cảm thấy vô cùng tức giận, người đàn ông này không thích mẹ cậu, chỉ quan tâm đến tiền, còn nói mẹ có mẹ già và con riêng.

Con riêng là gì, cậu biết rõ.

Lập tức Tiểu Đông Ly ngẫm cho tên họ Tạ một gạch chéo lớn.

Chờ mẹ và bà ngoại mang thức ăn từ nhà bếp lên, mọi người dọn bàn ăn xong, lúc ấy Tiểu Đông Ly bốn tuổi mở miệng hỏi: “Mẹ, cái gì gọi là con riêng?”

Mẹ ngạc nhiên, không vui hỏi: “Ai nói với con vậy?” “Chú Tạ”. Bàn tay nhỏ bé vươn ra chỉ thẳng vào mặt, “Chú ấy vừa gọi điện thoại nói mẹ trên có một mẹ già, dưới có một đứa con riêng, con muốn biết cái gì gọi là con riêng.” Đối mặt với bộ dạng khó chịu của Bái Nghê và Tề Ân Thực, người đàn ông lấp bắp, “Không phải như vậy...”

Quái thật, đứa bé kia không phải chơi điện tử sao? Làm sao có thể chú ý mình nói gì?

Anh ta nhờ bác mình mới quen được Trình Bái Nghê, nghe nói bây giờ Phòng thí nghiệm của Tề thị đều do một tay cô làm chủ, trong tay có rất nhiều tiền, nếu có thể cưới được cô, các khoản nợ của công ty anh ta sẽ được giải quyết dễ

Công ty của anh ta đang trên bờ vực phá sản, nhất định phải làm cho cô thích mình, nếu không tất cả tài sản vất vả gây dựng sẽ bị tịch biên.

“Bạn nhỏ, cháu hẳn là nghe lầm rồi, làm sao chú có thể nói như vậy được?” người đàn ông xấu hổ, cố gắng giải thích, “Ai mà không biết bạn nhỏ chính là tâm can bảo bối của Trình tiểu thư chứ, chú đã muốn kết giao với cô ấy, tất nhiên là phải tiếp nhận cháu rồi.”

Trình Bái Nghê nhìn “thanh niên tài俊” mà mẹ nuôi vỗ ngực cam đoan, lại nhìn con trai do chính tay mình nuôi lớn, có chút lo lắng, không biết nên tin tưởng ai.

Cô sờ lên tóc cậu, “Chú Tạ còn nói gì nữa không?” “Chú Tạ còn nói, nghe nói cô gái này là người giàu có, cưới được cô ta thì không cần phải lo lắng nữa. Mẹ, cái gì là không phải lo lắng nữa?”

Anh ta trợn tròn mắt, há to mồm, nhưng đã quá muộn, chưa kịp giải thích đã bị mẹ kêu người lái ra ngoài, bà ngoại còn tức giận gọi điện cho người bạn kia mắng vốn vì đã giới thiệu một tên quỷ tham lam không biết xấu hổ.

Từ đó về sau, bà ngoại cũng không muốn giới thiệu con của bạn bè quen nữa.

Trình Đông Ly cảm thấy mình là một chàng trai rất trưởng thành, cậu hoàn toàn có thể chấp nhận việc mẹ yêu đương, tái hôn nhưng trải qua nhiều chuyện không hay như vậy, cậu hy vọng đối phương là người tốt.

Nhưng làm thế nào để biết được, cậu vẫn chưa nghĩ ra cách nào, suy tính hai ngày, anh chàng quyết định—cậu sẽ mách bà ngoại.

6. Chương 6

Hẹn hò thì hẹn hò, Chu Khắc Phi và Trình Bái Nghê đều không quên chính sự, trải qua một hồi thảo luận nhỏ, hiệp ước và hợp đồng đều hoàn tất.

Mắc kẹt trong đồng giấy tờ, lại đứng trên hai lập trường khác nhau, giữa hai người yêu nhau mà nói thật chẳng vui vẻ chút nào Đến khi cô hoàn tất việc ký tên đóng dấu, anh thấy cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

Văn phòng không có ai khác, Chu Khắc Phi nhẹ nhàng hạ xuống môi cô một nụ hôn, “Chiều thứ bảy đến chỗ anh, anh sẽ xuống bếp nấu cho em một bữa tiệc lớn.”

Trình Bái Nghê cười, “Không phải anh đang ở khách sạn sao?”

“Phòng anh ở có nhà bếp, lò nướng, lò vi sóng, cái gì cần có đều có, tài nấu nướng của anh cũng không tệ đâu nha.” Anh cười cười, hơi dụ dỗ nói: “Thế nào, em tới hay không?” Trình Bái Nghê không phải con nít, đương nhiên biết cái gọi là bữa tiệc lớn chỉ là mở đầu, vào khách sạn, ăn tối, sau đó nói chuyện phiếm, lên giường rồi cùng một chỗ thiếp đi, sau đó cùng một chỗ tỉnh lại, bình thường mà hạnh phúc chào buổi sáng với đối phương.

Xét một cách công bằng, cũng không phải không được.

Cô yêu anh, không cần hoài nghi.

Tuy mới biết người đàn ông này chưa tới một tháng nhưng anh hoàn toàn hiểu được ý muốn của cô.

Anh không tặng cô châu báu hay hoa tươi, cũng không dẫn cô đi ăn tại các nhà hàng lớn, không yêu cầu cô tham gia bữa tiệc xã giao, Mỗi lần gặp mặt, đều chạy xe đến ngoại ô, ngắm biển, ngắm sao. Đối với thói quen ăn ngọt của cô anh không có ý kiến, xem báo có gì thú vị đều giữ lại cho cô, có lần còn đưa cô đến ruộng dưa hấu hái dưa.

Mỗi lần anh đưa cô về nhà, hai người đều hôn triền miên trên xe cho đến lúc phải tạm biệt.

Cô thậm chí từng nghĩ, kiếp trước bọn họ nhất định là vợ chồng cho nên kiếp này mới có thể thích hợp như vậy, rõ ràng mới quen nhưng có thể hiểu rõ lẫn nhau, cô biết rõ mỗi cái nhượng mảy, nhử mắt của người đàn ông này có ý gì, anh cũng có thể đoán trúng tâm tư của cô.

Không phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng so với vừa thấy đã yêu còn lãng mạn hơn.

Hôm nay anh hẹn cô đến khách sạn của anh để ăn bữa tối do chính tay anh chuẩn bị, cô thật sự rất muốn đáp ứng, chỉ là không được.

Cô rất thích Chu Khắc Phi, nhưng trong lòng, vị trí số một vẫn là bảo bối của mình.

Từ nhỏ tới lớn Đông Ly đều ngủ với cô hoặc mẹ nuôi, mà tháng trước mẹ nuôi lại đi du lịch với bạn ở Bắc Âu, tới cuối tháng mới về, cho nên bây giờ, đừng nói là ngủ ở ngoài, cô về trễ một chút cũng ảnh hưởng tới Đông Ly, cô không muốn như vậy.

Cô nói những khó xử này với Chu Khắc Phi, vốn tưởng anh sẽ thất vọng hoặc mất hứng, nhưng hoàn toàn ngược lại, anh nở nụ cười, “Để thôi mà, dẫn Đông Ly theo đi.”

Trình Bái Nghê mở to hai mắt.

“Bọn anh cũng nên gặp mặt rồi, không phải sao?”

...

Chỉ là mấy ngày trước Đông Ly hỏi cô có phải đang quen bạn trai không, cô coi như không biết, bây giờ lại nói muốn dẫn nó đi ăn cơm, không biết tiểu tử kia có muốn không nữa?

Những đối tượng trước cô quen ở buổi tiệc, để mắt đến cô vì tình yêu thì không có, mà toàn vì tiền bạc, qua mấy lần kinh nghiệm, tiểu tử kia đều tự động xem những người đàn ông tiếp cận cô là kẻ xấu.

“Em giúp thằng bé chuẩn bị một bộ quần áo tắm rửa, chúng ta đi mua nguyên liệu nấu ăn rồi sẵn tiện mua mấy món đồ chơi, ăn cơm xong, chúng ta chơi với nhóc, phòng tắm của anh rất lớn, có thể cho nhóc chơi tắm bọt khí, trẻ nhỏ chắc sẽ thích, hoặc là dẫn nhóc đi bể bơi của khách sạn, để cho nó thoải mái nghịch nước.” Trình Bái Nghê không thể không cảm động.

Cô nói ra điều khó nghĩ của mình, anh không nói đổi thành lần sau đi, cũng không cảm thấy con cô thật phiền phức, lại muốn dành thời gian chơi cùng đứa nhỏ. Anh như một người lớn chân chính, có thể thông

cảm cho cô là một người mẹ, rất tự nhiên nói muốn mang Đông Ly cùng đến, chúng ta đã đến lúc nên gặp mặt không phải sao?

Mua đồ chơi, cùng chơi với con, tắm bọt khí— người bình thường có lẽ không biết điều này có ý nghĩa gì nhưng là một người mẹ, cô biết rõ anh nói những cái này đều lấy thằng bé làm điểm khởi đầu, làm bạn với con chứ không phải bảo con nên đi ngủ, cô thật sự rất cảm động.

“Thứ bảy mang Đông Ly cùng đi nhé.” Nói xong trực tiếp ghi lại số phòng khách sạn, “Anh phải chuẩn bị một chút cho nên sau 12h gặp lại.”

“Dạ”

Trước khi rời đi, Chu Khắc Phi sức nhớ nên hỏi lại, “Nói cho anh biết thằng bé thích ăn cái gì, để anh khỏi chuẩn bị cả ngày mà thằng bé lại không thích, lần sau có hẹn cũng không đi.” Anh cũng không muốn lần đầu nấu đồ ăn cho con trai mà cậu nhóc lại không thích ăn, tốt nhất là cả bàn đều là món ăn cậu thích, như vậy có lợi cho bọn họ bồi dưỡng cảm tình.

Trình Bái Nghê đương nhiên không biết tâm tư của anh, lập tức cho anh thêm điểm, “Thằng bé thích bí đỏ, bất kể là súp hay cháo, chỉ cần là bí đỏ, nó đều thích đến phát điên.” Chu Khắc Phi cười, thì ra con trai thích bí đỏ, cái này thì dễ dàng.

Anh viết vào giấy, “Còn gì nữa không?”

“Thịt, nhưng xương phải lóc sạch, nếu không nhóc không ăn, vỏ tôm cua cũng phải bóc trước.” “Được.”

Cô nói tiếp không ít, từng cái anh đều lưu vào điện thoại, vừa nghĩ bữa cơm ngày mai, vừa muốn đi mua một cái máy quay phim, ngày mai sẽ chụp tấm ảnh gia đình đầu tiên, sau đó như trước kia bọn họ nói, chụp nhiều ảnh cho con, sau đó ghi chép lại thời gian.

Chu Khắc Phi ra khỏi văn phòng, Chu Tư Nhân ở bên cạnh chờ rất nhanh theo kịp.

Bình thường thành công hay không nhìn ra được ngay, nhưng Boss nhà cô hôm nay lại biểu hiện phức tạp cho nên cũng không biết kết quả có thành hay không, rốt cuộc là lợi nhuận của đối phương dừng lại hay qua điểm mấu chốt.

Tắc xi đi được một đoạn, thân là trợ lý nhỏ, cô cố lấy dũng khí, thận trọng hỏi:

“Boss, cái kia ... Đàm phán thành công rồi sao?”

“Đã thành.”

Hô “Boss này, thái độ vừa rồi của anh làm em sợ muốn chết!”

Chu Khắc Phi mỉm cười, “Thái độ của tôi làm sao?”

“Ừm, rất khó hình dung, cao hừng thì cao hừng nhưng lại có một cảm giác không muốn người lạ tới gần, em còn tưởng không thành, phải ở lại.”

“Đi công tác không tốt sao? Công việc giảm phân nửa, tiền lương tăng gấp đôi, trước khi đi, cô không phải còn khí thế bừng bừng sao?” Chu Tư Nhân ai oán, “Đó là vì em không biết sẽ lâu như vậy Boss à.”

Tuy đi công tác có công tác phí, ăn cũng là của công, nhưng mà cô nhớ bạn trai, rất nhớ, cô đã một tháng không về, ai biết tên người Pháp phong lưu kia có phải kết giao với cô gái khác không, cô phải trở về biểu thị chủ quyền mới được.”

Cô đã nghĩ kỹ, nhất định phải cho anh một sự “Kinh ngạc”, nếu như anh thủ thân như ngọc thì có ban thưởng, nếu để cô nhìn thấy nội y của những nữ nhân khác, anh ta chết chắc, hừ hừ.

Tóm lại, trong thời gian ngắn có thể đàm phán thành công thì thật là tốt nha!

“Tuy em đối với sự chung thủy của Paul không mấy tin tưởng nhưng nếu để em nhìn thấy những cô gái khác, thì vẫn sẽ bị đả kích.” Cô gái nhỏ đã thả hồn về New York, “Không biết có thể đặt vé máy bay ngày mai không nữa? Phải gọi điện thoại tới hỏi mới được...”

“Chu Tư Nhân.”

Cô đang chuẩn bị gọi điện thoại lại giật mình — Boss rất ít khi nói với cô bằng ngữ khí này

Anh luôn không nóng không lạnh nhưng mà cảm giác vừa rồi của cô giống như là đại tướng gọi tiểu binh, trực giác mách bảo cô dừng động tác lại, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

“Tôi còn muốn ở lại đây một thời gian.”

Chu Tư Nhân há to mồm.

“Tôi muốn ở lại đây một thời gian.” Chu Khắc Phi nói lại lần nữa, ngữ khí tự nhiên cứ như đang nói về thời tiết vậy, “Nếu cô muốn về thì cứ đặt vé máy bay của cô là được rồi.” “Nhưng hợp đồng...”

“Do cô mang về.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà...”

Giọng điệu này là không cho người ta có cơ hội phản bác nhá.

Hoàn toàn không thể thương lượng.

Chu Tư Nhân suy nghĩ, trong lòng có cảm giác không ổn, Boss không phải là thật sự thích Trình Bái Nghê của Phòng thí nghiệm Tề thị chứ?

Cô thừa nhận, điều kiện của Trình Bái Nghê không tồi, mặc dù có con nhưng không phải không nuôi nổi, cho nên đó cũng không phải vấn đề, vấn đề nằm ở chỗ, có phải là quá nhanh rồi không?

Vẫn chưa tới một tháng a.

Hơn ba tuần, ngoại trừ tới phòng thí nghiệm Tề thị, bọn họ còn đến đài truyền hình Đài Loan, thảo luận về việc thuê kênh, đại diện của đối phương chính là Loup, quán quân trong nhân giới, hơn nửa năm lần bảy lượt gặp đều nói thao thao bất tuyệt, lần đầu gặp ít nhất là ba bốn tiếng đồng hồ, cô chỉ dự thính cũng sắp sùi bọt mép, thật bội phục Boss có thể mặt không đổi sắc còn thảnh thơi nói lời vui đùa.

Mặt khác còn có hệ thống hậu cần, sắp xếp mạng lưới, hợp tác với tín dụng ngân hàng, muốn mở kênh mua sắm trên truyền hình đương nhiên phải có chuyên gia mua sắm, Boss còn đang ở khách sạn để tuyển người mà...

Anh rất bận rộn, lịch trình gần như kín hết.

Chỉ là “Gần như” thôi, cũng không phải không có khe hở.

Anh là người đại diện, cô là trợ lý, theo lý thuyết, hẳn là anh đi đâu đều mang cô theo nhưng trên thực tế, Boss nhà cô bất chợt có hành trình riêng, cô còn nghĩ là anh đi gặp mặt bạn hồi đại học nhưng từ khi phát hiện anh và Trình Bái Nghê có chút mập mờ liền để ý thấy thời gian mất tích đều là ngày nghỉ hoặc buổi chiều, vừa lúc có thể gặp Trình Bái Nghê tan làm.

“Boss... em có thể hỏi một vấn đề không?”

“Hỏi đi, nhưng tôi phải xem thế nào rồi mới trả lời.”

“Điều này, có phải gần đây anh đang theo đuổi Trình Bái Nghê không?” Chu Tư Nhân thận trọng nói: “Gần đây hai lần tới Tề thị đều có người nói với em là hai người đang hẹn hò.” Chu Khắc Phi cảm thấy buồn cười, “Người đó là ai?”

“Làm sao em biết người đó là ai chứ?”

“Cô không biết đối phương là ai lại tin tưởng lời nói của cô ta sao? Nếu như cô ta nói mình là Taylor Swift, cô sẽ thật sự lấy điện thoại ra xin chụp hình à?”

“Taylor Swift không thể xuất hiện ở đây.” Aizzz, không đúng, bực thật, cô lại bị đánh lạc hướng, “Vậy rốt cuộc hai người có thật đang hẹn hò không?”

“Bọn tôi có đang hẹn hò hay không quan trọng với cô lắm sao?”

“Em quan tâm anh chứ sao.” Chu Tư Nhân hơi chột dạ trả lời.

Cô không thể nói thật— Tề thị không có ai nói Chu Khắc Phi theo đuổi cô chủ nhà mình, chỉ là cô dùng một chút mảnh khoe để biết thôi.

Quan trọng nhất là, vì tin tức lá cải một nghìn usd mỗi tháng của cô về boss, vì tiền cô phải thật khéo léo tìm ra mối quan hệ của Boss cô với Trình Bái Nghê có phải đang yêu hay không. Nếu câu trả lời là có, cô sẽ phải báo ngay chứ nếu để một ngày Hạ Á Thiệu tự phát hiện ra, cô chỉ còn biết đợi cái chết mà thôi.

Mà cũng phải nói lại, không hiểu Hạ Á Thiệu vì cái gì đối với Boss lại cố chấp như vậy?

Cô ấy xinh đẹp như vậy, giàu có như vậy, quan hệ xã giao rất tốt, tất cả mọi người đều vây quanh, người theo đuổi cháu gái đời thứ hai của nhân vật chính trị nổi tiếng này rất nhiều, điều trở trêu chính là công chúa lại chỉ cần Chu Khắc Phi mà Boss thì lại không muốn cô ấy.

Bí mật của đài truyền hình mua sắm khó giữ nếu nhiều người biết, trong đó không ít tin đồn đến từ những nhân vật cốt cán làm ở Hạ thị đã bảy tám năm, nghe nói Boss trước kia đã có bạn gái sắp kết hôn nhưng đột ngột xảy ra tai nạn, từ đó về sau Boss không màng tình ái nữa.

Anh ấy không cần ai hết.

Cô còn tưởng anh sẽ độc thân cả đời, không nghĩ tới lại xuất hiện một Trình Bái Nghê....

Tuy Boss không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

Bởi vì không phủ nhận cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận.

Hạ Á Thiệu lần này bị thất tình rồi....Nói thật tình thì cũng không đúng, bởi vì căn bản giữa họ chưa có yêu chỉ có thể nói ngay cả cơ hội cuối cùng cô ta cũng không có.

__________***_____***

Chu Khắc Phi cũng không bắt ngờ khi mười giờ tối nhận được điện thoại của Hạ Á Thiệu— lúc này ở New York cũng khoảng mười giờ, chỉ là khác biệt ngày đêm với Đài Loan, vừa vặn đúng lúc cô đến văn phòng.

“Khắc Phi, là em.”

Dù trong lòng đã biết rõ nhưng anh vẫn cảm thấy không vui, “Có chuyện gì sao?” “Không có việc gì thì không thể gọi điện cho anh sao?” Cô cố gắng làm cho ngữ khí của mình thoải mái một chút, “Anh đi Đài Loan gần một tháng rồi, bạn bè liên lạc cũng bình thường mà.”

“Tôi rất khỏe, tất cả đều thuận lợi, không có gì nữa thì tôi cúp máy.” “Đợi chút, có chút việc.” Hạ Á Thiệu dừng lại một chút, suy nghĩ, tránh để anh nhìn ra sơ hở, vẫn nên rào đón, “Anh ở Đài Loan có gặp mặt bạn bè trước kia không?” “Đương nhiên”

“Cũng có làm quen bạn mới nữa hả?”

“Đương nhiên.”

Hạ Á Thiệu là người như thế nào, anh biết rõ, cô tuyệt đối sẽ không có chuyện gì mà gọi điện, hỏi anh có liên lạc với ai, có quen bạn bè mới không, vòng vo như vậy chỉ có một lý do— Chu Tư Nhân báo cáo gì đó cho nên cô ta mới gọi điện đến xác nhận, có phải anh đang thích quản lý của Tề thị, có phải đang hẹn hò.....

Bởi vì cô ta đã muốn biết thì phải biết ngay lập tức, không cần biết Đài Loan đang là mấy giờ, mặc kệ có phải thời gian nghỉ ngơi của anh hay không, cứ gọi điện trước rồi tính.

Đơn giản mà nói, trong từ điển của cô không có hai chữ tôn trọng, bệnh của công chúa ngàn vạn năm cũng không thay đổi được.

“Tôi có gặp mặt bạn học cũ, cũng có quen bạn mới, đã nói xong rồi, nếu cô chỉ muốn hỏi những điều này, tôi đã cho cô biết, không còn chuyện gì khác, tôi muốn nghỉ ngơi.” “Điều này, ông nội muốn em hỏi anh, hợp đồng thế nào rồi?” Chu Khắc Phi không thể nhịn cười. Lại đem Hạ lão tiên sinh ra?

Hạ Á Thiệu chỉ biết hỏi “Vì sao không thích tôi?” lại quên hỏi bản thân mình có điểm nào đáng để người khác yêu mến.

Tướng mạo do cha mẹ cho, tiền tài của ông nội, cô được nuông chiều đến mức trở nên xấu tính, ngay cả khi nói chuyện lịch sự cũng vẫn không biết thế nào là tôn trọng người khác.

Anh sẽ không thích cô, cho dù không gặp được Bái Nghê, bọn họ cũng không có khả năng.

Hợp đồng... đã biết rồi còn hỏi

“Hợp đồng vừa ký lúc trưa, đồng ý theo phần trăm mà chúng ta đưa ra.” “Ký tên là tốt rồi.” Hạ Á Thiều thở dài một hơi — nếu như Chu Khắc Phi nói còn đang đàm phán, cô sẽ không thể hỏi tiếp, cũng không thể nói với anh, mình thu được tình báo mới gọi điện a.

Nhận được báo cáo của Chu Tư Nhân, cô còn tưởng mình nghe lầm, Chu Khắc Phi đang theo đuổi quản lý của phòng thí nghiệm Tề thị?

Cô ta dùng từ “Giám đốc đang say men tình.” Từ nhỏ cô đã được tiếp nhận nền giáo dục ưu tú từ nhỏ, cô không lý giải nổi cụm từ này có ý gì, nói chuyện hơn mười phút, Chu Tư Nhân mới cho biết, lúc gọi điện anh sẽ bỏ đi chỗ khác, nhân lúc không ai chú ý, sẽ rời khách sạn thuê xe lái đi một mình

Nhiều lần như vậy cũng làm cho cô xác định được, đây không phải là “giống như.” Mà là thật sự.

Đời này cô chưa từng kinh ngạc như vậy.

Chu Khắc Phi yêu một bà mẹ đơn thân ba mươi tuổi?

Lớn hơn cô ba tuổi, còn có một đứa con, cô kém cái gì chứ?

Cô trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, gia tài bạc vạn, thậm chí ông nội cũng nâng đỡ anh, cả thế giới đều biết cô thích anh, bọn họ là hai người phù hợp nhất nhưng sao nhiều năm nay anh luôn giữ khoảng cách với cô, vẫn lịch sự nhưng không thể nào tiếp cận.

Bề ngoài Chu Khắc Phi ôn hòa nhưng chỉ cần cô tới gần một bước, anh sẽ lạnh lùng, cô vẫn cho rằng chỉ cần một thời gian nữa anh sẽ quên mối tình đầu kia, thật không ngờ....

Cô vội vã gọi điện thoại xác nhận nhưng lại không dám hỏi rõ. Nhiều năm qua cô cũng đã biết giới hạn của anh, cô phải “tôn trọng” anh mới được.

Chẳng lẽ anh không hiểu tình cảm cô dành cho anh?

Cô giúp anh thay đổi một trợ lý gọn gàng nhanh nhẹn, hôm sau anh lại liên lạc công ty đổi người, thay anh đổi xe thành xe cao cấp Benz thì từ đó về sau anh đi làm bằng xe điện ngầm, muốn mở party sinh nhật cho anh thì anh nói không hứng thú, giúp anh hẹn gặp vài doanh nhân đánh golf, anh nói cần thời gian nghỉ ngơi... giống như cô làm điều gì cũng đều sai trái vậy...

Có lần cô thừa dịp say rượu chạy tới nhà anh, chỉ thấy trên đầu tủ nhỏ đầy khung ảnh của anh và cô gái kia.

Những món đồ chơi cũ kỹ, không cần phải nói nhất định cũng là của cô ta.

Anh mang theo tất cả kỷ vật của cô ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây.

Cô không thể nào hiểu được, cô có gì không bằng người đàn bà kia chứ?

Hôm ấy, cô say mèm, khóc nháo, cô biết như vậy trông mình rất khó coi nhưng vẫn không thể nào khống chế, cô gái kia cũng đã mất, anh không thể mở lòng tiếp nhận cô sao?

Ông nội không chỉ một lần khuyên cô nên buông tay, ông nói: “Nếu như cậu ấy có thể tiếp nhận con thì đã sớm tiếp nhận, cũng đã nhiều năm như vậy, cho thấy các con không có duyên phận kia, làm anh em là tốt rồi, cậu ấy là một anh trai tốt.” Cô biết rõ Chu Khắc Phi sẽ là một anh trai tốt nhưng mà, cô không cần anh trai.

Người đàn ông này càng muốn cách xa cô, cô lại càng muốn nắm giữ anh trong tay.

Ở New York bảy năm anh cũng không lui tới với bất cứ cô gái nào, trở lại Đài Loan chưa tới một tháng lại có đối tượng, cô cũng không tin mình lại không bằng một bà mẹ đơn thân ba mươi tuổi.

Việc cấp bách trước tiên là kéo anh về, cách xa khoảng cách, cảm tình sẽ phai nhạt.

Thật may là anh vừa thừa nhận hợp đồng đã ký xong, cô có thể quang minh chính đại dùng lý do công việc gọi anh về nhanh chút.

“Ông nội nói hợp đồng rất quan trọng, muốn xem ngay, nếu không có vấn đề gì, anh ngày mai trở về đi, đặt vé máy bay xong thì nói với em, em ra đón anh.” “Hợp đồng Chu Tư Nhân sẽ mang về, tôi còn muốn ở Đài Bắc một thời gian.” “Anh ... muốn ở lại Đài Loan?”

“Năm trước và năm nay cộng lại vẫn còn bốn mươi ngày nghỉ chưa dùng tới, tôi muốn nhan cơ hội nghỉ ngơi.” May mắn là, biết trước sẽ mất thời gian nên anh nhanh chóng bàn giao xong gần như hết công việc ở Hạ thị, cơ bản là không còn vấn đề gì, có thể nghỉ được, “Chuyện công ty sẽ do Ngải Lực tiếp tục phụ trách...” Hạ Á Thiệu nhin không được cất ngang lời anh, “Giao cho Ngải Lực em không yên tâm.” “Ba tuần nay không phải cậu ấy vẫn làm sao? Có gì mà không yên tâm.” “Không được, em dùng danh nghĩa Tổng giám đốc yêu cầu anh tự mình mang hợp đồng về.” Chu Khắc Phi suy nghĩ, ngữ khí ôn hòa, “Nếu Tổng giám đốc không hài lòng về tôi, chi bằng sa thải tôi đi.” Nói xong cúp điện thoại, tắt máy, để tấm bảng “Xin đừng quấy rầy” ở cửa, rút dây điện thoại.

Hạ thị, anh đã sớm không muốn làm.

Hạ Á Thiệu mua chuộc mỗi người trợ lý mới của anh, nghe ngóng chuyện lớn nhỏ, hành vi này anh đã sớm tường tận nhưng anh tự nhủ, Hạ Hữu Quang bảo trợ mình mười năm, anh sẽ ở lại Hạ thị làm mười một năm, chờ đến lúc 36 tuổi anh sẽ rời đi.

Đến lúc đó anh sẽ là bằng hữu của Hạ Hữu Quang chứ không còn là cấp dưới bị Hạ Á Thiệu theo dõi.

7. Chương 7

Chu Khắc Phi mất hơn một giờ chuẩn bị cơm trưa. Món hầm đã sẵn sàng trên bếp, chỉ chờ Bái Nghê và Đông Ly đến là có thể dọn ra luôn được rồi.

Lúc trước biết Chu Tư Nhân giúp anh đặt phòng có nhà bếp, anh còn cảm thấy lãng phí không gian, không nghĩ tới một ngày sẽ có công dụng, Đã lâu không xuống bếp, vừa mới bắt đầu anh còn có chút không quen nhưng bận rộn một lúc là anh rất nhanh có thể nhớ lại từng bước một..

Ngày anh và Bái Nghê ở cùng nhau, ai rảnh sẽ phụ trách nấu cơm, anh mới mới làm lần đầu không tránh khỏi luống cuống tay chân nhưng hơn ba năm luyện tập đã học được không ít món ăn. Từ nhỏ tới lớn hai người đều ăn ở nhà ăn tập thể, bởi vậy lúc này nếu có thời gian xuống bếp sẽ tranh thủ nghiên cứu nhiều món ăn, dần dà đều luyện thành một tay trù nghệ.

Đây là lần đầu tiên cả nhà ba người bọn họ ăn chung với nhau.

Tuy cùng với bữa ăn gia đình trong tưởng tượng của anh có khác đôi chút nhưng dù thế nào, vẫn là một sự khởi đầu tốt.

Chu Khắc Phi không tránh khỏi chờ mong và khẩn trương.

Dù là người lớn hay trẻ nhỏ, ấn tượng đầu tiên đều rất quan trọng, Đối với Đông Ly anh càng đặc biệt yêu thương cũng vô cùng áy náy. , Nếu như Tiểu Đông Ly có ấn tượng tốt về anh nó sẽ nhanh chóng thấy quen thuộc với anh, anh đã mất quá nhiều thời gian được ở bên thẳng bé nên rất mong có nhiều cơ hội để gần gũi nó, muốn cùng Tiểu Đông Ly làm một đôi cha con, cùng Bái Nghê làm một đôi vợ chồng, ba người một nhà.

Mười hai giờ mười phút, Bái Nghê nhắn tin nói, sắp đến rồi.

Hai mươi phút, đang đợi thang máy.

Hai mươi hai phút, chuông cửa vang lên.

Chu Khắc Phi mở cửa, không bắt ngờ khi thấy Trình Bái Nghê và Tiểu Đông Ly đang núp sau cô, hiển nhiên đối với cuộc hẹn này có chút kháng cự.

Cô cười cười, kéo tay con trai, “Chào chú đi con.” “Không đâu.”

“Đông Ly, mẹ nói gì với con con đã quên hết rồi sao?”

“Con không muốn mà.”

Thằng bé cực kỳ kháng cự.

Trình Bái Nghê vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, “Thằng bé là như vậy đó.” Tiểu tử kia mặc dù mới sáu tuổi nhưng rất hiểu chuyện. Cậu biết mẹ mình rất giàu có, những người theo đuổi mẹ mặc dù có thể là người mẹ thích nhưng đa phần trong số họ đều không thích cậu, cậu chính là trở ngại đầu tiên khi họ muốn tiến đến hôn nhân với mẹ. Họ muốn cậu ở lại với Tề Ân Thực, thỉnh thoảng mẹ sẽ về thăm.

Trình Đông Ly là một đứa nhỏ trưởng thành sớm, cậu hoàn toàn hiểu được những người đàn ông kia có ý đồ gì. Bọn họ không muốn cậu ở cùng với mẹ, cho nên nhóc ghét những người này, vô cùng chán ghét

Kể cả khi mẹ nhất mực đảm bảo với nhóc rằng người này “tuyệt đối sẽ thích con”

Cậu không muốn gặp chú ta, chỉ là không muốn bị mẹ nhéo tai nên đành phải đến đây.

Bà ngoại thường nói với nhóc thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hy vọng là như vậy, chờ một chút ăn cơm tối nhóc sẽ đòi về nhà, lần trước sinh nhật bà ngoại nhóc trực tiếp đổ nước trái cây lên người chú kia, bị mẹ nhéo lỗ tai, cho nên lần này nhóc không thể làm như vậy.

Tiểu Đông Ly nghĩ, nếu người đàn ông ở khách sạn này muốn nói chuyện riêng với mẹ, nhóc sẽ nhìn chăm chăm chú ta— lần trước ở bữa tiệc có một chú đã dạy cho cậu.

Chú đó rất đẹp trai, nhóc thật thích chú ấy, hy vọng chiều mà chú ấy dạy sẽ hữu dụng.

“Trình bảo bối, không nghe lời mẹ nói sao? Đi ra chào chú đi.” Thằng bé không cam tâm, đi ra, cúi đầu, “Xin chào, con tên là Trình Đông Ly, năm nay sáu tuổi.”

Bóng người cao cao phía trước ngồi xuống, “Chào con, chú tên là Chu Khắc Phi.” Bọn nhỏ ngẩng đầu, đột nhiên cảm thấy người trước mắt có chút quen thuộc, nghĩ rất nhanh, ngón tay xinh xắn liền chỉ về trước, “Là chú a.” Cái chú ở ngoài sân.

“Là chú.”

Chu Khắc Phi mỉm cười, hai mắt nhìn thẳng cậu

Tuy mới sáu tuổi nhưng cậu cảm giác được, người trước mặt cùng những người theo đuổi mẹ trước kia hoàn toàn không giống nhau, những người kia không bao giờ nhìn thẳng vào mặt cậu, nhưng chú ấy có.

Tiểu Đông Ly trong lòng đã thầm cho chú phiếu bé ngoan rồi.

“Chú có thể gọi con là Đông Ly không?”

“Dạ được.”

“Đông Ly đói bụng rồi phải không, chú có nấu mấy món con thích ăn.” Chu Khắc Phi rất tự nhiên nắm tay của nhóc, “Con nhất định sẽ thích.”

Lần đầu tiên trong đời nhóc bị một người đàn ông nắm tay, ngoại trừ cảm giác kỳ quái, còn có một chút mới lạ— tay của người này to thật.

Dù mẹ và bà ngoại có cũng thường nắm tay cậu nhưng nhóc vẫn muốn có cha.

Ở nhà trẻ nhiều bạn nhỏ được ba mẹ thay phiên đưa đón, mỗi lần chứng kiến người khác nhào vào lòng ba ba, làm nũng, đòi ôm, miệng nhóc mặc dù nói không hiềm lạ gì nhưng trong lòng thực hâm mộ.

Sau khi vào phòng, Tiểu Đông Ly nhìn thấy ở trong góc có một cái vàng vàng gì đó thật to, nhìn không được sáng rõ mắt, “Oa” một tiếng, buông tay người đàn ông ra, xông về phía trước.

Trình Bái Nghê hai bước đuối kịp, “Trình Bảo bối.”

Con của cô là như vậy, thích gì là nhảy cẫng lên trên giường, rất yêu thích, nhưng ở nhà thì không sao, cô không hy vọng ra ngoài cậu cũng làm hành động vậy.

Chu Khắc Phi giữ cô lại, “Không sao đâu.”

Xuyên qua mấy bước, hết thấy trước mắt làm Trình Bái Nghê phản ứng không kịp. Bài trí của khách sạn từ khi nào thì biến thành thế này rồi?

Cô kinh ngạc nhìn Chu Khắc Phi, “Anh làm khi nào vậy?”

“Sáng nay.”

“Anh ...”

Anh quan tâm đến con của cô

Trình Bái Nghê lại cảm động một lần nữa, “Toàn bộ?”

“Toàn bộ.”

Căn phòng này cô đã tới một lần, đây là phòng cao cấp nhất của khách sạn Lệ Bảo, nằm trên tầng ba mươi , bên ngoài ban công là hồ bơi, nghe nói được thiết kế bởi kiến trúc sư Thụy Điển , đơn giản rộng rãi, nhưng không cầu kỳ, phù hợp với doanh nhân.

Nhưng giờ phút này, căn phòng lại được trang trí thành một ngôi nhà trong mơ.

Cảm giác lạnh lẽo đã biến mất, thay vào đó là một màu hồng nhạt, từ khăn trải bàn, sô pha cho tới rèm cửa, đều chọn màu hồng nhạt mà trẻ con yêu thích, trần nhà treo đầy những chùm bong bóng rực rỡ.

Máy tập thể hình đã được dời đi, thay vào đó là ngôi nhà hơi hình quả bí đỏ.

Tiểu Đông Ly đã sớm vọt vào bên trong, vui vẻ vẫy tay cô, “Mẹ, nhanh lên, nhanh lên.” Nghe tiếng con trai gọi, Trình Bái Nghê đi tới, cũng chui vào theo.

Nhà bí đỏ lớn như vậy, hai mẹ con nằm cũng không chật.

Tiểu Đông Ly cực kỳ vui vẻ, quả bí đỏ này thật lớn a...

“Mẹ, con muốn ngủ ở đây.”

Chỗ nằm cũng mềm mại như nệm, vách tường bí đỏ mềm mại, sờ thật thoải mái, cậu vì ngôi nhà màu cam này mà mê mẩn rồi, hoàn toàn quên mục đích lúc mới đến chỉ muốn làm rùm beng lên đòi về nhà.

Trình Bái Nghê nhìn con trai lẩn qua lẩn lại, cao hứng tung chân, cô nhịn cười không được, “Lát nữa ra ngoài phải cám ơn chú nha.”

“Dạ....”

Trong lòng Tiểu Đông Ly lại cho chú một phiếu bé ngoan thứ hai.

Ngoài phòng bí đỏ truyền đến tiếng của Chu Khắc Phi, “Em chơi với con đi, anh hâm nóng đồ ăn lại là có thể ăn cơm rồi.”

Món cho Bái Nghê là súp Hải Long vương và cơm hải sản Tây Ban Nha, phần của con trai là bí đỏ, món thịt ưa thích của cậu anh đã cất sẵn để ở ngoài đĩa— Tiểu Đông Ly chưa biết dùng đĩa nên toàn bộ đều dùng thìa và nĩa.

Bàn ăn không lớn, ba người có thể ngồi rất gần nhau.

Tự nhiên, Tiểu Đông Ly chứng kiến trước mặt mình một trái bí đỏ to, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, trăm thứ phương thức đối nghịch đều bị ném ra ngoài cửa sổ, cầm thìa nhỏ bắt đầu ăn món canh hầm của mình.

Con trai do mình nuôi lớn, Trình Bái Nghê biết rõ tâm tình của cậu đang rất vui.

Nhóc vui vẻ, cô cũng sẽ vui vẻ.

Cô nhìn Chu Khắc Phi, anh cười cười với cô, không nói lời nào.

Sau khi ăn tối, ba người cùng xem phim hoạt hình rồi chơi đủ loại trò chơi, hơn ba giờ chiều thì Tiểu Đông Ly mang theo ba lô nhỏ của mình, bỏ vào phòng bí đồ ngủ trưa.

Chu Khắc Phi pha cà phê, đang muốn gọi Trình Bái Nghê thì đã thấy cô đứng bên cạnh bàn nhìn chăm chú.

Anh đi đến cạnh cô, “Đang nhìn gì mà chuyên tâm vậy?”

“Cái này.” Cô cầm điện thoại đang đặt trên bàn làm việc của anh, “Rất đặc biệt.” Trên điện thoại di động móc một cái chuỗi cườm và gỗ điêu khắc hình bông hoa nhỏ— vốn là vật cô tặng cho anh làm móc khóa, lúc đến New York anh đem sửa lại thành móc điện thoại, Nhiều năm rồi cứ để như vậy thành quen, cũng không để ý tới nữa.

Không nghĩ tới...

“Khắc trên gỗ nhỏ rất khó, nên cũng rất hiếm gặp, anh mua ở đâu vậy?” Chu Khắc Phi trả lời, “Một người bạn tặng.”

Trình Bái Nghê để ý thấy lúc anh trả lời gương mặt có chút hoài niệm và ôn nhu, “Bạn gái trước sao?” Anh gật gật đầu.

Đóa hoa bằng gỗ đã sẫm màu, thậm chí một vài chỗ đã nứt, nhìn là biết đã có từ rất lâu, cô nhớ tới anh từng nói, trước kia chỉ yêu một lần, năm mười chín tuổi gặp, hai mươi ba tuổi cô gái kia rời đi, sau đó anh vẫn một mình cho tới khi gặp cô.

Nhìn anh trân trọng kỷ vật của bạn gái cũ như vậy, Bái Nghê trong lòng có chút chua xót nhưng nghĩ lại thì, chỉ ít người đàn ông này cũng là người có cảm tình lâu dài và chân thành.

Cô gái ấy đã đi rồi, bây giờ người ở cạnh anh là cô, tương lai cùng anh tiếp tục cũng sẽ là cô.

Cô không cần, cũng không nên ghen tỵ.

Bọn họ đã ba mươi tuổi, anh tiếp nhận cô cùng với Tiểu Đông Ly, cô tiếp nhận anh mang theo kỷ niệm cũ, chỉ cần nhìn tương lai.

Trình Bái Nghê trả điện thoại lại cho anh, “Nhìn biểu hiện của anh như vậy, không phải là vật đính ước chứ?”

“Không phải, bọn anh mới quen không lâu, cô ấy đã tặng anh, lúc ấy chỉ là bạn bè bình thường, căn bản chưa có kết giao.”

“Nhưng mà cô ấy đã thích anh rồi.”

Mặc dù nhiều năm trước Bái Nghê đã thăng thẩn với anh rằng, cô đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng anh vẫn kinh ngạc, Bái Nghê của hiện tại sao có thể nói như vậy, “Làm sao em biết?”

“Anh biết không, hình điêu khắc này chính là hoa đào, mang ý nghĩa là “Tình yêu sâu sắc em dành cho anh” Chu Khắc Phi giật mình — nhũ danh của Bái Nghê là Tiểu Đào, cô đem hoa đào tặng anh, thể hiện tình yêu sâu sắc của cô.

Anh chưa bao giờ biết, cho tới bây giờ cũng không biết.

Thì ra đó là hoa đào, thì ra còn có ý nghĩa như thế, thì ra, khi anh còn đang cố lấy dũng khí, Bái Nghê đã sớm cho anh một ám hiệu lớn như vậy.

Có chút chua xót nhưng cũng có chút ngọt ngào.

“Xem ra anh không biết.”

“Cám ơn em nói cho anh biết bí mật tuyệt vời này.”

Kinh ngạc quá độ, cổ họng Chu Khắc Phi có chút khô khốc, “Anh thấy may mắn vì lúc ấy đã lấy hết dũng khí để hành động, nếu không khi biết rõ chuyện này, anh nhất định sẽ hối hận.”

Trình Bái Nghê không thích bộ dạng hơi tự trách lại xúc động này của anh, bởi vậy ra vẻ tức giận chọc anh, “Anh có thể kinh ngạc và đau lòng nhưng mà đừng nhiều quá, bởi vì bạn gái hiện tại của anh là em, trước mặt em như vậy, anh không sợ em ghen sao?”

“Em ghen sao?” Ghen với chính mình?

“Có một chút.”

“Chỉ một chút?”

“Một chút.”

Nhìn cô thản nhiên thừa nhận, Chu Khắc Phi cảm thấy buồn cười, cũng có chút ảm áp—anh và Bái Nghê của hiện tại quen biết chưa lâu, cô đối với mình còn một chút đề phòng, dù chỉ một giây do dự, anh cũng nhìn ra được, thời gian bọn họ ở gần nhau rất ngắn ngủi, không thể nào giống như trước, vợ chồng thân thiết, cô muốn duy trì hình tượng, cứ như thể mong muốn được thể hiện sự trưởng thành,

Bây giờ cô sẵn sàng thừa nhận mình đang ghen, đối với quan hệ của hai người đã có dấu hiệu tiến triển tốt. Đây là chuyện tốt.

Tương lai, lúc cô mệt mỏi có thể không cần trang điểm, lúc mất hứng có thể ném cho anh một cái gối, anh sẽ không để ý việc cô kiểm tra điện thoại, ghen tuông, tất nhiên đó là quyền của cô.

Bởi vì bây giờ bọn họ là hai người yêu nhau, cô đương nhiên sẽ thấy không vui vì trong lòng anh có bạn gái cũ, Chu Khắc Phi nghĩ, chờ cô hồi phục trí nhớ, anh tuyệt đối muốn đem chuyện đáng cười này kể cho cô nghe.

Ghen với chính mình.

Hôn nhẹ lên trán cô, “Anh yêu em.”

Trình Bái Nghê không nghĩ tới anh lại đột nhiên hành động như vậy, ngây ngốc một chút, trong nháy mắt kia, Chu Khắc Phi lại hôn lên trán cô một cái.

“Cô ấy là người vô cùng quan trọng với anh, nhưng anh muốn em biết, mặc kệ lúc nào, mặc kệ là trước mặt ai, anh cũng có thể nói anh yêu em.”

Thái độ nghiêm túc, ngữ khí chân thành.

Cô thấy tâm tình anh không buồn như lúc này, nhẹ nhõm thở ra—so với chuyện bạn gái trước, cô vẫn lo lắng cho cảm xúc của anh hơn.”

“Nếu có kiếp trước kiếp sau, vậy kiếp trước chúng ta nhất định là vợ chồng.” “Nhất định là vậy.”

“Kỳ thật em rất thích anh hôn trán em.” “Anh biết”

Cô thích người ta hôn trán nhưng không ai biết được, Chu Khắc Phi giống như biết đọc suy nghĩ, biết rõ cô thích gì, muốn gì, dùng một phương thức rất thoải mái tiếp cận cô.

“Anh còn biết gì nữa?”

“Anh biết rõ kỳ thật em không thích việc buôn bán, biết rằng so với việc văn phòng, em muốn làm nông dân hơn, anh còn biết em yêu thiên nhiên, thích những thứ đơn giản.”

“Anh thật là biết đọc suy nghĩ người khác nha.”

Đối với khả năng phán đoán chính xác của anh, cô đã quen, “Anh còn biết cái gì?”

“Anh còn biết em rất mê chơi Nông trại vui vẻ.”

“Làm sao anh biết?” Trình Bái Nghê kêu to. Đó là bí mật của cô nha, chỉ có người có thể ra vào phòng làm việc riêng của cô mới biết... không đúng, anh đã từng vào văn phòng của cô.

Như để trả lời cho thắc mắc của cô, anh nhẹ gạt đầu, “Anh thấy.”

“Anh cũng có chơi, nhưng mà là phiên bản tiếng Anh.”

Á? Người cùng sở thích sao?

“Nhân tiện nói cho em biết luôn, người New York mới kết bạn với em tuần trước chính là anh.” Hay nha... bảo sao suốt ngày tặng hoa đào cho cô, cô còn muốn nói bạn mới này sao tốt thế, mỗi lần đều tặng thực vật có thể thăng cấp.

Việc anh có thể tìm thấy cô cũng chẳng có gì lạ, biết rõ cô đang chơi, chỉ cần dùng tên tìm kiếm, nếu đúng sẽ hiện ra ngay chưa kể còn có ảnh chụp của cô, không thể nhầm lẫn được.

“Anh bắt đầu chơi lúc nào?”

“Trước kia anh có ước mơ được làm nông dân, nhưng mà em cũng biết tình cảnh của anh, trước 36 tuổi anh sẽ không rời khỏi Hạ thị, đương nhiên không có thời gian làm chuyện mình thích, cho nên chơi trò chơi nông dân, nuôi gà trồng hoa, có còn hơn không.”

“Em cũng vậy.”

Lại thêm một cái sở thích giống nhau, “Em thật muốn có một ngôi nhà dưới chân núi, một vườn cây, chăm sóc thật tốt sau đó đem bán trên mạng, như vậy vẫn có thể có nhiều thời gian quan tâm đến gia đình.”

Chu Khắc Phi cười, “Gia đình”, hai chữ thật đáng yêu.

Cô gái này không biết anh chính là gia đình của cô, nhưng điều đó không quan trọng, mất mà vẫn tìm lại được, chỉ như vậy anh đã cảm tạ ông trời lắm rồi, “Bái Nghê, gả cho anh được không?”

Trình Bái Nghê ngây người. Tuy cô yêu anh, cũng hiểu được anh là người đàn ông chân chính, nhưng không nghĩ tới anh lại cầu hôn nhanh thế.

“Anh vừa mới...”

“Cầu hôn với em”

“Anh là nói. . .”

“Chúng ta kết hôn đi.”

“Anh không biết là...”

“Không cần biết gì cả.”

Chu Khắc Phi nói: “Cuộc sống ngắn ngủi, thế sự khó lường, trước kia anh cảm thấy đời người rất dài, cho nên đem tất cả kế hoạch dời lại ở tương lai, nhưng chỉ vì tai nạn đó, người quan trọng nhất của anh đã rời xa, lúc ấy anh thật sự rất hối hận, tại sao anh lại không biết nắm chắc cơ hội đó....Khó khăn lắm anh mới gặp được em, anh không muốn lại lãng phí bất cứ thời gian nào nữa, anh muốn kết hôn với em, cuộc sống của ba người.”

Cô cắn cắn môi, chưa kịp trả lời thì chuông cửa vang lên.

Ding Doong

Trải qua quãng đường dài ngồi trên máy bay, Hạ Á Thiệu đang ở trong khách sạn Lệ Bảo, ấn chuông cửa phòng Chu Khắc Phi.

Ngày đó, sau khi anh cắt điện thoại, cô gọi lại không được, cô để lại lời nhắn, thư thoại cũng không thấy hồi âm, cô suy nghĩ, quyết định tự mình đến Đài Loan một chuyến.

Qua nhiều năm như vậy, anh không hề để mắt tới cô, cũng không lui tới với bất cứ cô gái nào, không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại thích người khác... Cô không cách nào tiếp nhận được chuyện này.

Cô muốn biết con gái của Tề Ân Thực thực ra là người như thế nào, muốn tận mắt nhìn thấy cô ta.

Đi quá vội vàng, vừa xuống máy bay cô mới nhớ là mình không biết địa chỉ khách sạn của Chu Khắc Phi.

Anh không nhận điện thoại của cô, gọi điện cho Chu Tư Nhân thì sóng kém cũng không cách nào trò chuyện được, Đài Bắc có hơn một trăm khách sạn, cô căn bản không biết Chu Khắc Phi ở đâu, muốn hỏi cũng không biết là anh dùng tên tiếng Trung hay tiếng Anh để đặt phòng nữa.

Nhớ tới vé máy bay và khách sạn đều do công ty đặt, cô lập tức gọi điện thoại trở lại New York tìm kế toán, hỏi xem ngân hàng trả tiền cho khách sạn nào.

Kế toán làm việc ở Hạ thị đã hơn ba mươi năm, nói với cô, “Bây giờ đã hết giờ làm việc, có chuyện gì xin mời ngày mai chín giờ sáng gọi điện đến văn phòng.”

Hạ Á Thiều tức giận, uy hiếp nhưng đối phương vẫn không làm.

“Tôi không phải làm việc suốt hai mươi bốn giờ, nếu cô vì lý do tôi không muốn giúp cô giải quyết việc cá nhân trong giờ nghỉ mà sa thải tôi, tôi sẽ nhờ luật sư gửi đơn cho cô.”

Kế toán năm mươi mấy tuổi tức giận nói rồi lạnh lùng dập máy. .

Cô đành tìm một khách sạn để ở trước, sau đó bắt đầu gọi từ những khách sạn năm sao, không ngờ cái nào cũng gặp trở ngại, lễ tân trả lời một cách lịch sự, không thể lộ ra thông tin của khách, Hạ Á Thiều tùy tiện bịa ra một lý do, vì có vấn đề khẩn cấp phải đưa nhưng phong thư bị dính nước không nhìn rõ địa chỉ, hy vọng đối phương phối hợp nhưng khách sạn lại nói nếu địa chỉ không nhìn rõ có thể dựa vào hồ sơ trên máy tính để xác nhận địa chỉ, nếu xác nhận đúng là khách sạn của họ, họ sẽ rất hân hạnh thay mặt nhận.

Công chúa tức giận đến mức muốn phá hỏng điện thoại nhưng cũng chẳng làm gì được, chỉ còn cách đợi cho qua giờ trưa, Chu Tư Nhân cũng đã tan việc, cô mới gọi lại hỏi được địa chỉ khách sạn và số phòng, nhanh chân đi thẳng tới khách sạn Lệ Bảo.

Lý do cô nghĩ ra là—bởi vì tạm thời anh không có ý định quay về mà ông nội lại quá nôn nóng hợp đồng, cho nên cô chính mình qua lấy.

Không ngờ tới trong phòng ngoại trừ anh ra còn có một cô gái khác. Khi nhìn rõ gương mặt, Hạ Á Thiều nhận không được, sợ hãi kêu lên: “Cô...”

Mặc dù đã rất lâu rồi nhưng cô vẫn nhận ra được, là Trình Bái Nghê.

Hạ Á Thiều hoàn toàn nói không ra lời, trong lòng vô cùng phẫn nộ. Cô ta không phải đã chết lâu rồi sao? Làm sao có thể...

Không đúng, hẳn là người giống người thôi.

Chu Tư Nhân nói Chu Khắc Phi đang theo đuổi thiên kim của Tề thị, cô gái này họ Tề, cô ta không phải Trình Bái Nghê, chỉ là....Trông giống thôi... Đúng, chỉ là trông giống thôi...

Trình Bái Nghê đã chết lâu rồi, không cần tự mình dọa mình.

8. Chương 8

Lần đầu tiên Trình Bái Nghê nhìn thấy cảnh sắc như thế này — các vách đá dựng đứng trơn nhẵn, phía dưới là sóng biển trập trùng, vô cùng mỹ lệ nhưng cũng không kém phần nguy hiểm.

Mặc dù có lan can dọc theo đường biên, nhưng có thể nhìn ra được là đã cũ lắm rồi.

Những người gần đó trông rất quen nhưng cô không thể gọi tên.

Một cô gái nói, những lan can kia nhìn rất nguy hiểm, mọi người không nên tới gần.

“Hiện tại chia theo tổ chụp hình, hai giờ sau tập hợp.” Cô gái dẫn đầu nói.

Mỗi tổ đều có ba người nhưng bên cạnh Trình Bái Nghê không có một ai, tuy không ai nói với cô nhưng cô vẫn biết rõ, một người đang có việc gấp, không thể đi theo, còn người kia thì hôm qua đau bụng, giờ này vẫn đang ở khách sạn.

“Bái Nghê, cô đi một mình không sao chứ?”

“Không có vấn đề gì.” Cô cười cười, “Các bạn nếu làm xong rồi mình sẽ nhờ giúp.” Mấy cô gái trao đổi số điện thoại rồi rời đi.

Sau đó, một mình cô bắt đầu bước đi, phải đi qua hết những nơi gồ ghề mới có thể đặt cameras. Đột nhiên, có người gọi cô, “Trình Bái Nghê?”

Cô quay đầu lại, thấy một cô gái không quen biết, tóc xoăn lộn, làn da nâu. Người này cô không biết.

Nhưng xuất hiện cũng phô trương quá đi.

Trên người mặc toàn đồ hiệu, chưa kể phía sau còn có ba vệ sỹ ngoại quốc.

“Tôi đây...”

Trình Bái Nghê nghe không rõ lắm.

“Tôi biết cô là cô nhi, cũng biết cô sống cũng không sung túc gì, như vậy đi, tôi cho cô một trăm ngàn, sau đó giúp cô xin học bổng đến Anh, nếu cô muốn đi học tiếp cũng không thành vấn đề, cô cảm thấy thế nào?”

Cô đúng là cô nhi, cuộc sống cũng khó khăn, số tiền một trăm ngàn quả thật rất lớn, cô cũng muốn đi du học ở Anh, nhưng điều quan trọng là, cô gái trước mắt tại sao lại cho cô nhiều như vậy?

“Tôi muốn cô...”

Gì?

“Chắc là không có vấn đề gì chứ?”

Cô thật sự nghe không rõ!!!

Bất ngờ, người bên cạnh cô gái kia sao lại đột nhiên xông tới vậy?

Giây giụa, xô đẩy, sau đó cô vô tình trượt chân té ngã, rồi cả người cô lăn xuống, cô đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, bởi vì cô nhớ tới, phía dưới chính là vách đá, vách đá cheo leo trên mặt biển dữ dội .

Lăn trong những câu tiếng Anh hỗn độn, cô nghe thấy cô gái kia thét lên, “Nhanh lên, kéo cô ta lên, chỉ cần đe dọa là được rồi, đừng làm chết cô ta...”

Rồi sau đó cô rơi xuống nước.

Nước biển rất lạnh, rất mặn, sóng biển đánh vào đầu cô, choáng váng.

Sao có thể xảy ra chuyện đau lòng như vậy, có ai không, mau tới giúp cô, cô không muốn chết ở đây, Chu Khắc Phi vẫn đang chờ cô trở về.

Cô không thể để anh một mình.

Bọn họ còn rất nhiều chuyện chưa làm, anh còn đang đợi cô về.

Nước biển sao lại lạnh như vậy, đã sang tháng tư sao vẫn lạnh thấu xương.

Ánh sáng... chập chờn..

Chóng mặt quá...

%%%%%%%%%

“Mẹ, mẹ tỉnh dậy đi.”

Ai đang gọi cô?

“Mẹ.” Một trận lay động kịch liệt, “Mẹ tỉnh lại đi.” Trình Bái Nghê mở to mắt, nhìn Tiểu Đông Ly nước mắt đầy mặt, “Mẹ nằm mơ thấy ác mộng, con gọi mẹ mấy lần cũng không được.”

Nhìn đôi mắt hồng hồng của con trai, cô tràn đầy áy náy, vội ôm chầm lấy nhóc, “Con đừng sợ, mẹ xin lỗi.” “Mẹ.” Con trai ôm lấy cô, “Mẹ lại gặp ác mộng.” Đúng vậy, cô lại gặp ác mộng.

Thỉnh thoảng, cô lại gặp một giấc mơ như vậy, nội dung giống hệt, kết thúc cũng gần giống hệt— luôn là thanh âm của Tiểu Đông Ly kéo cô ra khỏi giấc mộng này.

Kỳ lạ là, trước kia khoảng hai đến ba tháng mới xuất hiện một lần thì dạo gần đây tần suất lại ngày càng tăng, liên tiếp vào những đêm cuối tuần hay cả khi cô tranh thủ chợp mắt vào buổi trưa. .

Có lần Vi Vi nói, đó nhất định là tình huống trước khi cô rơi xuống nước, là ký ức cuối cùng năm 23 tuổi nên mới luôn ám ảnh cô.

“Gần giống như tình huống rơi xuống biển của chị, cùng bạn học đi chụp ảnh, một người bị đau bụng cho nên một mình chị một nhóm, sườn núi kia nguy hiểm như vậy người bình thường không thể đi tới, vậy mà chị lại rơi xuống biển, nếu như là bị ai kéo tới thì có thể lý giải được.” “Nhưng mà cô gái kia là ai?”

“Đi tới cục cảnh sát báo sẽ biết thôi.”

“Vấn đề là căn bản chị không nhớ rõ bộ dạng của cô ta, chỉ nhớ cô ấy có tóc xoăn lộn và làn da nâu, những cái khác đề không nhớ được.”

Vi Vi nhăn mặt, “Tại sao... Nếu chị nhớ lại được, chỉ cần điều tra một chút là có thể tìm ra người hại chị, không để cho cô ta hại người mà có thể sống nhõn nhợ, chị có biết không, lúc các sơ nói với bọn em chị gặp tai nạn, bọn em rất khổ sở.”

Cô nghe xong rất cảm động, sờ đầu Vi VI, “Chuyện đã qua coi như xong, dù sao chỉ là mộng, cho dù chị nhớ được nhưng một chút chứng cứ đều không có, cảnh sát không thể chấp nhận cáo buộc này đâu.” Đó chỉ là một giấc mơ.

Chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nhưng trong suốt bảy năm qua, cứ cách một thời gian nó sẽ lại xuất hiện, sau khi cô tỉnh dậy luôn thấy rất đau lòng, cứ dội lại trong cô cảm giác đau đớn và không muốn rời xa một người là thế nào.

Thật sự rất đau lòng, cho nên cô nghĩ, cô nhất định rất yêu người đó.

Nửa đêm tỉnh mộng cô cũng sẽ nhớ đến, bạn trai trước lưu lại tư liệu ở cục cảnh sát, rốt cuộc ở nơi nào?

Năm năm trước, cô có trở lại nơi đó, ông chủ quán ăn nhỏ sống gần đó còn nhớ rõ— đúng vậy a, có một cô gái không biết vì sao gặp phải chuyện không may, rồi, người bạn trai kia đi tìm cô ấy rất lâu, ông có nói với anh ta rằng không có hy vọng nhưng anh ta không tin, mỗi lần gặp thấy anh ta ngày một gầy đi, hỏi anh có ăn cơm không, anh ta đều nói không muốn ăn, thật sự nhìn thấy cũng rất đáng thương.

Lúc ấy, cô ôm Tiểu Đông Ly một tuổi, nghe xong vừa thương tâm lại vừa hạnh phúc.

Con của cô được sinh ra từ tình yêu của cô và người đàn ông cô yêu, yêu đến cả khi cho dù đã mất đi trí nhớ, trong mộng cô cũng không rời xa anh, mà anh cũng vậy, dùng hết khả năng có thể, liều mạng tìm cô, dù hai năm qua đi, mọi người gần đó vẫn nhớ rõ có một chàng trai như thế....

“Mẹ.”

Giọng nói của Tiểu Đông Ly kéo cô về với thực tại.

Thằng bé làm nũng gối đầu lên cánh tay cô, ngược khuôn mặt nhỏ xinh lên nhìn cô, “Mẹ nghĩ về cha sao?”

“Ừ.”

“Mẹ cũng nghĩ về chú Chu sao?” Mặc dù mới sáu tuổi nhưng nhóc cũng biết, người đàn ông mua phòng bí đồ kia đang theo đuổi mẹ.

“Lúc này không có nghĩ tới nhưng mà lúc làm việc sẽ nghĩ.” Trình Bái Nghê cũng không muốn giấu diếm con, “Đông Ly thích chú sao?”

“Thích.”

Chú ấy và người khác không giống, chú tốt với mẹ, cũng tốt với nhóc.

Hôm đó cậu đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ ở khách sạn, ngủ dậy họ cùng đi bể bơi, chú kiên nhẫn dạy cậu tập bơi, rồi tắm bọt khí, bữa tối ăn hamburger còn có rau cuộn.

Họ cùng chơi trò chơi, cùng nghe nhạc. Tối đến, cậu nằm giữa hai người lớn ngủ tới sáng.

Buổi sáng đánh răng rửa mặt xong, nhóc được ngồi trên vai của chú đến nhà hàng cùng ăn sáng, ngồi trên vai nha, cậu đã sớm muốn biết cảm giác ngồi trên vai người khác là thế nào? Nhưng cậu không có cha, không có ai cho cậu thử cảm giác đó.

Hôm đó, cuối cùng cậu cũng được như nguyện.

Bả vai của chú rất rộng, ngồi rất thoải mái, chú đi rất vững, rất chậm, nhóc ngồi trên vai chú cực kỳ thoải mái.

“Mẹ, mẹ sẽ kết hôn với chú sao?”

“Nếu Đông Ly thích chú, cũng đồng ý để chú sống cùng chúng ta, mẹ sẽ suy nghĩ.” “Nếu như con không thích chú?”

“Mẹ sẽ chỉ làm bạn bè bình thường với chú Chu.”

Tiểu Đông Ly rất hài lòng với câu trả lời này, điều này chứng tỏ trong lòng mẹ, cậu vẫn là số một, “Mẹ.”

“Gì hả?”

“Cuối tháng bà ngoại về, chúng ta cùng đi chơi với chú nha.” Trình Bái Nghê hôn lên trán con, “Được.”

Trong văn phòng của Tề thị, Trình Bái Nghê đang xem kế hoạch nghiên cứu phát triển mới— mặt hàng chăm sóc sắc đẹp, giá 40 %, hy vọng có thể xâm nhập thị trường.

Đây là dòng sản phẩm mới nhất của Tề thị đang trong quá trình nghiên cứu dành cho giới học sinh, sinh viên, không thể tránh khỏi áp lực không thành công,

Loại sản phẩm này cũng rất phổ biến, thử nghiệm giới thiệu đến người tiêu dùng bằng hệ thống tiếp thị online qua blogger sẽ có hiệu quả cao hơn so với mua quảng cáo. Học sinh có thể không xem ti vi nhưng hầu hết đều thường xuyên lên mạng lướt web.

Đúng lúc cô vừa viết ra mấy chữ “Thử nghiệm Blogger” vào file ghi chép rồi đóng lại thì điện thoại nội bộ reo lên.

“Chị Nghê.” Tiếng của Hà Vi Vi, “Đại diện của Hạ thị có việc muốn thảo luận với chị, xin số điện thoại di động của chị, có nên cho hay không? Cô đại diện này hình như không phải Chu Tư Nhân lần trước.” Trình Bái Nghê không cần nghĩ cũng biết là ai, “Nói với cô ấy em là thư ký của chị, có chuyện gì nói với em là được.”

“Hay là...”

“Nếu như cô ấy yêu cầu kết nối điện thoại, mặc kệ chuyện đó có khẩn cấp thế nào, cứ nói là chị đang họp, không nhận điện thoại, lịch làm việc đã kín, không có thời gian.”

“Em hiểu rồi.”

Cúp điện thoại, Trình Bái Nghê thở ra một hơi nhẹ nhõm. Thật may là một giây trước cô đã có quyết định cho dự án này chứ nếu không, nói xong cuộc điện thoại này tâm tình cô ít nhiều cũng đã bị ảnh hưởng. Vất vả lắm lần này mẹ nuôi mới kiếm đủ người cùng đi Bắc Âu câu cá, cô tuyệt đối không thể để xảy ra sơ xuất gì vào thời gian này.

Cô vội vàng điện thoại cho Chu Khắc Phi, “Cô ấy thật sự gọi điện thoại cho em.” “Nhanh như vậy sao?”

“Em cũng thấy kinh ngạc.” Cô thừa nhận, “Em vốn dĩ còn cho rằng anh quá đề phòng cô ấy, bây giờ cảm thấy, anh đánh giá hoàn toàn chính xác.”

Sự tình hôm trước, cô vẫn nhớ rất rõ.

Sau khi Đông Ly ngủ trưa, Chu Khắc Phi cầu hôn cô.

Cô rất xúc động nhưng vẫn chưa đáp ứng. Hôn nhân của cô không chỉ là lưỡng tình tương duyệt, cô còn muốn thằng nhóc đang ngủ say sưa trong nhà bí ngô kia cũng phải đồng ý mới được.

Đó là bảo bối mà cô vất vả mang thai rồi sinh dưỡng, cô muốn thằng bé cũng được hạnh phúc.

Cậu nhóc có thể tiếp nhận Chu Khắc Phi, bọn họ mới có tương lai.

Khi cô muốn nói với anh lập trường của mình thì chuông cửa vang lên.

Chu Khắc Phi đi mở cửa, cô mơ hồ nghe có tiếng tranh cãi cho nên đi ra nhìn xem, không nghĩ tới mình vừa xuất hiện, cô gái vừa nhấn chuông kia lập tức mở to hai mắt, sau đó bước lui ra sau ba bước.

Hình như không muốn hai người có cơ hội nói chuyện với nhau, Chu Khắc Phi ngăn cản cô, nói với cô gái ngoài cửa:

“Hôm nay là thứ bảy, là thời gian riêng của tôi, có chuyện gì thứ hai nói sau, còn nữa, chuyện làm ăn tôi sẽ toàn lực phối hợp, nhưng lần này, tôi vì Hạ thị công tác chứ không phải ký giấy bán mình, mong cô tôn trọng bản thân, cũng như tôn trọng tôi một chút.”

Sau đó anh đóng cửa lại.

Cô suy nghĩ, chắc không phải là bạn gái ở New York của anh chứ?

Vì biết anh có niềm vui mới ở Đài Loan cho nên chạy đến bảo vệ lãnh thổ... Cô chẳng phải là người thứ ba chứ?

Nhưng nếu nói Chu Khắc Phi là kẻ lăng nhăng, cô lại không tin.

Khi anh nhắc tới mối tình đầu thì trong mắt ngấn lệ, tuy anh không thừa nhận nhưng trong mắt lấp lánh ngoại trừ nước mắt thì có thể là gì? Người trọng tình như thế không thể nào lăng nhăng.

Sau đó Chu Khắc Phi nói với cô, đó là cháu gái người bảo trợ cho anh, cũng là cấp trên của anh, cô ta thích anh nhưng anh không có cảm giác đó với cô ta.

Anh không muốn thay đổi công việc vì Hạ lão tiên sinh có ân tình với anh. Mấy năm nay các kênh truyền hình mua sắm cạnh tranh khốc liệt, Hạ thị bị cướp mất nhiều thị phần làm ăn, nếu không có anh chèo chống, chỉ sợ cạnh tranh không nổi.

Anh đã nói với lão tiên sinh, ở Hạ thị một ngày, anh sẽ tận tâm tận lực nhưng trong tương lai, anh sẽ làm việc mình muốn. Lão tiên sinh cũng là người hiểu chuyện, nói: “Có thể giúp được tới đâu thì giúp, từ nay về sau mặc kệ cậu muốn trồng rau hay làm nhà kính, cứ viết thư cho ta, ta muốn đi xem.” “Cho nên ông ấy cũng biết cháu gái mình thích anh?”

“Đương nhiên.” Trên dưới cả công ty truyền hình mua sắm đều biết.

“Ông không muốn tác hợp hai người sao?”

“Đương nhiên là muốn, nhưng khi anh phát hiện đã tìm cơ hội nói rõ ràng với ông ấy, anh làm ở Hạ thị là vì báo ân chứ không phải bán mình, anh có thể tặng ca vô điều kiện nhưng không thể kết hôn với Hạ Á Thiệu. Đã qua từng này tuổi, lão tiên sinh, kinh nghiệm cũng nhiều, ông cũng hiểu được tình cảm là không thể miễn cưỡng, anh cảm kích ông vì điều đó nhưng mà Hạ Á Thiệu vĩnh viễn không hiểu được. Tuy trên miệng cô ta không nói những tận sâu trong lòng luôn cho rằng anh thiếu nợ Hạ gia, đối với anh chỉ muốn sở hữu, cho rằng “thứ cô ta cần cô ta nhất định phải có được”, cho nên cô ta không thể chấp nhận chuyện bị anh từ chối tình cảm.”

Chu Khắc Phi cười, tiếp tục nói: “Kỳ thật Hạ Á Thiệu vẫn luôn có bạn trai, hơn nữa điều kiện rất tốt, cô ta có yêu mến anh thật nhưng cái chính là không cam lòng, luôn tâm niệm “Anh đừng quá kiêu ngạo, tôi

không tin không lấy được anh!” Suy nghĩ hoang tưởng này cứ tích lũy dần theo thời gian, trong lòng cô ta cũng hiểu được anh không có cách nào tiếp nhận cô ta, cho nên thủ đoạn càng quyết liệt hơn, lần này có lẽ vì anh nói không có ý định trở về lại không tiếp điện thoại cho nên cô ta đã bay tới Đài Loan.”

Trình Bái Nghê ngây người. Nghe cứ như tình tiết trong một bộ phim báo thù mãnh liệt .

Theo Chu Khắc Phi nói, cô gái tên Hạ Á Thiều kia đã theo đuổi anh được tám năm.

Tám năm, nếu có con thì cũng đã học lớp hai rồi, vậy mà người phụ này vẫn còn cố chấp với anh như vậy.

Sau đó anh nói, Hạ Á Thiều có thể sẽ đến tìm cô, nếu không phải tranh luận thì cũng sẽ nói nhiều chuyện không hay, anh không muốn Bái Nghê gặp cô ta.

Cô nghĩ, không cần anh dặn trước, cô cũng sẽ không gặp.

Nếu Hạ Á Thiều chỉ vì một người đàn ông không tiếp điện thoại của cô ta mà ngàn dặm xa xôi chạy tới Đài Bắc, thì cô biết “bóng ma ám ảnh” này hẳn là sẽ chẳng có lời nào tốt đẹp — mặc dù vậy, cô cũng không cho rằng hai người là “tình địch”, bởi từ đầu tới cuối Chu Khắc Phi đều không yêu thiên kim kia.

Hôm nay cô phải thừa nhận, Chu Khắc Phi thật sự rất hiểu đại tiểu thư kia Đối phương chẳng những thật sự đến tìm cô, mà còn vào ngay ngày làm việc đầu tiên.

Tốc độ quá nhanh.

Trình Bái Nghê xem đồng hồ, mười rưỡi sáng.

“Từ sáng đến giờ mình phải xem một đề án thiết kế, lập kế hoạch kinh doanh, còn phải chuẩn bị cho cuộc họp chiều nay, chỉ là một quản lý như mình đã nhiều chuyện vậy rồi, huống chi là cô ta, vậy mà lại có thể mặc kệ cả Hạ thị.”

Thật sự là quá bội phục cô ta.

Chu Khắc Phi nói: “Cô ta là một người sống trong cung điện cho nên thế giới của cô ta chỉ có bản thân mình, muốn cái gì được cái đó, hôm đó anh không cho hai người nói chuyện, biết rõ cô ta không thân thiện gì, đại khái cũng đoán được cô ta sẽ tìm em.” Anh vốn muốn sáng hôm nay sẽ hẹn Hạ Á Thiều nói chuyện, để cô ta đừng quấy rầy Bái Nghê nhưng vào phút cuối lại bị mắc kẹt trước máy tính, tham gia một hội nghị trực tuyến với các đồng nghiệp từ New York.

Đang nghỉ giữa hội nghị thì nhận được điện thoại của Bái Nghê.

Anh chỉ có thể nói trước cho cô biết, không gặp mặt cũng không cần tiếp chuyện với cô gái kia.

Phụ nữ ghen tuông thường làm những chuyện chẳng mấy tốt đẹp, công chúa khi ghen thì càng không cần phải nói nữa.

Anh không muốn Bái Nghê vô duyên vô cớ phải nghe mắng, càng không muốn Hạ Á Thiều phát hiện bạn gái mới của anh cũng là bạn gái cũ, trước mặt Bái Nghê nói những điều không cần thiết..

Những chuyện này phải do anh tự mình nói cho Bái Nghê chứ không phải qua sự giận dữ của người khác.

“Tối nay anh sẽ liên lạc với cô ta – nhưng với tính cách của cô ta thì có lẽ bây giờ đã chờ sẵn ở đại sảnh của Tề thị rồi, nếu như cô ta thật sự đến, em hãy nhớ, đừng nói chuyện với cô ấy.” Trình Bái Nghê nghĩ lại, hơi nghi hoặc, “Có phải có chuyện gì em nên biết, mà anh cũng không muốn em biết không?”

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Chúng ta đang quen nhau, em có quyền biết rõ mọi chuyện, không phải sao? Hôm đó cô ta nhìn thấy em, không phải ánh mắt phần nộ hay ghen ghét, mà là trừng to mắt, đó là kinh hãi, cô ấy nhìn thấy em sao lại giống như thấy một con ma vậy? Có phải trông em giống ai không?” Giống như nhìn thấy ma?

Đầu dây bên kia, Chu Khắc Phi trầm mặc – bởi vì đối với Hạ Á Thiều mà nói, đúng là như vậy, không chỉ là một con ma chết đi sống mà còn là một con ma chiếm trọn trái tim anh, biến mất rồi lại trở về, cô ta nhất định không thể chấp nhận được chuyện đó, nhất định sẽ nghĩ cách tìm ra chân tướng.

Anh bắt đầu thấy hối hận, tối thứ bảy hôm đó, sau khi Đông Ly ngủ, đáng lẽ anh nên nói cho Bái Nghê biết toàn bộ sự thật.

Chỉ là anh quá tức giận, anh tức giận Hạ Á Thiều sẵn sàng vứt bỏ công việc bay tới Đài Bắc, phản ứng bản năng duy nhất của anh lúc đó là chỉ muốn đóng sập cửa lại, Hạ Á Thiều cũng bị sự hồi sinh của Trình Bái Nghê hù dọa rồi, bởi vậy, cả ngày chủ nhật cũng không xuất hiện nữa.

Nhưng Chu Khắc Phi cũng hiểu rõ cô ta, cô ta đã tới Đài Bắc nhất định sẽ gây chuyện, chủ nhật không xuất hiện có lẽ chỉ là muốn thu thập tin tình báo hoặc cần bình tâm suy nghĩ, tóm lại, sẽ không được yên ổn quá lâu, anh chỉ không ngờ lại nhanh như vậy.

Càng không nghĩ tới trực giác của Bái Nghê lại nhạy bén như vậy, cô hỏi – có phải trông cô rất giống ai đó hay không?

“Hình dáng của em... có phải giống bạn gái trước của anh đúng không?” “Không, không phải.”

“Anh do dự.”

“Không phải thật mà.”

“Vậy anh cho em biết, vì sao anh lại... sợ hãi em và cô ta gặp mặt như vậy? Như lời nói vừa rồi, em cảm giác được anh đang sợ, không chỉ vì tâm tình kích động hay lời nói khó nghe của cô ta, anh đang sợ hãi cô ta sẽ nói ra một số việc em không nên biết... Em thật sự không hiểu, anh tại sao lại tốt với em như vậy?”

“Em đã ba mươi tuổi rồi, còn có một đứa con, mặc dù là quản lý của Tề thị nhưng ai cũng đều biết em được mẹ nuôi cứu giúp, cũng không phải là tiểu thư danh môn m gì... Em thật sự không hiểu, nếu em giống cô ấy, em có thể lý giải được... Nếu anh nói với em không phải, em sẽ không hỏi nữa.” Trình Bái Nghê dừng một chút, “Nhưng em hy vọng anh sẽ thành thật với em.”

9. Chương 9

Giờ thì Trình Bái Nghê đã biết rõ, cuộc sống này thực chẳng nói trước được điều gì, ngay lúc trước cô còn cảm thấy “Hạ Á Thiều vứt bỏ công việc chạy tới Đài Bắc” là một việc rất vô trách nhiệm, thì chưa tới nửa giờ sau, cô cũng vứt công việc sang một bên, tuy người vẫn đang ở văn phòng nhưng tâm trí cũng lơ lửng phương nào rồi.

Chu Khắc Phi không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô “cô có giống bạn gái trước của anh không”, chỉ nói chờ anh kết thúc hội nghị sẽ tới đón cô sau giờ làm, đến lúc đó anh sẽ nói.

Chờ đợi câu trả lời này thật khiến người ta thấp thỏm.

Còn mấy tiếng nữa mới hết giờ làm, sự thật đau lòng nào đang chờ cô đây?

Rõ ràng chỉ cần nói “giống” hoặc “không giống” là có thể giải quyết vấn đề, vì sao anh không chịu nói rõ?

Nghĩ như vậy, đáp án hẳn là đúng rồi, nhưng cô thật sự không nghĩ Chu Khắc Phi là người mù quáng đến mức theo đuổi một người chỉ vì giống nhau hình dáng bên ngoài – nếu dung mạo tương tự nhưng tính cách lại trái ngược hoàn toàn, như vậy chẳng phải sẽ càng đau khổ hơn sao?

Thật sự, cô càng nghĩ càng không hiểu.

Cô cho rằng mình đã biết khá nhiều về anh nhưng anh chắc hẳn là vẫn còn rất nhiều chuyện giấu cô....

Không bao lâu, Hà Vi Vi cầm danh thiếp tới, “Em thật sự đã nói chị không tiếp khách nhưng đối phương kiên trì muốn gặp chị, hợp đồng tuần trước mới ký kết đang nằm trên tay cô ta, cô ta nói muốn tiếp tục thảo luận, em sợ có việc nên vào nói với chị một tiếng.”

Danh thiếp tiếng Anh, Tổng giám đốc Kênh truyền hình mua sắm của Hạ thị, Hạ Á Thiều.

Lòng hiếu kỳ hại chết một con mèo, Chu Khắc Phi không muốn trả lời thẳng Trình Bái Nghê càng muốn biết. Cô nghĩ, Hạ Á Thiệu thích anh như vậy, hẳn là rất hiểu anh, nếu anh không muốn nói, cô sẽ hỏi Hạ Á Thiệu.

Về phần chuyện nằm trong suy đoán dù có hay không có, cô tin mình có đủ bình tĩnh để tiếp nhận, chỉ cần biết là được rồi, những thứ khác có thể vào tai trái ra tai phải.

Trình Bái Nghê buông danh thiếp, “Mời cô ta vào.”

Hà Vi Vi giật mình, “Hợp đồng thật sự có vấn đề sao?” Không thể nào, cô và Lý Gia Hùng còn hy vọng vào khoản tiền thưởng để mua nhà nha...

Đã đóng dấu rồi thì không thể thay đổi, cô phải tin tưởng chị Nghê, cho dù đối phương muốn sửa chữa, chị Nghê cũng sẽ bảo vệ hy vọng của bọn họ.

Vì vậy, cô vỗ vỗ vai Bái Nghê, “Chị Nghê, chị ngàn vạn lần đừng lùi bước!” Tay Trình Bái Nghê khẽ run, Vi Vi sẽ không thần thông quảng đại đến thế chứ....

“Mặc kệ cô ta nói gì, chị nhất định phải kiên trì.”

“À... Được...”

“Cố gắng lên.”

Cô gật gật đầu, “Cố gắng lên.”

Lúc mời Hạ Á Thiệu vào phòng, trên mặt Vi Vi không thân thiện lắm, tuy rất lịch sự hỏi cô ta muốn uống cà phê hay hồng trà nhưng khuôn mặt rõ ràng mang thái độ thù địch.

Đặt ly nước xuống rồi trước khi rời đi, Vi Vi còn nắm một nắm tay cổ vũ Bái Nghê, nói không tiếng động: Chị Nghê, mùa hè này tùy thuộc cả vào chị đấy.

Cô thấy buồn cười nhưng cũng thấy ấm áp, vì vậy gật đầu với Vi Vi, ý là, “Chị sẽ cố” tuy cô cũng không hiểu được Vi Vi muốn cô cố cái gì.

So với lần kinh ngạc trước, Hạ Á Thiệu đã bình tĩnh lại rất nhiều, đương nhiên một phần là vì cô biết Trình Bái Nghê không chết.

Được cứu lên, được nhận nuôi, mất trí nhớ, cô ta trở thành con gái nuôi của Tề Ân Thực, thành quản lý của Phòng nghiên cứu công nghệ sinh học Tề thị.

Sau đó Chu Khắc Phi kí kết với cô ta.

Việc Bái Nghê còn sống, Hạ Á Thiệu cô không biết nên nói là cô ta mệnh tốt hay mệnh của cô tốt – sau tai nạn ngã xuống biển kia, cô cũng nhiều lần gặp ác mộng, trong thâm tâm vẫn day dứt không yên, tuy chỉ là ngoài ý muốn nhưng nguyên nhân gây ra lại là cô.

Rất nhiều lần bừng tỉnh dậy, cô đều không ngừng nói với mình, không thể trách cô được.

Ai biết được vách đá kia lại nghiêng như vậy, ai biết vệ sỹ kia đột nhiên lại đẩy cô ta, nếu muốn nói sai, cô chỉ là tìm sai thời điểm đó đến gặp Trình Bái Nghê mà thôi, hơn nữa cô cũng không cố ý, cô cũng là nạn nhân, mỗi đêm bị đánh thức bởi ác mộng cũng chẳng dễ chịu gì... Dù nhiều năm qua không ngừng an ủi mình nhưng cô vẫn không cách nào quên được chuyện đó.

Cô xấu tính nhưng không có tâm địa xấu, cô chưa từng nghĩ sẽ hại chết người.

Nhưng việc xảy ra cũng đã xảy ra rồi, cô cũng chỉ có thể tự nói với mình, người sai chính là tên vệ sỹ Jerry kia, về phần cô, chỉ cần quên đi ngày hôm đó là được rồi.

Trình Bái Nghê chết, vĩnh viễn sẽ không trở về, chỉ cần cô ở cạnh Chu Khắc Phi, anh nhất định sẽ là của cô. Lúc ấy cô đã nghĩ như vậy.

Nhưng rồi, một năm lại một năm, Chu Khắc Phi vẫn làm việc, vui chơi, kết bạn, như một người bình thường, chỉ là, không hẹn hò yêu đương ai cả.

Không ai lọt được vào mắt của anh, kể cả cô.

Cô kỳ thật đã không ôm hy vọng nữa nhưng mà lại cảm thấy không cam tâm, vì sao chứ, vì sao anh không thử tiếp nhận cô?

Cô không nhìn thấy cô gái này có điểm nào tốt, đáng để anh yêu say đắm như vậy. Bảy năm trước nhìn thấy ảnh chụp của Trình Bái Nghê, cô nghĩ đã vậy, hiện tại đối mặt với cô ta, cảm giác này thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Uống một ngụm hồng trà, Hạ Á Thiệu đi thẳng vào vấn đề, “Cô và Khắc Phi đang quen nhau phải không?” “Hạ tiểu thư ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ vì muốn biết chuyện riêng của tôi?” Nói đến chuyện riêng, cô cố ý tăng ngữ khí.

“Khắc Phi là vị hôn phu của tôi, cho nên, đây không phải là chuyện riêng của cô.” Trình Bái Nghê không ngờ tới cô ta sẽ nói ba chữ kia, “Vị... hôn... phu?” “Phải” Hạ Á Thiệu hài lòng nhìn tình địch biến sắc, “Tôi nghĩ cô chắc cũng biết ít nhiều về Khắc Phi, nếu như chúng tôi không có hôn ước, tại sao ông nội lại bảo trợ anh đi Mỹ học? Học phí lớn như vậy, không có ai tự dưng tốt đến thế, không phải sao?”

Trình Bái Nghê ngây người. Vị hôn phu— cô gái này gât người hay thật, cô không quên hôm trước mới gặp cô ta.

Lúc ấy cô là người ngoài mà lại ở trong phòng, mà vị hôn thê là cô ta lại bị ngăn ngoài cửa, Chu Khắc Phi chỉ nói vài câu đã đóng cửa lại, toàn thể giới có vị hôn phu thê nào như vậy sao?

Tuy vấn đề “Có giống bạn gái trước hay không.” làm cho cô nghi ngờ Chu Khắc Phi đôi chút nhưng đối với nhân cách của anh, cô hoàn toàn tin tưởng, anh tuyệt đối không phải loại người đã có vị hôn thê mà còn cầu hôn người khác.

Nói đi nói lại, cô ta xem mình là đồ ngốc sao? Tại sao lại nói với cô một chuyện mà chỉ cần một cuộc điện thoại cũng biết là nói dối?

“Cô tới đây chỉ vì nói cho tôi biết, Chu Khắc Phi là vị hôn phu của cô?” “Đúng vậy.” Công chúa hất hàm lên, “Còn nữa, chúng tôi sắp kết hôn, cô tránh xa anh ấy ra một chút.” “Cô nói xong chưa? Nói xong thì tới lượt tôi.” Trình Bái Nghê hơi muốn cười, “Thứ nhất, chúng tôi đang yêu nhau, thứ hai, tôi không tin cô là vị hôn thê của anh ấy, thứ ba, tôi có phải rất giống bạn gái trước của anh ấy không?”

Trong nhất thời, Hạ đại tiểu thư không phản ứng kịp, “Cô vừa nói cái gì?” “Tôi có phải rất giống bạn gái trước của anh ấy không?”

Hạ Á Thiệu thoáng đã hiểu, Chu Khắc Phi vẫn chưa nói cho Trình Bái Nghê biết quá khứ của bọn họ.

Thật sự là trời giúp cô rồi, Trình Bái Nghê không tin cô là vị hôn thê, như vậy cô có thể bịa ra một số chuyện, tóm lại, chỉ cần khiến bọn họ mâu thuẫn là được.

Với tính khí cứng nhắc của Chu Khắc Phi, tuyệt đối sẽ không xin lỗi, về phần Trình Bái Nghê này, không có ký ức ngày xưa, nhiều nhất là yêu đương trong một tháng, biết mình và bạn gái cũ của anh ta giống nhau nhất định sẽ tức giận, không muốn gặp mặt Chu Khắc Phi nữa...

“Hai người rất giống, gần như là y hệt.”

Trình Bái Nghê gât gât đầu. Quả nhiên là như vậy.

Chuyện kỳ lạ trên thế giới này hình như đều xảy đến với cô, rơi xuống biển, mất trí nhớ, sinh con, gặp được người đàn ông chân chính trong cuộc sống mới nhưng mình lại giống bạn gái trước của anh...

Người bình thường gặp một cái thôi cũng không chịu được rồi, nhưng cô lại liên tiếp gặp phải, đến làm phim cũng không nhiều tình tiết như vậy a.

May mà nước mắt của cô cũng đã khóc hết ở bệnh viện chứ nếu không nghe được chuyện này, chắc đã khóc như mưa.

Rất khó chịu, cũng rất đau khổ, nhưng mà dù thế nào, cô nhất định phải cùng anh đối mặt, tốt xấu gì cũng phải đánh anh một quyền mới hả giận.

Giống với bạn gái cũ đã mất của anh, thì ra là giống với tình địch đã biến mất của Hạ Á Thiều, khó trách Chu Khắc Phi không muốn cho bọn họ gặp mặt, khó trách Hạ Á Thiều nổi giận đùng đùng đến đây, gặp cô lại như bị điểm huyết trong nháy mắt, cái gì cũng không nói được.

“Cho nên hôm đó cô thấy tôi mới bị dọa như thế à.” Hạ Á Thiều nhìn cô, có chút không hiểu được.

Không phải là nên khóc lóc hoặc làm ầm lên sao? Tại sao gay cả thở dài cũng không có, thoát nhìn chỉ như bọn họ đang nói chuyện phiếm?

“Vì sao cô không có phản ứng gì cả?” Đây không phải là phản ứng cô muốn a, “Có phải cô không hiểu ý tôi? Cô- giống bạn gái trước của Chu Khắc Phi, cho nên anh ấy mới tốt với cô, trong lòng anh ấy chỉ có người đó, không phải cô.”

“Bởi vì tôi quá kinh ngạc.” Trình Bái Nghê cười gượng, “Mặc dù cũng có thể tự đoán ra nhưng khi biết rõ đáp án từ phía cô, tôi vẫn có chút không chấp nhận được.”

“Người anh ấy yêu không phải cô.”

Cô nhìn Hạ Á Thiều, chờ sự công kích tiếp theo.

“Thành thật nói cho cô biết cũng không sao, anh ấy rất yêu bạn gái cũ, đính hôn với tôi cũng sau khi xảy ra việc ngoài ý muốn, cho nên tôi không ngạc nhiên khi anh ấy theo đuổi cô, hai người quá giống, anh ấy thích gương mặt của cô thôi.”

“Vậy thì anh ấy cũng không thích cô, không phải sao?”

Công chúa không nghĩ tới cô sẽ hỏi câu này, hơi ngỡ ngàng nhưng vẫn gạt đầu, “Không sao, chỉ cần anh ấy bằng lòng ở cạnh tôi là được rồi, những cái khác tôi không quan tâm.”

“Ngay cả khi anh ấy không yêu cô?”

“Cho dù anh ấy không yêu tôi cũng được.”

“Cho dù... Cho dù cô cũng không yêu anh ấy?”

“Tôi yêu anh ấy, đương nhiên là tôi yêu anh ấy.” Lần đầu tiên gặp mặt ở buổi tiệc đó, nhìn anh trò chuyện cô đã bị Chu Khắc Phi hấp dẫn rồi...

Đó là bước ngoặt của cuộc đời cô, bởi vì cô gặp được anh.

Trước khi quen biết Chu Khắc Phi, cô sống rất thỏa mãn, chỉ cần Hạ Á Thiều cô muốn thì cái gì cũng có, bất kể là thứ nào đi chăng nữa, không hề gặp một chút khó khăn nào vẫn đạt được dễ như trở bàn tay, cuộc sống suôn sẻ, chuyện tình cảm lại càng chưa bao giờ gặp thất bại.

Thế giới này Hạ Á Thiều cô chính là trung tâm.

Muốn cái gì đều có được thứ tốt nhất, muốn hẹn với ai chỉ cần nháy mắt đối phương lập tức chạy tới, nộp bài báo cáo, giáo sư chỉ có tán thưởng thêm, tuy hài lòng nhưng thành thực mà nói, lại giống như thiếu một chút gì đó.

Mary từng nói: “Bạn là thần tiên trên trời, không hiểu sự thống khổ của nhân gian chúng mình đâu.” Mary là người Hoa di dân đời thứ ba, không bao giờ yêu được quá 3 tháng, lần nào cũng bị bạn trai vứt bỏ, khóc suốt suốt.

Cô không hiểu, cho dù bị bỏ rơi thì đã sao, đàn ông trên thế giới không thiếu, chả lẽ không phải người đó không được sao.

Mary nghe xong gơ tay đánh cô, cổ găng giải thích.

“Đó là vì bạn chưa gặp được đúng người, sẽ có một ngày bạn bắt đầu ngơ ngẩn vì một người, bắt đầu vì người đó mà cuộc sống không còn yên bình nữa, bắt đầu vì người đó mà đau lòng, người đó sẽ là người đàn ông đích thực của bạn.” Cô chỉ cảm thấy buồn cười.

Cuộc sống thật tốt đẹp, cần gì phải vì một người mà ăn không ngon ngủ không yên.

Nhưng cô không ngờ, người như vậy đã xuất hiện.

Chính là Chu Khắc Phi.

Cô không thể nào ngờ chỉ tham gia một bữa tiệc lại làm thay đổi thái độ của mình với tình yêu.

Những đứa con trai ở trường học chỉ biết nghe lời làm vừa lòng cô cô nhưng Chu Khắc Phi không như thế, anh tự hào giới thiệu về Đài Loan, về văn hóa nơi đây, ở đâu ăn ngon, ở đâu phong cảnh đẹp, vốn ban đầu cô chỉ ngạc nhiên thú vị nhưng càng về sau, ánh mắt của cô càng không thể rời khỏi anh.

Cô biết rõ anh là cô nhi, nhưng trên người anh không hề thấy bóng tối, thậm chí lúc anh nói chuyện, cô cảm thấy ấm áp như ánh mặt trời, nhất là khi nói về cuộc sống ở trường đại học, gương mặt anh như bừng sáng.

Thật là một người đặc biệt.

Khuôn mặt tuy lạnh lùng nhưng lúc nói chuyện lại rất ôn hòa , lịch sự.

Ánh mắt rất trong sáng, khi cười hơi híp lại, thật sự rất đẹp. Về sau bọn họ đi xem phim, anh trước sau vẫn duy trì khoảng cách với cô, cô cho rằng anh xấu hổ — cô sinh ra và lớn lên ở Mỹ, bản chất đã là người phương Tây, nhưng anh thì không, anh là người phương Đông sống nội tâm, hơn nữa anh lại là cô nhi, cô lại là cháu gái duy nhất của Hạ Hữu Quang, thân phận cách biệt quá lớn, cho dù có động lòng, anh cũng không dám theo đuổi, vì vậy cô đã nghĩ, nếu anh không dám thì cô sẽ chủ động hẹn anh.

Thật không ngờ anh lại cự tuyệt, một lần, rồi hai lần, cô cũng ngờ ngợ đoán ra có lẽ anh không thích mình, nhưng cô thật sự muốn gặp anh, cho nên năn nỉ ông nội hẹn anh ra.

Ông nội rất thương cô, đừng nói chỉ là gọi điện thoại, cho dù cô nói muốn hái sao, ông cũng sẽ nghĩ cách.

Anh đến, mắng cô một trận rồi bỏ đi.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa bị bất cứ ai mắng, ngay cả lời nói nặng cũng chưa nghe một câu.

Công chúa không vì vậy mà lui bước, ngược lại càng yêu mến anh.

Điều này cho thấy anh không ham gia thế nhà cô, người nhìn vào tiền tài mà theo đuổi cô rất nhiều, vì dung mạo mà quen cô cũng không ít, tuy cô hưởng thụ cảm giác này nhưng nội tâm vẫn có chút cô đơn.

Cô muốn một người yêu mình thật sự...

Một người thực.

Không phải vì sắc đẹp của cô, không phải vì cô có tiền, đơn thuần đến với cô chỉ vì cô là Hạ Á Thiệu, cho dù tương lai cô già đi, nghèo đi, cũng sẽ ở cạnh cô.

Chu Khắc Phi không quan tâm về bề ngoài của cô, chính là một sự lựa chọn tốt nhất.

Sau khi bị từ chối, công chúa định ra sách lược khác.

Anh và những người đàn ông trong bữa tiệc không giống nhau, cô phải dùng phương pháp khác.

Vì vậy, cô xin lỗi anh trước, anh cũng nhận lời xin lỗi của cô, sau đó cô nói, mình đã bị làm hư cho nên không suy nghĩ tới cảm nhận của anh, thật xin lỗi.

Đương nhiên, khi cô xin lỗi rồi, thái độ của Chu Khắc Phi với cô đã khá hơn nhiều.

Sau khi cô trở lại Mỹ, hai người vẫn thỉnh thoảng nói chuyện qua MSN, chỉ thỉnh thoảng thôi, vì cô biết anh và những người khác không giống nhau, cô sẽ từ từ.

Tiếng Trung của cô không tốt nhưng vẫn chậm rãi từng chữ từng chữ đánh, sai rất nhiều nhưng Chu Khắc Phi luôn sửa lại.

Anh nói, Tiếng Trung rất đẹp, có huyết thống của người Hoa mà không hiểu tiếng Trung là một điều rất đáng tiếc.

Cho nên cô rất hào hứng dùng lý do “Học tiếng Trung” để tiếp cận anh, chỉ cần một liên quan đến chủ đề này, anh sẽ không từ chối nói chuyện, cô càng mê muội anh hơn.

Vốn tưởng rằng hai người sẽ có tiến triển, cô không ngờ hơn một tháng qua đi, anh vẫn là một người xa lạ không thể với tới.

Không có bạn gái, tại sao lại không tiếp nhận cô?

Tại bữa cơm tối hôm đó, ông nội hỏi anh có đối tượng yêu đương không, anh nói là không có mà, hay là, kỳ thật anh có, mà lại giấu ông nội?

Nghĩ tới điểm ấy, công chúa khó có thể nhịn được, ngay lập tức kêu người điều tra.

Rất nhanh, một tuần sau đã có báo cáo.

Anh luôn cùng một cô gái ra vào, bắt luận là trường học hay ký túc xá, khi ở bên cô gái kia, ánh mắt Chu Khắc Phi luôn ngập tràn vui vẻ, hai người tay trong tay, chính xác là một đôi tình nhân.

Báo cáo còn nói, cô gái kia tên là Trình Bái Nghê, cũng là đứa trẻ mồ côi mà ông nội bảo trợ, sống ngay cạnh phòng của Chu Khắc Phi. Cô không hiểu, tại sao anh lại vì cô gái mồ côi này mà từ chối cô.

Đối phương không xinh đẹp như cô, cũng không có tiền như cô, thân hình gầy gò ốm yếu, loại con gái này có điểm nào tốt chứ?

Suy nghĩ một hồi, cô quyết định dùng tiền giải quyết.

Cho đối phương một khoản tiền, để cô ta rời khỏi Chu Khắc Phi là được rồi.

Trên báo cáo nói qua hai tuần nữa cô gái kia sẽ đi Hoa Đông chụp ảnh với bạn học. Đúng, đó là một thời cơ tốt, lúc cô nói điều kiện, Trình Bái Nghê kia nhất định sẽ cần thời gian suy nghĩ, Chu Khắc Phi không ở cạnh, sẽ có lợi cho quyết định của cô ta...

Những chuyện cô làm này tổn không ít thời gian và tâm sức, vậy mà Trình Bái Nghê lại nói cô không yêu anh?

Hạ Á Thiệu nhin không được kích động, “Sao tôi có thể không yêu anh ấy được?! Tôi rất yêu, so với cô chỉ có hơn, cô có biết bao nhiêu chuyện, tôi đã làm vì anh ấy không?”

“Cô vì anh ấy làm chuyện gì? Không phải là vừa gặp anh ấy đã yêu, sau đó đúng lúc bạn gái anh ấy gặp chuyện không may, nghĩ cách đính hôn với anh ấy sao?”

“Không chỉ có vậy, cô...”

“Dùng ngón tay chỉ vào người khác rất không lịch sự.” Trình Bái Nghê phủi tay cô ta, “Kỳ thật cô không thương anh ấy, cô chỉ yêu bản thân cô, bởi vì quá yêu chính mình cho nên cô không cam lòng bị người khác qua mặt.” “Không phải thế.”

“Chính là như vậy.” Cô chắc chắn, “Nếu cô thật sự yêu một người, chỉ cần giữ đầy trong tim, cho dù anh không ở cạnh cũng không sao, nghĩ đến anh ấy là thấy rất vui vẻ, nghĩ tới anh ấy sẽ mỉm cười chứ không phải là đi quen bạn trai khác... các vệ tinh xung quanh của cô không thiếu, phải không?”

Hạ Á Thiệu giật mình, “Người đàn ông như vậy ... sẽ luôn có những lúc cô đơn.” Trình Bái Nghê mỉm cười — cô gái này đã quên vừa rồi còn xưng mình là vị hôn thê.

“Sẽ không đâu, cô đã đến đây chắc cũng điều tra về tôi không ít, bảy năm này, tôi chưa từng quen bạn trai, không phải vì không ai theo đuổi, mà vì lòng tôi đã có một người, tôi hiểu rõ cảm giác này.”

Mỗi lần trong mộng, cô đều cảm thấy rất khó chịu, “Mẹ nuôi của tôi từng đưa tôi về bờ biển mà tôi bị tai nạn, chỗ đó mọi người đều nhớ rõ, có một năm, sau khi một cô gái bị rơi xuống biển, bạn trai của cô ấy chưa từng bỏ ý định tìm kiếm... chỉ như vậy thôi, tôi đã cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Cô ... Cô có quay trở lại nơi đó?”

“Ừ, muốn trở về xem có nhớ gì không, nhưng mà cái gì cũng không nhớ được, nhưng sau lần đó, tôi rất vui vẻ, tuy trong mơ nhìn không rõ hình dáng nhưng khi tôi biết mình được yêu, hơn nữa còn rất yêu, những

năm gần đây tôi vẫn một mình, tôi rất nhớ người đó, nhưng tôi cũng không cảm thấy cô đơn.” Hạ Á Thiều không lên tiếng, nghĩ lại lời Bái Nghê vừa nói — nếu cô thật sự yêu một người, trái tim sẽ tràn đầy, cho dù anh không ở cạnh, cũng sẽ không cô đơn.

Không hiểu tại sao, nghĩ tới đây cô cảm thấy có chút nản lòng.

Trình Bái Nghê nói: “Tôi nhớ cô tới đây để đả kích tôi, ừ, thành thật mà nói, mục đích của cô đã đạt được rồi, tôi cũng phải cảm ơn cô, sự xuất hiện của cô hôm nay có ý nghĩa rất lớn với tôi, tuy bây giờ chưa thể nói nguyên nhân cho cô, nhưng tương lai, nếu có cơ hội, tôi sẽ cho cô biết.”

10. Chương 10

Chu Khắc Phi hoàn toàn bị chôn chân tại hội nghị kia.

Trao đổi qua truyền hình trực tuyến nên đồng nghiệp bên tổng hội ai cũng buồn ngủ, nhưng vì công ty, mỗi người đều pha một ly cà phê, cố gắng thảo luận phương thức nào đối phó với “Truyền hình mua sắm Hoàn Hảo”, chẳng những cướp bốn chuyên gia của bọn họ mà còn giảm giá xuống thấp hơn giá của Hạ thị những hai phần ba.

Sở dĩ mọi người khổ cực như vậy đều vì Tổng giám đốc Hạ Á Thiều mất tích, Giám đốc marketing Chu Khắc Phi, người nắm quyền lớn thứ hai, thì đang ở Đài Loan, mà quản lý Ngải Lực lại không có trách nhiệm cao đến vậy, cho nên sau khi nhận được điện thoại của Ngải Lực, Chu Khắc Phi đã tập hợp mọi người về văn phòng Hạ thị để họp.

Trong lúc hội nghị diễn ra, mọi người đều bàn việc nhưng người người mặt mày chán nản— không ai muốn vừa về đến nhà, thay quần áo xong còn bị vợ và gọi đến công ty.

“Hôm nay rất cảm ơn mọi người, làm mất nhiều thời gian của các vị thật có lỗi.”

Chu Khắc Phi nhìn những người đang buồn ngủ trên màn hình, khẽ gật đầu, “Ngày mai các vị có thể đến văn phòng vào buổi trưa, tôi sẽ nhờ kế toán tính phí tăng ca hôm nay, nếu ai đi xe điện ngầm hoặc taxi cứ cầm biên lai tới gặp kế toán.” Lúc này ở New York là một giờ đêm, nghe được phương án đền bù tổn thất, mọi người cuối cùng cũng mỉm cười.

Duỗi lưng một cái, Chu Khắc Phi gọi phục vụ phòng, sau đó cầm điện thoại chuyển lại sang chế độ yên lặng, một loạt cuộc gọi nhờ của Hạ Á Thiều, một cuộc điện thoại từ văn phòng Tề thị và tin nhắn của Bái Nghê.

Nội dung tin nhắn là hình con búp bê đeo bao tay đầm bốc, cùng với âm thanh “ping ping” của trận đấu quyền anh.

Con Búp bê xoay một cú đấm một cú trên màn hình, má phồng lên trông có vẻ rất tức giận, còn hừ hừ nữa.

Chu Khắc Phi đã biết, khi anh đang vội vàng cứu vớt thành tích của Hạ thị thì vị Tổng giám đốc kia đã đi tìm Bái Nghê, nói tất cả cho cô biết, hiện tại cô chắc chắn rất tức giận, muốn đánh anh.

Anh gọi điện cho Bái Nghê, rất nhanh, cô đã nhận điện thoại, “Nhận được tin nhắn của em rồi chứ?”

“Nhận được rồi.”

“Em thật sự muốn đánh anh.”

“Anh biết, nhưng mà, em phải tin anh, sự việc không giống như em nghĩ đâu.”

“Từ sau khi anh xuất hiện, đã có quá nhiều chuyện vượt ngoài suy nghĩ của em, việc em muốn làm nhất bây giờ là đánh anh như từ.”

“Tại sao không nghe lời anh, để cô ta vào gặp?”

“Ai bảo anh không trả lời vấn đề của em.”

“Anh có nói là đang họp, tối sẽ nói cho em biết.”

“Buổi chiều em còn có cuộc họp, nếu buồn bực đợi đến khi tan ca chắc em bị nội thương mất, dù sao....Cũng không muốn nói chuyện với anh, em phải làm việc, không có việc gì không cần gọi tới, có việc cứ liên lạc với Vi Vi, như vậy đi.” Rắc một tiếng cúp điện thoại, người ở đầu dây bên kia cảm thấy có họa đến nơi rồi.

Bái Nghê cũng chẳng có gì bất ngờ, sau khi tan họp, Vi Vi đi vào cười kỳ quái.

“Đại diện của Hạ thị lại tới tìm chị rồi, nhưng mà lần này là Chu tiên sinh.” “Em nói gì với anh ấy?”

“Em nói chị Nghê đang họp, không biết khi nào mới xong, anh ấy nói đừng lo, dù sao cũng phải xong thôi.”

Hà Vi Vi chỉ vào phòng khách, “Em để anh ấy đợi ở bên trong.”

Cô gật gật đầu, “Em làm rất tốt.”

“Vậy bây giờ...”

“Để anh ta tiếp tục chờ.”

“Trốn tránh không phải biện pháp, chị vẫn nên gặp anh ấy một chút đi.”

“Chị không phải là trốn tránh, chỉ là... không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với anh ấy.” Trong lòng cô rất loạn, cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Anh ấy mang theo một va li hành lý, không chừng tối nay sẽ bay, chị thật sự không gặp sao?” Được rồi, cô không thể không thừa nhận, Vi Vi rất hiểu cô, biết cô sợ cái gì, đời này cô mất đi rất nhiều, cũng bỏ lỡ rất nhiều, cô không muốn anh cứ vậy mà đi.

Vì vậy, cô bảo Vi Vi đi mời Chu Khắc Phi tới phòng làm việc của mình.

Anh gõ cửa, anh đẩy cửa, anh đóng cửa.

Trình Bái Nghê chú ý tới, va li hành lý của anh thật sự rất lớn.

“Có việc khẩn cấp, tối nay anh sẽ bay.”

“Ừ.”

“Anh muốn trả lời câu hỏi lúc sáng của em..”

“Không cần, Hạ Á Thiệu đã nói với em.”

Cô nhìn anh, “Cô ta nói hai người đính hôn nhưng mà em không tin, cô ta còn nói em rất giống bạn gái trước của anh, gần như giống hệt nhau, điều này em tin, bởi vì hôm đó nhìn thấy em, cô ta đã kinh ngạc không nói nên lời....Anh, thật sự rất yêu cô gái kia sao?”

“Rất yêu.”

Anh hoàn toàn không phủ nhận, “Vô cùng, vô cùng yêu, nếu như không có cô ấy, nhất định tới bây giờ anh cũng chỉ biết trách cứ số phận, ghen tỵ với hạnh phúc của người khác, bởi vì có cô ấy, cuộc sống của anh hoàn toàn thay đổi, c bắt đầu ấm áp dần lên, bắt đầu biết cười, bắt đầu biết yêu, bắt đầu biết có thứ quan trọng hơn tiền tài.”

Trình Bái Nghê xoay người, “Còn gì nữa không? Tình cảm của anh đối với cô ấy nhất định không chỉ như thế.” “Sau khi cô ấy rời khỏi anh, anh rất đau lòng, qua nhiều năm như vậy anh chưa từng yêu ai khác, bởi vì trong lòng đã không còn chỗ trống, mặc dù chỉ có một mình, anh cũng không thấy cô đơn, không thấy tịch mịch, chỉ thấy rất nhớ cô ấy, cho đến khi gặp em....”

“Vì em và cô ấy rất giống nhau sao?”

“Anh muốn nói với em điều này — em không phải rất giống cô ấy.” Anh hít sâu một hơi, “Em chính là cô ấy.”

Trình bái nghề mở to hai mắt, “Anh nói...”

“Em chính là cô ấy.”

“Anh nói dối.”

“Nếu không em cho rằng tại sao giáo sư Tề đột nhiên xuất ngoại?”

“Bởi vì mẹ nuôi của em đã tập hợp đủ người đi câu.”

“Sai rồi,” Chu Khắc Phi nhìn cô, nói từng chữ từng câu, “Bởi vì tuy bà chưa từng gặp anh nhưng bà biết rõ tên của anh, bởi vì bà đã từng gọi rất nhiều cuộc điện thoại để tìm Chu Khắc Phi, anh nói tất cả mọi chuyện với bà, bà rất vui, sợ em sẽ bị áp lực nên mới xuất ngoại, bà không đi câu cá ở Bắc Âu, bà đang ở Thụy Sĩ.”

Mẹ nuôi ở Thụy Sĩ...

Khó trách mỗi lần cô hỏi đi câu cá có gì vui không, bà luôn pha trò nói lảng sang chuyện khác, thì ra, hải đoàn căn bản chưa gom đủ người.

“Anh không lừa em, em suy nghĩ một chút đi, mùa xuân bảy năm trước em rơi xuống biển, bảy năm trước anh qua Mỹ, thời gian giống nhau.”

“... Đây chẳng qua là trùng hợp.”

Đối mặt với thái độ kháng cự rõ ràng của Bái Nghê là, anh có thể hiểu, bởi nếu là anh, anh cũng sẽ không cách nào tin được.

Ngày hôm sinh nhật của giáo sư Tề, anh chỉ nhìn Bái Nghê một thoáng mà cũng không dám tin, qua cả buổi tối mới bình phục tâm tình, hướng chỉ anh lại đột nhiên nói cô là bạn gái trước đây của anh, Bái Nghê làm sao tiếp nhận được trong khoảng thời gian ngắn.

“Sau khi tỉnh lại em có tìm hiểu hồ sơ về mình không? Anh muốn nói đến các thông tin chi tiết. Người bảo trợ của em cũng là Hạ Hữu Quang? Chúng ta học cùng một trường đại học, em ở ngay sát cạnh phòng anh, em lên mạng tra tư liệu sẽ biết, chúng ta ở cùng nhau.”

“Điều này... Cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Những tài liệu kia kỳ thật cô đã xem qua nhưng mà không ấn tượng, một chút tác dụng cũng không có nên đã bỏ trong ngăn kéo không nhìn tới.

Trên mặt cô rõ là đang viết — “Người bảo trợ của em là Hạ Hữu Quang sao?” cũng chính là “ông nội của công chúa kiều ngạo” kia bảo trợ cuộc sống của em trong nhiều năm như vậy sao?”

Chu Khắc Phi đương nhiên nhìn thấu được vẻ mặt của cô, “Thế giới này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy đâu, nếu mẹ nuôi của em không nhận ra tên của anh, biết rõ anh chính là bạn trai em, đã lưu tư liệu ở cục cảnh sát, bà có thể giúp chúng ta tạo cơ hội sao?”

“Mẹ nuôi ở Thụy Sĩ là anh nói, sao em có thể tin?”

“Em suy nghĩ kỹ lại xem, quá trình chúng ta quen nhau có phải cảm thấy anh rất quen thuộc?” Anh dẫn đường cho cô, “Anh hiểu rõ thói quen của em, sở thích của em, thậm chí, em thích người ta hôn trán anh cũng biết—nếu không phải yêu nhau lâu rồi, làm sao anh có thể biết những chuyện này.”

“Cho nên ý của anh là, chúng ta đều do Hạ Hữu Quang bảo trợ học bổng, vô tình ở cách vách, sau đó yêu nhau, em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau đó anh xuất ngoại, nhiều năm sau hai người gặp lại, anh còn nhớ em, yêu em cho nên theo đuổi em một lần nữa?”

Tuy cô phân tích hơi thẳng thắn nhưng anh vẫn gật đầu, “Nói trực tiếp một chút chính là như vậy.”

“Vậy anh có nghĩ tới, nếu em đã có bạn trai hoặc đã kết hôn thì anh phải làm sao?”

“Anh đã nghĩ rồi.”

Sau khi gặp lại Bái Nghê, anh từng nằm mơ một giấc mơ.

Cũng là tiệc sinh nhật của giáo sư Tề, anh dắt Tiểu Đông Ly đến nhưng bên cạnh Bái Nghê có một người đàn ông khác, hai người thoạt nhìn thân mật vô cùng, Tiểu Đông Ly nói, chú à, chú nhìn xem, kia là chồng của mẹ con.

Tĩnh lại anh mình đầy mồ hôi.

Đó là một tình huống thật tệ.

“Chu Khắc Phi, anh vẫn chưa trả lời em.”

“Nếu như em hạnh phúc, người kia cũng thật lòng với em, xem Đông Ly như con, anh sẽ rời đi — em nghĩ rằng anh sẽ nói thế sao? Đừng mong đi.” Chu Khắc Phi chân thành nói: “Cho dù em sinh năm đứa con, thân hình đã biến dạng, anh cũng sẽ cướp em về.”

Trình Bái Nghê hơi muốn cười, anh suy nghĩ gì vậy, muốn đoạt mẹ của năm đứa nhỏ.

Nhưng mà vẫn có chút cảm động, ít nhất, anh ấy không dễ dàng mà buông tay cô.

“Có phải em vẫn chưa tin?”

“Thành thực mà nói, tạm thời không có cách nào tiếp nhận.”

Trình Bái Nghê thẳng thắn nói cho anh biết, “Những tài liệu anh nói em đều đã xem qua nhưng không có ấn tượng, bây giờ cũng không biết đã ném vào đâu, về phần thời sinh viên thì không rõ ràng, không thể vì hai người học cùng một trường mà nói đã từng yêu nhau, anh cho em một căn cứ không thể phản bác đi.”

“Em có thể chờ vài ngày nữa không?”

“Có thể, nhưng mà tại sao lại vài ngày?”

“Xét nghiệm ADN, chờ anh và Đông Ly xác định quan hệ cha con, em sẽ tin.” Ách... xét nghiệm ADN quả là một căn cứ chính xác nhưng cô không muốn loại này, cô thích những thứ như thư tình, ảnh chụp hoặc những thứ có thể gợi lại trí nhớ của cô.

“Không thích ADN?”

Đúng rồi, anh biết, “Anh có đem đến mấy thứ, em tự xem đi.”

Bái Nghê thấy Chu Khắc Phi mở va li, lấy ra một hộp bằng giấy, giữ túi chống bụi, trân trọng lấy ra một cái mền rách nát, bẩn vô cùng.

Rách nát, cũ sần, nhưng lại có lực hấp dẫn vô cùng với cô.

Không xong rồi, cô muốn sờ cái mền đó.

“Đây là cái mền em mang theo từ nhỏ tới lớn, mỗi buổi tối đều ôm, nếu không không ngủ được, không được giặt, nếu giặt sạch cho em, em sẽ tức giận.”

“Ách. . . .”

Sau đó, anh lấy ra thùng giấy thứ hai, mở cái túi đầy bụi và bọt biển, sau đó lấy ra vật bên trong, một lọ đầy những vì sao giấy màu bạc.

Cô thích nhất những thứ tỏa sáng.

Anh mở nút lọ, tùy tiện cầm một cái, nhìn kỹ sẽ thấy trên mặt dán một trái tim đỏ nho nhỏ.

“Những ngôi sao này là quà sinh nhật anh tặng em, gấp đến chảy nước mắt, lúc em nhận được rất vui vẻ, sau đó, tới sinh nhật anh, em đưa cái này cho anh, trái tim là do em dán.”

Nhìn những ngôi sao trong lọ, cô thật không dám tin anh gấp tỉ mỉ thế, mà cô lại lãng mạn dán từng cái trái tim lên.

Cô thả ngôi sao nhỏ vào bình, nhìn không được nhìn về phía cái mền nhỏ.

Thật là hấp dẫn chết người mà.

“Những thứ này anh mang theo đến Mỹ, sau khi gặp lại em, anh nhờ trợ lý gửi tới bởi vì anh biết mình sẽ cần một vài thứ để chứng minh quá khứ.”

Nói xong, anh lấy một cái thùng nữa.

Căn cứ mẫu chốt đã xuất hiện: cuốn album ảnh.

“Tuy bây giờ có thể ghép ảnh nhưng mà nhìn chất liệu giấy cũng đủ biết đã qua nhiều năm, em đừng nói là anh đã sớm làm thứ này để lừa em.” Kỷ niệm luôn là phần thưởng quan trọng nhất.

Mỗi một tấm ảnh đều là ký ức của hai người.

Có cái ngoài trời, có cái trong phòng, cô thấy trên vách tường có một quả đào to, phía dưới ghi “Tiểu Đào đến đây ôm một cái” nhìn không được cười.

Tiểu Đào...

Có tấm cô núp cả người trên giường, bên cạnh một người đàn ông đang đắp hai cái chăn bông, thoát nhìn vô cùng lạnh.

Trình Bái Nghê nhớ tới, đó là mùa lạnh, cô rất sợ lạnh, tới mùa đông sẽ núp trong ngực anh mà ngủ, nhìn chăn lạnh như thế thật không dám chui vào, vì vậy giục Chu Khắc Phi lên giường trước, chừng năm ba phút để ấm giường rồi cô mới lên.

Cô còn nhớ lúc ấy anh ai oán nói, mình không phải bạn trai cô mà chỉ là chồng làm ấm giường thôi.

Mùa hè thì giục cô đi ngủ, mùa đông thì ủ ấm trước.

Lúc ấy cô còn nói, chồng ấm giường có gì không tốt? Ít nhất chúng ta vẫn chung một cái giường, cùng nhau mà.

Khóe miệng Trình Bái Nghê thản nhiên cười, không nhìn ảnh chụp, thiếu chút nữa đã quên một đoạn chuyện xưa rồi, chồng ấm giường nghe thật đáng yêu, anh hẳn rất thỏa mãn, nếu như anh gọi cô là vợ ấm giường, cô cũng không có ý kiến.

Chu Khắc Phi nhìn mặt cô dần mềm mại, hỏi: “Tin chưa?”

“Em tin”

Cô khép lại bộ ảnh, đi qua cầm cái mền nhỏ, từ từ động tác thuần thục.

Chu Khắc Phi ôm cổ cô, hôn trán cô, “Anh rất nhớ em.” Trình Bái Nghê cười – em không có nha.

Sau khi tỉnh lại chuyện gì cũng không rõ, nhưng cô mơ hồ nhớ có người rất yêu cô, cho nên cô cũng không muốn làm quen với những người khác, cảm thấy cứ thử chờ đi, có lẽ một ngày nào đó kỳ tích sẽ xuất hiện.

Ông trời cũng rất tốt với cô, kỳ tích đã xuất hiện.

Vượt qua nửa vòng trái đất, anh lại xuất hiện trước mặt cô.

Cô đã nhớ lại.

Nhớ lại toàn bộ.

Không phải vì anh, mà là Hạ Á Thiệu — buổi sáng khi hai người đối mặt, cô cảm thấy cô ta rất quen, nghĩ tới chính là cô gái trong mộng, khí trời ngày hôm đó, nước biển, tiếng cô ta thét lên, sau đó như có một cánh cửa mở ra, trí nhớ từ từ quay trở lại, có một người con trai tên là Chu Khắc Phi, các sơ rất tốt với cô, Hạ Hữu Quang bảo trợ học bổng, còn cô bé Vi Vi hay khóc...

Ký ức khi bị rơi xuống nước dần rõ ràng.

Nhanh lên kéo cô ta lên. . .

Cô thật mừng vì đó là một tai nạn.

Hạ Á Thiệu chỉ đến mua chuộc cô, không phải đến hại cô.

Chỉ là người vệ sỹ hiểu lầm chỉ thị, còn có vách đá quá dốc dẫn đến chuyện ngoài ý muốn.

Cô có thể tha thứ Hạ Á Thiều, cũng có thể coi như không có chuyện gì.

Không phải vì mình có lòng bao dung rộng lượng mà vì cô nhớ tới ân tình của Hạ Hữu Quang đối với cô và Chu Khắc Phi.

Nếu như Chu Khắc Phi biết rõ đầu đuôi sự việc nhất định sẽ muốn trả thù cho cô. Vì không có chứng cứ để báo cảnh sát, anh chỉ có cách phá hủy Hạ thị, để Hạ Á Thiều biến thành nên nghèo khó, thậm chí lâm vào cảnh nợ nần, cả đời không trở mình được. Nhưng nếu điều đó xảy ra, khó tránh khỏi Hạ Hữu Quang cũng bị liên lụy, nghĩ đến ông đã đối xử với cô tốt như vậy, lại đau khổ khi sự nghiệp cả đời gầy dựng lại phút chốc mất đi.... Cho dù đã trả được thù, Chu Khắc Phi cũng sẽ không vui vẻ.

Mà sự dằn vặt và áy náy sẽ theo anh cả đời.

Bảy năm này, tuy mất trí nhớ nhưng cô sống rất vui vẻ.

Mẹ nuôi rất tốt với cô, Tiểu Đông Ly lại đáng yêu như vậy, mỗi ngày mỗi ngày, cô vui sướng thức dậy sau đó mang theo lòng biết ơn vào giấc ngủ.

Mỗi ngày mỗi ngày, giấc ngủ của cô luôn bình yên, hạnh phúc.

Nhưng trong bảy năm đó, Chu Khắc Phi nhất định rất đau đớn.

Mất mát sẽ nhiều hơn nụ cười, thương tâm cũng nhiều hơn hạnh phúc.

Cho tới bây giờ anh vẫn mang theo Hoa đào nhỏ mà cô tặng, một khi nhớ lại chuyện cũ, nhất định sẽ càng buồn hơn.

Cô thật sự đau lòng.

Cô đã nghĩ, vì sự vui vẻ và hạnh phúc của Chu Khắc Phi, cô sẽ tha thứ Hạ Á Thiều, hơn nữa, ngoại trừ ông cháu của Hạ gia, cô sẽ không nói với ai chuyện này.

Cô muốn dùng chuyện này đổi lấy tự do cho Chu Khắc Phi.

Trình Bái Nghê vòng tay ôm anh, “Mấy giờ bay?”

“Chín giờ.”

“Gần tới giờ rồi.”

“Anh giải quyết xong chuyện bên kia, sẽ trở về.”

“Dạ”

Chu Khắc Phi cười, hôn nhẹ trán cô, “Cái mền nhỏ sẽ để lại cho em, ngoan ngoãn chờ anh.”

Một tháng sau, sân bay quốc tế Đào Viên.

Chu Khắc Phi kéo hành lý ra khỏi cửa, liếc mắt đã nhìn thấy Trình Bái Nghê và Tiểu Đông Ly.

Một tháng qua chat webcam trên mạng, cảm tình của anh và Tiểu Đông Ly đã có tiến triển, lúc này, tiểu tử kia nhìn thấy anh đã chạy tới.

“Ba ba...”

Ôm con trai vào lòng, anh thấy mắt mình ẩm ướt.

Nhóc ôm đầu anh, cúi sát mặt vào, “Ba ba, rốt cuộc ba ba đã trở lại, con rất nhớ ba ba.”

“Ba ba cũng rất nhớ Đông Ly.”

“Nhớ mỗi ngày sao?”

“Nhớ mỗi ngày luôn.”

Tìm được đáp án mong muốn, bạn nhỏ hài lòng, ngoan ngoãn ngồi lên vai ba ba, làm nũng — Thì ra chú Chu chính là ba của mình, mẹ còn cho nhóc xem ảnh lúc trước của hai người, tốt quá nha, giống như trong phim vậy đó.

Trình Bái Nghê bước tới, cười với anh, “Thằng bé một mực chờ anh về làm cơm bí đỏ cho nó.”

“Để thôi, chúng ta đi siêu thị hai mươi bốn giờ mua đồ, giữa trưa có thể làm xong cho con rồi.”

“Kìa, Trình bảo bố, nghe chưa con, giữa trưa có cơm bí đỏ nha.” Cậu đập đập chân, vui vẻ nói, “Nhanh lên nào.”

Anh véo cái mũi nhỏ của nhóc, thằng bé cười khanh khách.

Một nhà ba người chậm rãi đi tới bãi đậu xe.

“Chuyện của Hạ thị đều xử lý xong hết rồi chứ?”

“Ừ, xong rồi.”

Tuy anh dự tính ở Hạ thị tới 36 tuổi nhưng khó khăn lắm mới gặp lại Bái Nghê, anh không muốn lại lãng phí thời gian, vì vậy anh mời Hạ Hữu Quang ăn cơm.

Vốn tưởng sẽ có một hồi giải thích rồi níu kéo, không ngờ Hạ Hữu Quang không những không giữ anh mà còn áy náy nói với anh, anh vì Hạ gia đã làm không ít việc rồi, từ nay về sau cứ làm những việc mình muốn.

Hạ Á Thiều cũng nhắn tin cho anh, nói thật xin lỗi, từ nay về sau sẽ không quấy rầy anh nữa.

Diễn biến này đúng là kỳ lạ, nhưng tóm lại anh rất vui mừng.

Vì vậy anh thuận lợi từ chức, nhận được một khoản tiền thưởng kha khá, sau khi bán căn hộ nhỏ đi, anh mang theo toàn bộ gia sản trở lại Đài Bắc, cùng cô gái mà anh yêu sống cuộc sống bình dị.

Mặc dù tạm thời còn chưa thể mua đất trồng rau nhưng ít nhất có thể được sống chung với nhau, đây là phần thưởng lớn nhất mà số phận đã cho anh.

Đang đi chợt nhớ ra điều gì, anh dừng bước, “Đúng rồi, anh có một câu muốn nói với em,” Trình Bái Nghê nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt hiện dấu chấm hỏi.

Chu Khắc Phi ôm con trai, trịnh trọng nói: “Anh đã trở về.” Trình Bái Nghê ngẩn lệ, hít sâu một hơi, nở nụ cười, “Hoan nghênh anh trở về.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-am-giuong>